

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Vuitè període

Sèrie P - Número 124

Dimecres, 9 de juny de 2010

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 81, primera reunió

S U M A R I

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament) p. 3

Control

del Decret llei 3/2010, del 29 de maig, de mesures urgents de contenció de la despesa i en matèria fiscal per a la reducció del dèficit públic (tram. 203-00006/08) p. 3

Interpel·lació

al Govern sobre les retallades aplicades en les polítiques socials (tram. 300-00290/08) p. 27

Interpel·lació

al Govern sobre la retallada de prestacions socials (tram. 300-00292/08) p. 32

Interpel·lació

al Govern sobre la modificació dels criteris de concessió de subvencions (tram. 300-00291/08) p. 36

Declaració

del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Mundial del Donant de Sang Barcelona 2010 (tram. 401-00051/08) p. 41

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la retallada del sou dels funcionaris i la concessió de determinades subvencions (tram. 317-00368/08) p. 41

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures urgents de contenció de la despesa i sobre la recuperació gradual dels conceptes retributius a partir de l'any 2013 (tram. 317-00370/08) p. 43

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la voluntat d'alguns grups parlamentaris de convocar un referèndum sobre la independència de Catalunya (tram. 317-00369/08) p. 44

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures urgents de contenció de la despesa i sobre la represa del diàleg amb els sindicats i les organitzacions patronals (tram. 317-00371/08) p. 45

→

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els esdeveniments de caire positiu de la darrera setmana amb relació als projectes del Govern per a combatre la crisi (tram. 317-00372/08) p. 46

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les retallades en organismes i empreses públiques pendents de realitzar (tram. 317-00373/08) p. 47

Pregunta

al Govern sobre les millores que comportarà la construcció de l'Hospital General de Sant Boi de Llobregat (tram. 310-00439/08) p. 48

Pregunta

al Govern sobre les polítiques públiques de recuperació de la memòria democràtica (tram. 310-00437/08) p. 49

Pregunta

al Govern sobre l'ús del burca als espais públics (tram. 310-00440/08) p. 50

Pregunta

al Govern sobre l'increment de personal en l'Administració (tram. 310-00441/08) p. 52

Pregunta

al Govern sobre les accions previstes amb relació a la reforma de la política agrària comuna (tram. 310-00438/08) p. 53

Pregunta

al Govern sobre les mesures de contenció de la despesa al Departament de Salut (tram. 310-00436/08) p. 54

Interpel·lació

al Govern sobre les mesures per a la reactivació de l'economia catalana (tram. 300-00293/08) p. 56

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de salut (tram. 302-00241/08) p. 62

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'adopció de mesures d'ajust econòmic per a afrontar la crisi i l'elevat dèficit públic (tram. 302-00242/08) p. 65

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 81

La sessió s'obre a les deu del matí i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, el conseller d'Educació, la consellera de Salut i la consellera d'Acció Social i Ciutadania.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament).
2. Projecte de Llei de l'Àrea Metropolitana de Barcelona (tram. 200-00084/08). Comissió d'Afers Institucionals. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC 730, 3).
3. Proposició de Llei de modificació de l'article 6 del text refós de la Llei de protecció dels animals, aprovat pel Decret legislatiu 2/2008 (tram. 202-00050/08). Comissió de Medi Ambient i Habitatge. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC 731, 3).
4. Control del Decret Llei 3/2010, del 29 de maig, de mesures urgents de contenció de la despesa i en matèria fiscal per a la reducció del dèficit públic (tram. 203-00006/08). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la convalidació o derogació del decret Llei (Text presentat: BOPC 729, 21).
5. Interpellació al Govern sobre les retallades aplicades en les polítiques socials (tram. 300-00290/08). Rafael López i Rueda, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
6. Interpellació al Govern sobre la retallada de prestacions socials (tram. 300-00292/08). Oriol Pujol i Ferrusola, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.
7. Interpellació al Govern sobre la modificació dels criteris de concessió de subvencions (tram. 300-00291/08). Grup Mixt. Substanciació.
8. Interpellació al Govern sobre les mesures per a la reactivació de l'economia catalana (tram. 300-00293/08). Oriol Pujol i Ferrusola, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.
9. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de salut (tram. 302-00241/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.
10. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'adopció de mesures d'ajust econòmic per a afrontar la crisi i l'elevat dèficit públic (tram. 302-00242/08). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.
11. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, la llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el ple és inclosa dins el dossier de la sessió i seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

————— **Modificació de l'ordre del dia**

Igualment, també aquesta tarda a les quatre donarem lectura a la Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Mundial del Donant de Sang Barcelona 2010.

————— **Comunicació**

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament)

El primer punt de l'ordre del dia és la comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions. La composició de la Mesa de la Comissió d'Investigació sobre les Irregularitats detectades en la Gestió del Palau de la Música ha estat inclosa en el dossier de la sessió, que ha estat distribuït als il·lustres diputats i diputades. Els prego, per tant, que s'eximeixi de la seva lectura.

(Pausa.)

————— **Modificació de l'ordre del dia**

Atès que els punts 2 i 3 de l'ordre del dia han estat suprimits perquè s'ha sol·licitat dictamen al Consell de Garanties Estatutàries, el següent punt de l'ordre del dia és el Decret Llei 3/2010, del 29 de maig, de mesures urgents de contenció de la despesa i en matèria fiscal per a la reducció del dèficit públic.

————— **Control**

del Decret Llei 3/2010, del 29 de maig, de mesures urgents de contenció de la despesa i en matèria fiscal per a la reducció del dèficit públic (tram. 203-00006/08)

D'acord amb l'article 136.2, presenta el decret Llei l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells Oliveres)

Molt honorable senyor president de la Generalitat, senyor president del Parlament, senyors diputats, és per mi un honor presentar, en nom del Govern, la convalidació, el Decret Llei 3/2010, de 29 de mesures urgents de contenció de la despesa i en matèria fiscal per a la reducció del dèficit públic aquí al Parlament, en el Ple del Parlament, per a la seva convalidació; decret que va ser aprovat pel Govern en sessió extraordinària del dia 29 de maig d'aquest any.

Aquest decret llei s'inscriu en un context sobradament conegut; un context que, en aquests moments, està perfectament present a tots els països europeus, de consolidació, reducció del dèficit públic. És un procés generalitzat de consolidació fiscal, necessari per ajudar a fer el necessari procés d'ajustament i de reformes a la nostra economia; és a dir, per fer allò que cal per tornar a créixer i a créixer amb força, recuperar la nostra competitivitat. És un decret llei, de fet, que no s'entén si no s'inscriu en un conjunt més ampli de mesures. Forma part, de fet, d'un paquet de mesures, un paquet de mesures adreçat precisament a la reducció del dèficit fiscal i de determinades despeses. Un conjunt de mesures que s'han de considerar conjuntament i que està integrat per tres grans blocs.

Un primer bloc és aquest mateix decret llei que inclou aquelles mesures que han de ser tractades amb rang de llei, que han de ser objecte d'un tractament amb rang de llei. Són, molt especialment, mesures de caràcter retributiu –mesures retributives, que tenen càrrec en les retribucions– de l'àmbit del sector públic, funcionaris i altre personal al servei del sector públic, i mesures tributàries.

Un segon bloc, i molt important, és un bloc que està compost pels quatre acords que va adoptar el Govern en la seva sessió de l'1 de juny d'aquest any –ara fa una setmana tot just, la setmana passada– i que inclou quatre acords de Govern que afecten bàsicament altres despeses de personal i drets d'assistència; en segon lloc, a diverses partides relacionades amb despeses de funcionament i prestacions; en tercer lloc, a inversions, i al ritme de realització d'inversions –ara m'hi referiré– i en quart lloc a mesures relacionades amb la simplificació de l'Administració pública i millora de la seva eficiència.

Per tant, tenim un primer bloc, que és el decret llei, que ha de ser tramitat amb rang de llei; un segon, que és un bloc d'acords de Govern, i un tercer –bloc important– és l'acord de Govern del mateix dia 29 de maig –és a dir, el mateix dia en què es va aprovar aquest decret llei– pel qual s'encomanava al Departament d'Economia i Finances –el qual m'honor a representar– la tramitació d'un avantprojecte de llei per tal d'incrementar la fiscalitat sobre les persones amb elevada capacitat fiscal. S'estudiaran les diferents mesures possibles a adoptar en aquest sentit, acord del Govern que va tenir ja una concreció –anar-se'n un pas més enllà– en la reunió de Govern, precisament del dia 1 de juny –aquesta reunió en què es van adoptar els acords del segon bloc– en la qual el Govern va donar el seu vist-i-plau a alguns continguts bàsics d'aquesta mesura, d'aquest encàrrec al Departament d'Economia i Finances en el sentit que aquesta mesura, aquesta concreció, aquesta mesura destinada a incrementar la fiscalitat sobre les persones amb elevada capacitat fiscal es traduiria en un increment dels tipus marginals de l'Impost sobre la renda de les persones físiques per a les rendes superiors a 120.000 euros, en dos punts, i per a les rendes superiors a 175.000 euros, en quatre punts. Això tindrà la seva traducció en un avantprojecte de llei que es presentarà al Govern, naturalment en la forma adequada, amb el seus..., articulat adequadament i serà aprovat pel

Govern, tenim una data límit d'abans del 30 de juny i tindrà entrada al Parlament oportunament per a la seva tramitació i aprovació.

De manera que aquests són els tres blocs de mesures que componen un conjunt que és un conjunt que té sentit en si mateix. És un conjunt coherent, és un conjunt de mesures ambiciós, és un conjunt apropiat al que fa falta fer avui en el nostre país.

Aquest conjunt de mesures es compon de cinc línies fonamentals, s'estructura en cinc línies fonamentals. Una primera línia és el conjunt de mesures que van adreçades a la disminució de retribucions en l'àmbit del sector públic i altres mesures d'estalvi, de millora de l'eficiència en matèria de despeses de personal, en matèria d'amortització de plantilles o de ritme de cobrir les vacants que es puguin anar produint. El primer bloc, per tant, té a veure amb mesures que fan referència a l'esforç que es demana certament, sobretot, al personal al servei del sector públic.

En segon lloc, un altre conjunt de mesures té a veure amb la reprogramació o reconsideració de determinades despeses o serveis. En aquest cas del que es tracta és de la no posta en marxa de serveis de nova implantació –en aquests moments considerem que no és el moment de posar en marxa serveis nous, excepte en casos que, per raons excepcionals, sigui absolutament imprescindible; succeeix, per exemple, si hi ha un imperatiu legal que t'hi obliga, evidentment– o bé de reconsiderar el seu ritme d'aplicació.

Un tercer bloc té a veure amb la reprogramació i el ralentiment de determinades inversions, no la suspensió de projectes d'inversions. No el suspenen, no s'anul·len projectes d'inversions, sí que es reconsidera el seu ritme d'aplicació i el seu grau d'execució.

En quart lloc, hi ha una quarta línia molt important que és aquell conjunt de mesures que té a veure amb la racionalització i simplificació del sector públic; bloc de mesures que no forma part d'aquest decret llei estrictament, sinó del segon bloc que va ser aprovat amb acords de Govern de la setmana passada, del dia 1 de juny.

El desplegament d'aquesta línia, naturalment, és un desplegament que tindrà lloc de formes diversificades, en funció del tipus de mesura que s'hagi d'adoptar; en alguns casos implica modificació d'alguna norma amb rang de llei, perquè l'entitat que havia estat creada era una entitat de dret públic aprovada per llei; en altres casos es tracta estrictament d'acords de Govern i, en altres casos, fins i tot, pot tenir lloc a nivell intern d'un departament amb resolucions del conseller corresponent o dels responsables corresponents.

És una mesura important, que suposa la simplificació de l'Administració en un 25 per cent de les seves entitats –és la desaparició, o bé per desaparició de l'entitat o bé per integració en d'altres entitats o bé per fusió de diverses entitats– d'una quarta part de les entitats que, en aquests moments, componen el sector públic de la Generalitat, i que tindrà naturalment una repercussió que no serà del 26 per cent, evidentment, perquè no tot el personal que estava en aquestes entitats causarà

baixa, però sí que tindrà una repercussió rellevant en termes de reducció de la despesa.

S'ha generat un cert debat sobre això, no?: si es fa ara, si no es fa ara. És evident que té un ritme d'aplicació gradual, però també és evident que hi ha un acord adoptat pel Govern, que hi ha una determinació per fer-ho i que hi haurà un abans i un després de l'adopció d'aquest acord de Govern en matèria del que és la composició del nostre sector públic.

I finalment hi ha una cinquena línia, també important, que són les mesures de caràcter tributari. Algunes d'aquestes mesures formen part del decret llei que avui presentem. Altres tindran lloc a través de la tramitació –com ja he assenyalat– del projecte de llei de reforma de l'impost pel que fa a la tarifa autonòmica de la renda de les persones físiques.

De manera que estem parlant d'un paquet potent, d'un paquet ambiciós, d'un paquet de mesures que és el que avui fa falta adoptar. Estem davant d'un bloc de mesures que sabem que és..., d'un bloc de mesures, d'un conjunt de mesures, d'una política de mesures que suposa demanar sacrificis, que suposa un esforç d'austeritat sobretot als servidors de l'Administració pública i de la Generalitat, però que avui és necessari. És necessari per reduir el nostre dèficit, és necessari per fer aquest procés de consolidació fiscal que és imprescindible i és necessari perquè és bo per a la nostra economia. I així ho hem de dir, i així hem de ser capaços d'explicar-ho. I que és equilibrat, com podré tornar a comentar al final. Només cal veure el seu impacte en termes quantitius. Estem parlant d'un impacte que es traduirà en una reducció del dèficit, aquest any, l'any 2010, de 1.670 milions d'euros. O sigui, l'aplicació d'aquest conjunt de mesures l'any 2010 –naturalment, l'aplicació serà, en el millor dels casos, des de l'1 de juny, les mesures retributives, per exemple, una mica més de mig any; i en la majoria dels casos és d'un impacte de mig any, no?– doncs vol dir 1.670 milions d'euros. És una reducció molt important del dèficit previst per a aquest any, que en lloc de ser de 6.300 milions passarà a 6.400, serà de 4.700 milions. O sigui, permet reconduir el dèficit d'una forma dràstica, donar un missatge inequívoc, que és el que és necessari avui, a nivell de Catalunya i a nivell d'Espanya. Missatge inequívoc de la nostra voluntat i de la nostra determinació d'avançar en aquesta direcció. Aquests 1.670 milions de reducció del dèficit –estem fent un conjunt de mesures, els decrets llei porten el seu títol, no? «reducció del dèficit»... Bé, escolti'm, la prova de la seva eficiència és l'import que estic posant sobre la taula: 1.670 milions. Aquesta reducció es produirà en els següents apartats: en matèria de personal hi haurà una reducció de 408 milions d'euros –estem parlant d'una mica més de mig any–; en matèria d'inversions, de 531 milions d'euros, sobre les que estava previst executar al llarg de l'exercici, 531 menys; en matèria de salut i dependència, 316 milions d'euros. Aquí compte!, estem parlant de mesures en què l'impacte és aquest, sobre el nostre pressupost, però, en aquest cas, no són mesures adoptades per nosaltres perquè té ja un impacte directe en les mesures adoptades en el Reial decret llei de l'Estat; que les mesures adoptades en aquest Reial decret llei en matèria de salut –sobretot farmàcia, el

descompte que es preveu en determinats productes i en matèria d'aplicació de la Llei de la dependència– la translació a Catalunya en el nostre pressupost suposa aquesta reducció de 316 milions d'euros. Cent milions d'euros en matèria fiscal. Dels 1.670, cent –cent; ho dic per a aquells que diuen que aquí el que s'està produint és un verdader abús en matèria de fiscalitat, d'apujar impostos en totes les direccions–; cent milions dels 1.670 milions; és a dir, per ser exactes, una quantitat que seria a l'entorn del 0,05 per cent del nostre PIB, no?, en matèria impositiva; i després 315 milions d'euros en altres conceptes.

Altres conceptes com romanents o com, per exemple, menors costos, menors despeses en matèria d'interessos. Menys dèficit vol dir menys endeutament, vol dir menys interessos. Tot plegat, 1.670 milions d'euros menys de dèficit aquest any. De manera que espero que aquells que ens han vingut reclamant un menor dèficit valorin, en tota la seva dimensió, l'esforç que s'està fent en aquests moments.

Amb això, tindrem un dèficit previst per a aquest any, com he dit, de 4.700 milions d'euros, que es traduirà en un 2,4 per cent del PIB. És a dir, en la línia de l'objectiu fixat en el Pla d'estabilització que Espanya, el Regne d'Espanya, ha presentat a la Unió Europea i que s'ha d'aplicar, i que comporta uns compromisos a nivell de Govern central i, naturalment, uns compromisos a nivell de governs autonòmics. De nou, amb això, jo crec que nosaltres podem estar al front d'aquelles comunitats que, amb més determinació, amb més convicció, amb més eficàcia, porten a terme aquestes mesures.

L'anualització d'aquestes mesures..., tinguin en compte que moltes d'elles tenen un impacte de mig any, i, de fet, si fossin aplicades durant tot un any, seria una reducció més gran. Per exemple, les de personal, s'apliquen durant set mesos, si s'apliquessin durant un any, seria, naturalment, una major reducció; per exemple, les tributàries, seria això mateix; per exemple, algunes de les que tenen a veure amb salut o amb dependència, també; inversions és diferent, evidentment, les inversions no tenen un caràcter recurrent... Si anualitzéssim aquestes mesures, si, diguéssim, això mateix –això mateix– ho faríem durant tot l'any..., aleshores, l'impacte, en termes de reducció del dèficit, seria de 2.300, 2.500 milions d'euros. Vol dir que hem fet, ja, una part important del camí que ens ha de conduir a l'any 2013 –és un compromís que hem de tenir tots present que és absolutament imprescindible de complir– a l'1,1 per cent del PIB de dèficit. Hem donat un pas important.

Aquest Govern, des d'aquest punt de vista, en un moment com l'actual, sabent que és una qüestió incòmode, però que s'ha de fer, té el coratge de fer-ho i de dir-ho i he de dir: «I s'ha de fer, i és bo fer-ho i tots hem d'assumir que és bo fer-ho.»

Sabem que l'objectiu per a l'any 2011 ha de ser de reconduir el dèficit. Era, fins fa un parell de setmanes, l'1,5 per cent del PIB, i, ara, amb les noves dades de què es disposa, fruit de les darreres converses amb la Unió Europea –hi ha d'haver encara una reunió del *Consejo* de Política Fiscal i Financera per concretar-ho–, serà, probablement de l'1,3 per cent del PIB. Vull dir que,

encara, per a l'any que ve, hi haurà un esforç addicional important, que serà passar el dèficit del 2,4 a l'1,3 –esforç important. És veritat que l'annualització ja ens dona una part important d'aquesta reducció, com hem pogut veure, uns 700-800 milions addicionals, i que hem d'esperar que una part de la reducció es produeixi per l'increment dels ingressos, que vol dir per l'increment del PIB; però, naturalment, aquí, sí que ja no és a les nostres mans, saben? Nosaltres podem adoptar les mesures que hem adoptat, les que han sortit al DOGC. El que no podem adoptar és una mesura en el DOGC, no pot haver-hi ni un acord de Govern ni un decret llei del Parlament que digui: «El PIB, l'any que ve o aquest any, creixerà el 5 per cent.» Això, desgraciadament no ho podem fer. Seria un recurs magnífic aquest, no? «Com reduiran el dèficit? –Fent que creixi el PIB.» Bé. Això, no està a les mans del Govern fer un decret llei dient el ritme de creixement del PIB que podem tenir. De manera que nosaltres hem de fer mesures que siguin tangibles, concretes... I, per això, l'Estat espanyol ho ha hagut de fer. La novetat, en les mesures que ha presentat el Govern d'Espanya, és aquesta, perquè el compromís de reconduir el dèficit d'Espanya al 3 per cent es va adoptar al febrer ja. Però, aleshores, es va adoptar amb un conjunt de mesures que es basaven massa en això, en el fet que milloraria..., que baixaria el dèficit, perquè faria bon temps. I vam dir: «Miri, escolti'm, si fa bon temps, millor; però, ara, digui'm vostè què farà, quan plogui.» I hem hagut d'adoptar mesures concretes i tangibles, i nosaltres, les que ens pertocuen.

El contingut concret del decret llei que, com els he explicat ja, he tractat de situar en aquest context, és el següent: hi ha una primera part, l'article primer, que afecta tot el que és matèria retributiva. Aquesta part, a la vegada, la podríem descompondre en tres grans tipus de normes. Una primera són les retribucions bàsiques del personal funcionari, estatutari i laboral, llevat de les societats mercantils. I aquí el que estem és aplicant, perquè és d'aplicació a tot arreu, la normativa que va adoptar l'Estat en el seu real decret llei; és de translació. De fet, el que fa el decret llei de la Generalitat és incorporar el que va aprovar el Govern de l'Estat, amb les mateixes característiques, que són una reducció del 5 per cent, de mitjana, amb un escalat que va del 0 al 7 per cent, segons el nivell retributiu; és a dir, amb una reducció més gran com més gran és la retribució d'aquest personal al qual se li aplica.

Tenim un segon bloc, que és una reducció del 5 per cent, ja no de les retribucions bàsiques, sinó de les específiques i altres conceptes variables, que s'aplica, de caràcter lineal, a totes les retribucions, com ha fet l'Estat també en els seus complements específics i han fet les altres comunitats autònomes.

I, finalment, tenim un esforç d'exemplaritat, pel que fa referència als alts càrrecs de l'àmbit de la Generalitat i del seu sector públic, que consisteix en el fet que el president i els consellers tenen una reducció del 15 per cent, els secretaris generals i assimilats el 10 per cent i els directors generals i assimilats el 8 per cent; i, així mateix, d'una forma igual, tots els directius del sector públic que componen l'àmbit de la Generalitat, que s'assimilen en funció del seu nivell retributiu. Aquest

és el primer bloc. És un bloc que jo crec que dissipa qualsevol dubte si, dins de l'àmbit del sector públic, fan més esforç aquells que més poden. Sí, fan més esforç aquells que més poden dins de l'àmbit del sector públic de la Generalitat.

En segon lloc, el segon article fa referència a tota aquella part del sector públic a la qual el finançament no es produeix per la via de personal funcionari, estatutari, laboral, sinó per la via de concerts o convenis. I a aquí també s'estén l'aplicació d'aquestes mesures.

En el cas del personal sanitari, que inclou l'estatutari, aquest és d'aplicació immediata, vol dir aquells hospitals de l'ICS que tenen un caràcter o personal estatutari, per als quals se'ls paga directament la retribució, encara que hi ha entremig el concert, s'aplica també la reducció del 5 per cent.

I, després, hi ha el personal que rep el seu finançament..., el personal..., aquelles entitats que reben el seu finançament per la via de concerts que són entitats de caràcter semipúblic o privat. En aquest cas, el que s'aplica és una reducció del 3,21 per cent sobre la tarifa del concert. És a dir, el que hi ha és un acord de la Generalitat, dient: «Vostès rebran un concert d'ics i, ara, sobre aquest concert, s'ha d'aplicar una reducció del 3,21 per cent per les circumstàncies que acabem de comentar.»

Aquest 3,21 poden comprendre que no s'obté aleatòriament: és el resultat d'aplicar al 5 per cent, el pes que tenen les nòmines, la massa salarial, dins del total de la factura del concert. Surt el 3,21 per cent, per tant, se'ls diu en aquestes entitats: «Si vostès poden aplicar aquesta reducció del 5 per cent a tot el seu personal, rebran un 3,21 per cent menys.» Però, aquí, naturalment, ja entra dins de la negociació de les diferents entitats amb el seu personal i de les diferents fórmules que puguin escollir. És una fórmula impecable.

En segon lloc, tenim el personal concertat en matèria educativa. Aquí, l'aplicació és més automàtica. És més automàtica perquè aquest personal rep directament les seves nòmines des de la Generalitat. És la Generalitat qui ingressa directament les seves nòmines, i perquè els seus convenis preveuen ja amb una clàusula l'aplicació de l'analogia retributiva amb la Generalitat. De manera que, una vegada produïda aquesta reducció del 5 per cent a la Generalitat, es trasllada, automàticament, al personal que rep els seus emoluments a través de fórmules concertades. També és impecable, des d'aquest punt de vista, i té, per descomptat, tots els fonaments jurídics.

I, en tercer lloc, matèria d'acció social. Aquí, s'ha de dir que la reducció s'aplica només al sector públic concertat, no al privat; que vol dir, bàsicament, ONG, que tenen ja uns nivells retributius molt baixos, que estan treballant fent la seva feina fruit, bàsicament, d'una gran dedicació, d'una opció vocacional, que ho fan amb nivells retributius modestíssims, de manera que no seria just aplicar-los, a sobre, una reducció; però sí que al sector públic concertat, públic –és a dir, els centres públics–, se'ls aplica una reducció, que és més baixa, és de l'1,8 per cent, perquè es fa servir la mateixa fórmula

que en el cas de sanitat –el pes que té la massa salarial dins del conjunt del concert–, però tenint en compte que, aquí, hi ha una part important dels ingressos que és via copagament. Per tant, és evident que en aquesta part no es pot aplicar la reducció.

De manera que tenim segon bloc, convenis i concerts, s'aplica, per tant, també en aquest àmbit. S'ha de fer per evitar greuges que serien inexplicables, i per tal de garantir l'eficàcia de les mesures que s'adopten, un cop adoptades.

I, en tercer lloc, tenim el sector públic de la Generalitat, la resta del sector públic: el sector públic empresarial, societats mercantils, que, com havia dit, quedaven fora d'aquell primer bloc. I aquí el que es fa és aplicar una reducció del 2,86 per cent. Aquestes..., aquí estem parlant, ara, d'empreses mercantils: empreses mercantils que reben transferències de la Generalitat fruit d'un contracte programa, o sigui, per cobrir el dèficit d'exploració. Aquestes transferències, el que es fa és, a la manera que es fa amb la tarifa del concert, reduir la transferència prevista. Amb quant? Amb la part de l'any que queda pendent, si..., vuit sobre catorze, em sembla que són, perquè hi ha una part de paga extra, i, després, sobre la part que és la massa salarial dins del conjunt dels costos d'aquestes empreses. Això porta a una reducció de 2,86 aplicada al pes que té la massa salarial sobre el conjunt de despeses d'aquestes empreses. Estem parlant d'aquelles empreses, hi insisteixo, de la Generalitat que tenen un caràcter de societats mercantils, tant que quedarien fora del primer àmbit, i en les quals existeix, evidentment, una aportació, si no, està clar que no es pot fer cap reducció, no?, si tenen beneficis, no està prevista una aportació de la Generalitat. Aquests són els tres primers grans blocs.

I, després, hi ha un quart bloc, que és el que correspon als articles quart, cinquè i sisè que afecta les mesures d'índole tributària: un article per a cada mesura.

Article quart: increment de l'impost sobre transmissions patrimonials, a partir de l'1 de juliol, del 7 al 8 per cent, excloent habitatge de protecció oficial. És un increment modest que es fa en un marc que és el que és. És a dir, un marc en el qual hem d'adoptar mesures de reducció del dèficit públic, que té un impacte, òbviament, molt limitat, però que, a més, té una explicació molt clara: sempre que hi ha hagut alguna variació en l'impost del valor afegit, s'ha adaptat la mateixa variació en l'impost de transmissions patrimonials, sempre, per tal d'evitar que hi hagi un tractament fiscal diferent a l'habitatge nou i a l'habitatge de segona mà. Sent així que, a partir de l'1 de juliol, l'IVA pujarà del 7 al 8 per a aquest tipus d'habitatge, sembla bastant raonable aplicar una apujada similar, sobretot, si el que hem de fer és algun tipus de mesures que ajudin a reduir el dèficit; modest, modestíssim, però és el més indicat de tots.

Segon lloc, un petit augment de l'impost d'actes jurídics documentats, que passa de l'1 a l'1,2 per cent.

I, finalment, un augment, també limitat, del 15 al 16 per cent per als vehicles més contaminants, que són vehicles de gran cilindrada i molt contaminants. Bé. També

sembla un augment limitat que afecta una part realment molt i molt reduïda del nostre parc automobilístic.

La suma d'aquestes tres mesures tindrà un impacte, com deia, com he dit abans, d'uns 100 milions d'euros durant aquest temps d'aplicació del que resta de l'any, que serà des de l'1 de juliol –100 sobre 1.670.

Aquest és el decret llei que els presento, senyores i senyors diputats. I, a l'hora de demanar de part del Govern, parlant en nom del Govern, la seva validació, voldria demanar a tots els grups que, realment, fossin conseqüents i que valoressin el que representa aquest decret llei.

És un decret llei necessari, que forma part d'aquest conjunt de mesures; no el podem entendre sense veure la unitat del conjunt de mesures que presentem; necessari, perquè hem de reduir el dèficit públic, perquè estem compromesos amb un pla d'estabilització fiscal a nivell europeu, nosaltres formem part d'aquest club, i estem molt orgullosos de formar part d'aquest club –sort que hi som!–, i té les seves regles i s'han de complir. Hem de reduir el dèficit a l'1,1 per cent del PIB a l'any 2013, de manera que l'esforç de reducció ha de ser important.

Tots els arguments són bons, totes les propostes són bones; però, això sí, amb una condició, que totes portin, finalment, a una reducció del dèficit de l'1,1 per cent del PIB a l'any 2013, si no, no serveixen per res, si no, és fer bullir l'olla, és demagògia. De manera que propostes, les que vulguin, però que portin a aquest resultat, si no, no valen –si no, no valen. És a dir, propostes de dir: «Sí, però tots els impostos són de més i totes les retallades són de massa...», no valen; que portin a l'1,1 per cent del PIB a l'any 2013 de dèficit.

És necessari, perquè hem de reduir el pes de la nostra càrrega financera, perquè hem de gastar-nos els diners dels contribuents fent coses, no pagant interessos, i, com menor. Quan es té dèficit s'ha de finançar, i per finançar-lo cal endeutar-se. I, segons més dèficit hi ha, més deute i més elevada és la càrrega dels interessos, per no tenir en compte, per no dir un aspecte que no és menor.

Quan es té dèficit s'ha de finançar, i per finançar-lo cal endeutar-se. I, segons el nivell d'endeutament, el tipus d'interès és més alt o és més baix i costa més o menys que els mercats et deixin diners. De manera que és necessari? És necessari, absolutament necessari, cal reduir el dèficit.

És convenient. O sigui, ho hem de fer perquè toca –ho hem de fer perquè toca–, però també amb convenciment. És bo fer-ho, és bo, és el que ens convé per tornar a créixer, fer ajustaments i reformes, per tornar a créixer. O és que no és el que hem de fer, tornar a créixer? Està clar que la manera de no tenir dèficit d'una manera estructural és créixer, està clar que sí, però per tornar a créixer ara l'hem de reduir. I és convenient per garantir la sostenibilitat de tot allò i molt de bo que hem fet a tenir un estat del benestar de primera. Nosaltres hem passat de tenir un nivell modest d'estat del benestar a tenir un estat del benestar del qual ens sentim orgullosos.

Ara hem d'aplicar una certa contenció, l'hem d'aplicar. Per què? Per garantir que continuarà, per garantir a tots aquells que se'n beneficien que poden estar tranquils. Per això és necessari, per això és convenient, per això ho hem de dir amb convenciment, sense anar acomplexats. Hem d'anar acomplexats a demanar el que s'ha de fer als ciutadans? Els ciutadans ho saben perfectament, que ara cal fer sacrificis, ho saben perfectament. El que als ciutadans no els agrada és que nosaltres juguem entre nosaltres a aquest joc de tirar-nos els sacrificis pel cap, els sacrificis dels ciutadans, això sí, això és el que no hem de fer. Els ciutadans ho saben i estan disposats a fer-ho si veuen que val la pena, i és el que els hem de saber explicar. Si això ens passa a tots cada dia, a casa nostra, que fem sacrificis perquè val la pena fer-los, perquè el resultat serà un objectiu que realment és un objectiu positiu, satisfactori.

De manera que necessari, convenient, equilibrat... És un pla equilibrat de mesures, un pla en el qual hi ha un repartiment dels sacrificis, demanant més als que més poden. Abans ho he dit. Primer, fixin-se, dins del sector públic, per descomptat que sí, més els que més poden: 15 per cent els que més, 0 per cent els que menys.

En segon lloc, és un pla que demana sacrificis *ara* al sector públic, perquè ara toca al sector públic fer els sacrificis. Jo em quedo meravellat d'aquells que s'han passat anys: «Sembla mentida, aquí tothom està patint les conseqüències, en canvi el sector públic, en canvi el sector públic...» Doncs, miri, ara el sector públic fa l'esforç, dóna exemple, és exemplar, i cal dir-ho, els funcionaris, els treballadors de l'Administració, esteu donant exemple, sí senyor, i us demanem sacrificis, sí senyor. És la realitat. Però és que fins ara és veritat que l'ajustament s'havia fet al sector privat amb un 20 per cent d'atur, i al sector públic, on no hi havia atur, on no hi ha atur, no s'havia produït. De manera que és equilibrat perquè també toca al sector públic fer sacrificis.

I és equilibrat perquè també al sector privat demanem sacrificis a aquells que més en poden fer, amb una mesura fiscal que és la d'apujar la fiscalitat sobre els que tenen més capacitat fiscal, que és inequívoc en aquest sentit i que, ho haig de dir, ha despertat molta més alarma entre determinats grups de l'oposició –no sé si és pels seus nivells de renda, també– que no entre els afectats directament, entre els contribuents que han de pagar aquestes quantitats, que són perfectament conscients que és just que sigui així, que saben que toca, que estan disposats a fer aquest sacrifici.

De manera que és equilibrat, és un pla que demana més sacrificis a aquells que més en poden fer. I que és equilibrat perquè dins del sector públic el que no ha volgut fer és crear greuges, aplicar-lo al conjunt del sector públic. No a aquest sí, a aquell no, en funció que la seva situació contractual fos amb un de no sé què, l'altre de no sé quants, un estatutari, l'altre personal laboral, l'altre... No, no, s'aplica a tots aquells que finalment reben una part del seu sou o tot el seu sou procedent del pressupost de la Generalitat, tots, i tots d'una manera similar.

De manera que és un pla necessari, convenient, equilibrat, és un pla rigorós i ambiciós, s'aplica a tot el sector públic. Nosaltres des del principi hem tingut aquesta

determinació i pensem que era com s'havia de fer, al conjunt del sector públic. Naturalment, sabent que les situacions són diferents, buscant un equilibri entre aquelles cinc línies que hem dit, sabent que s'han de demanar sacrificis als que tenen rendes modestes, com ho fem amb els funcionaris, la majoria d'ells amb rendes modestes, però a la vegada també, i a aquells que més poden, vosaltres també heu de contribuir, encara que no siguin funcionaris, no? De manera que és un pla rigorós i ambiciós.

Fem el que hem de fer. Fem el que hem de fer i hem de donar aquest senyal inequívoc, hem d'aconseguir que se sàpiga que a Catalunya es fan les coses que s'han de fer en aquesta matèria, que també en aquesta qüestió Catalunya és un exemple de coratge, de rigor, d'ambició, és a dir, d'oportunitat per tornar a créixer més ràpidament que ningú, i tornar a estirar del carro, i tornar a fer que tinguem una economia competitiva. Sí, també ens convé des d'aquest punt de vista, ser l'exemple en el qual es fixa Europa i el món a l'hora de veure qui està fent coses serioses en aquesta matèria, Catalunya.

I és un pla moderat fiscalment –és un pla moderat fiscalment–, jo els invito a la moderació fiscal, fugin dels extremismes fiscals. No es tracta aquí de: «Matem tot el que és gras, vinga!, que paguin aquests més que ningú, i tal», no. Però tampoc de pretendre que 100 milions d'euros, sobre 1.670 milions d'euros, és entrar en una espècie de voràgine d'augment de la pressió fiscal. Pura demagògia –pura demagògia–, 6 per cent del total de l'esforç és augment impostos. Això és entrar en una voràgine fiscal? Això és tirar de la fiscalitat per no sé on? Això és gravar les classes populars? No siguem demagògics, home. (*Remor de veus.*) No facin demagògia a costa dels ciutadans –no facin demagògia a costa dels ciutadans.

I és un pla coherent –és un pla coherent–, és un pla que s'inscriu, home, en una dimensió d'un nivell superior a altres, en el que ha estat una línia de conducta d'aquest Govern des que la crisi es va començar simplement a insinuar, i nosaltres ho vam copsar. Miri, la crisi ara sabem que va començar..., em sembla que està fixat el dia 7 d'agost, no? –que és quan comença a Wall Street un problema amb les *subprimes*–, de l'any 2007. En aquell moment les previsions de creixement per a l'any devien ser del 4 per cent i per a l'any següent del 3 i una mica més, no?, l'any 2008. O sigui que ningú en va ser conscient. Els símptomes eren allà, però ningú va veure la malaltia encara.

Nosaltres al mes de setembre ja vam veure que transmissions patrimonials anava flaquejant bastant, i el mes de setembre de l'any 2007 –estem parlant de gairebé tres anys– vam adoptar la primera mesura de contenció pressupostària seriosa: retenció de crèdits per 470 milions d'euros.

I des d'aleshores això ha estat constant, sempre que ha calgut. Juliol de 2008, congelació de plantilles i reducció del 25 per cent de determinades partides de despesa: publicitat, campanyes institucionals, relacions d'allò..., aquestes coses que són tan atractives, no? Setembre de 2008, de nou, en el debat de política general, el president anuncia un conjunt de mesures. Juny de 2009, un

ajustament pressupostari de 850 milions d'euros –encara no sabem que el finançament acabaria amb un magnífic resultat; per tant, vam haver de dir: «Escolteu, ara tenim el que tenim. Doncs, 850 milions d'euros de congelació»– i amortització de 807 llocs de treball.

De manera que si alguna cosa ha fet aquest Govern és ser coherent amb aquesta qüestió. I ara toca fer això –ara toca fer això–, i ho fem. I ho fem amb tot convenciment, sabent també... Quan dic «amb tot convenciment»..., escolti'm, amb fruïció? Home, està clar que no –està clar que no. Demanar sacrificis no agrada a ningú. Dir als funcionaris que els hem d'abaixar el sou, poden comprendre que no és la millor notícia que els volíem donar. Ens hauria agradat poder-los dir: «Apujarem el sou el 20 per cent a tothom», naturalment, o més, em diu algun diputat, és clar. Però amb convenciment, sí –amb convenciment, sí. El convenciment que es té quan es demanen esforços compartits, sabent que és per una causa que val la pena.

Aquest és el convenciment amb què els presento aquest decret llei. Aquest és el convenciment amb què m'agradaria que aquest Parlament fos capaç de debatre aquest decret llei amb els seus continguts, pensant en la situació del país i en allò que convé, i que poguéssim obtenir un ampli consens. Suposo que és demanar massa coherència, com la que nosaltres hem tingut, a aquells que davant de decrets llei que jo crec que no tenen –no perquè no siguin magnífics, no perquè no fossin necessaris, sinó perquè sempre volem ser els millors en tot– l'ambició, el rigor, el grau d'exigència que té aquest es van abstenir i aquí estan anunciant el seu vot en contra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, per fixar la seva posició, l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández Teixidó

Senyor president, senyor..., consellers, senyor conseller, senyores i senyors diputats... M'admira, conseller Castells, m'admira la seva vocació, avui manifestada un cop més, de fer de la necessitat virtut. Puja aquí, el conseller Castells, amb un punt d'indignació –està indignat, el conseller Castells, està indignat–, a explicar-nos als altres abans del debat que com és possible que no es reconegui l'esforç tan gran que el Govern està fent, tan valent, tan ple de coratge. Doncs, no l'hi reconeixem, senyor Castells, perquè això ho fa tard i malament, per començar –tard i malament, per començar. Ara li explicaré per què, si entrem en detall. Però vostè ha sortit aquí, doncs, a donar aquesta clàssica lliçó, a què ja ens té acostumats.

És veritat que el context és sobradament conegut, no m'hi referiré, però només sí que em permetrà que faci només un esment. Aquest context és un context que s'agreuja, que s'agreuja per moments. I s'agreuja no en funció d'alguns brots petits que existeixen, sinó pel pes

i el tractament del deute sobirà, no a Espanya, no a Catalunya, arreu d'Europa; i això és una cosa que s'ha de dir. És a dir, si avui tornem a tenir focalitzat aquest debat en l'àmbit del dèficit i del deute és perquè al mes de juliol ens trobem davant d'una situació límit, no a Espanya, a Europa, i la capacitat d'endeutar-se de les administracions pràcticament és zero. I això les senyores i els senyors diputats ho han de tenir en compte de cara als mesos que han de venir. Primera consideració.

Això té a veure, naturalment, amb aquest creixement escapçat d'algunes economies, amb les pressions inflacionistes a les economies dels països emergents, etcètera. En tant que estem compartint més o menys el context, no cal abonar-s'hi.

Estem d'acord amb la caracterització general, senyores i senyors diputats. Estem per la reducció del dèficit; ho fan amb molt més agosarament països com la Gran Bretanya i Alemanya, per reconèixer les últimes mesures; ho fan perquè naturalment els mercats «apreten», i de quina manera –i de quina manera–, respecte a la necessitat de tenir contenció al deute. I el debat avui –no cal que discutim termes generals, sobre si el dèficit l'hem de retallar i el deute és molt gran, no cal que tinguem aquest debat, hi estem tots d'acord, no cal que perdem el temps– és el decret en qüestió: quan, com i a qui afecta. És a dir, aquesta és la discrepància. No cal que després vostès gastin trets respecte a com és possible que no vulguem retallar el dèficit. No perdin ni un instant. «Com és possible que vostès no vulguin contenir el deute?» No perdin un minut, aquest no és el debat. El debat és com, quan i a qui afecta aquest decret.

Em sembla correcte el plantejament que feia el conseller de veure tot això com un bloc. El bloc és el decret, els quatre acords adoptats la setmana passada en sessió de govern i l'avantprojecte de l'IRPF. Jo comparteixo aquest criteri. I és sobre la base d'aquest bloc que nosaltres plantejem la nostra posició. Ho torno a repetir, sobre la base d'aquest bloc: decret, acords del darrer Govern i avantprojecte de l'IRPF. La pregunta, doncs, és: «Quina posició adoptaran vostès? –Votarem no.»

Per què votarem no? Votarem no perquè entenem que vostès responen tard i malament en una situació que, en lloc de presentar-la, ara, com «com és possible que vostès diguin que això no s'ha de fer i no donin suport a un decret com aquest?», fa mesos que discutim en aquesta cambra i a la cambra espanyola que és que havíem d'adoptar mesures per reduir el dèficit, per contenir el deute i per crear iniciativa en l'àmbit empresarial.

Deixi'm que citi només un cas: fa dos anys –dos anys– que estem discutint de mesures per crear ocupació. El Govern espanyol ha portat aquestes mesures d'ocupació a 30.000 milions d'euros a pagar per al subsidi. Fa dos anys que discutim d'aquest tipus de qüestions i el Govern del qual vostès són senzillament epígons, el Govern espanyol, ha fet ulls clucs a aquest tipus de plantejaments. Això és del que discutim. El que l'opinió pública ha de saber és que durant dos anys, vostès –vostès aquí– i el seu Govern, al qual ara han de reaccionar seguint la cueta del Govern, s'han negat a endegar mesures de fons. Amb dos pressupòsits: u, el Govern socialista o els governs d'esquerra no retallen drets, no

retallen polítiques socials i quan tiri Alemanya i França de la nostra economia nosaltres sortirem després. No hi ha ni un sol diputat, ni una sola diputada que pugui negar aquesta realitat del Govern espanyol: «Ens trauran de la crisi alemanys i francesos, i nosaltres som tan d'esquerres que els drets socials no els volem retallar.» Molt bé. Aquesta és la conseqüència. (*Veus de fons.*) Sí, exactament és així i no hi ha ni un diputat que pugui dir que no sense faltar a la veritat.

Bé. Per què hi estem en contra, doncs? Perquè vostès perpetren –perpetren– una retallada de drets. (*Veus de fons.*) Sense més. Perquè nosaltres creiem, sincerament, que funcionaris, pensionistes i classes mitjanes paguen la incompetència del Govern socialista. Això és el que està passant: la incompetència del Govern socialista. (*Remor de veus.*) I, aleshores, evidentment, vostès surten aquí plens –plens– de força, plens d'indignació moral a dir: «Ep!, això és el que cal fer.» Naturalment que això és el que cal fer, però ho podien fer de manera diferent perquè avui pensionistes, avui funcionaris, avui en el concert sanitari, avui la gent que depèn del concert educatiu no patís –no patís– les seves polítiques... (*veus de fons*) –no patís les seves polítiques. Tot aquell argument de dir «vostès què farien –vostès què farien?»», no toca, perquè quan nosaltres ho hàgim de fer ja en parlarem, no és allò de «què farien vostès?», quan ho hàgim de fer ja en parlarem... (*Veus de fons.*) I vostès callaran, i, si no, al temps.

Vostès, senyores i senyors diputats, el Govern socialista –el Govern socialista– que ha presumit permanentment, i el Govern d'esquerres, que ha presumit permanentment de no retallar els drets socials..., oh!, paradoxa, passaran a la història d'aquest país com el Govern de tota la democràcia que ha practicat la retallada social més important de la història de la democràcia. (*Veus de fons.*) Això són les polítiques d'esquerra. «No és cert –no és cert...» Doncs, preguntin –preguntin– a veure la retallada als funcionaris, la congelació als pensionistes, en l'àmbit de l'educació, en l'àmbit de la sanitat, en l'àmbit de l'Administració..., han practicat la retallada social més gran de la democràcia, vostès, gent d'esquerra. (*Persisteix la remor de veus.*) Sí, ja sé que els excita –ja sé que els excita–, però les coses són com són...

El president

Senyor diputat, li sembla que podríem, entre tots plegats, tornar a un to... Senyor diputat, s'agraeix. Senyor diputat, pot continuar.

El Sr. Fernández Teixedó

No sap –no ho sap–, senyor president, com ho agrairia. (*Veus de fons.*) Dit això, el conseller Castells –el conseller Castells– diu: «Hem de presentar això com un conjunt: pensionistes, funcionaris, sanitaris, mestres..., un conjunt. Això, han de tenir en compte» –ens ho diu el conseller– «que ha d'anar acompanyat d'aquells acords en l'àmbit de l'aprimament de l'Administració pública.» Això ens ho ha dit avui aquí. El que succeeix, conseller, és que des del seu propi Govern ja diuen una cosa diferent. Comprèn? –Comprèn?

Miri, vostès van aprovar un text que per nosaltres té interès: Estudi del sector públic de la Generalitat de Catalunya, un text que té interès. Aquest text, que l'han encarregat vostès a gent seva, parla d'un conjunt important de mesures d'aprimament de l'Administració que es poden endegar en caràcter immediat, cent cinc. D'aquestes mesures, vostès ja les han reduïdes a seixanta i poques; però no en tenim prou en seixanta i poques..., ahir, surt el conseller Huguet i admet que hi han mesures d'ajust que es poden discutir, i cal que el debat social i polític per determinar les mesures adoptat pels estats per frenar la crisi siguin les que han de ser, davant d'un cicle de canvi històric a l'economia. Va admetre que no hi ha temps, aquest any, per eliminar els seixanta-tres organismes: «Tot no es podrà fer.» Aquest és el capteniment del seu Govern.

A l'aparador reduïrem l'Administració, a l'aparador reduïrem les conselleries, els departaments, a l'aparador, a la pràctica res. El missatge és: «No pateixin, això ho aprimarem.» Vint-i-quatre hores després ja surt el conseller Huguet per aigualir absolutament el que acaba de presentar el conseller Castells, i diu: «Això no ho podem fer, amb una miqueta de sort fins després de l'estiu.» (*Veus de fons.*) I si..., amb una miqueta més de sort ja no ho faran ni vostès. Per tant, aquesta és la manera en què vostès plantegen aquest tipus de qüestions.

No parlo, senyor conseller, d'una cosa que crec que té interès, que té a veure –que té a veure– amb les reformes estructurals i les mesures de creixement. Hi ha una interpel·lació després, i tot el que és reforma estructural i mesures de creixement, senyor conseller, les parlarem en el proper punt de l'ordre del dia, malgrat que nosaltres creiem que una cosa lliga amb l'altra i, si no, el resultat és prou negatiu. Sense els dos elements de creixement, de prosperitat, de mesures per impulsar l'activitat i les retallades i els ajustaments, sense anar junts no progressem, però això ho deixarem per a la interpel·lació.

Doncs, què és decisiu? Vostè ha acabat d'una manera dient: «Bé, escolti'm, allà vostès a Madrid es van abstenir i aquí votaran que no?» Què és decisiu? Doncs, vostè ho ha dit: l'increment dels impostos –l'increment dels impostos. Diu: «Clar, ja han tret la poteta l'increment dels impostos.» No, no, no..., no parlem de l'IRPF, no; parlem dels impostos que afecten a tota la població. Vostès, calladets en el tema de l'IVA –callats–; ara transmissions patrimonials, actes jurídics documentats –per cert, en un moment esplèndid de la progressió del negoci immobiliari, en un moment perfecte per fer-ho. I, a més..., un puntet, el 0,20, diu: «Això no té massa efecte.» Si no té massa efecte no ho facin –si no té massa efecte no ho facin–, i, si ho fan, reconeguim que té efecte, i, després, el tema de la matriculació. Deixo a banda el tema de l'IRPF, hi entraré d'aquí a un instant.

Aquests impostos, senyores i senyors diputats, no afecten els rics. Aquests impostos afecten a tothom –a tothom–, i molt particularment al sector més colpejat en aquest àmbit que és el tema de les immobiliàries. Si vostès saben, és clar, de què parlem quan parlem de transmissions patrimonials i d'actes jurídics documentats. Això és el que passa.

Ara bé, el conseller Castells ha dit: «Compte, compte, compte que hem de tenir present el tema de l'IRPF per donar una visió de conjunt.» Deixi'm llegir una cosa que a mi m'ha semblat prou interessant i que jo puc subscriure: «És obvi que una mesura d'aquest tipus –increment de l'IRPF–, com a mínim seria d'adoptar a nivell espanyol, com a mínim!, a nivell de comunitat autònoma és impensable i, fins i tot, a nivell espanyol és difícil, perquè, si ara surt un país dient, cometes, «jo apujaré molt l'impost», bàsicament, sap què passa?, que, aleshores, és clar, les rendes més altes que tenen un component molt més important de rendes de capital i són molt més mòbils el que passaria a aquest país és que bona part de les rendes que volen gravar-se van a altres països. Conseller Castells, fa quinze dies, no fa quinze mesos... (Veus de fons.)

Bé. Seria tremend que el conseller Castells digués que no. Ho hem vist a la televisió, i a mi em va semblar tan il·lustratiu que m'he fet passar el vídeo tres o quatre vegades –tres o quatre vegades. (Veus de fons.) Vostè diu que no, eh?, conseller Castells? (Pausa.) Bé. Doncs, provi, si és tan amable que vostè això no ho ha dit en un canal de la televisió d'aquest país. Va dir exactament això. La pregunta és: «–Vostès té dret a canviar de criteri, conseller? –És clar, només faltaria!» (Veus de fons.) Cada dia potser no, però canviar de criteri de tant en tant fins i tot és saludable. Però, per què ha canviat de criteri, Castells? Conseller, per què ha canviat de criteri? Perquè allà li han imposat canviar de criteri. Ara... (veus de fons), ep!, aquí està –aquí està– el moll de l'os, que convé que l'opinió pública conegui.

Senyores i senyors diputats, el conseller Castells, que acaba de fer aquestes declaracions, decideix canviar de posició i decideix canviar de posició perquè naturalment l'esquerra conscient, l'esquerra profunda del país imposa el càstig als rics. Com es castigarà els rics? Fàcil. Es castigarà els rics incrementant dos trams en l'àmbit de la renda de les persones físiques. El conseller Castells diu: «Tragarem.» I ens ve aquí i ens diu: «Sap per què traguem? Només són 100 milions.» Escolti'm, aquí qui ens pren el pèl, en Castells, l'esquerra o tots plegats?

A veure, anem a veure-ho... –anem a veure-ho–, vostès, senyors de l'esquerra es conformen a dir que sí quan a Madrid han dit que no, vostès, perquè hi ha un increment de 100 milions en la recaptació? Diu: «Ara ho explicarem.» Bé. Anem a suposar que aquesta sigui una honorable resolució. Anem a veure si es pot portar a la pràctica. Senyor Bosch, el senyor Castells, si hi ha sort, enviarà aquest projecte de llei a finals de juny. Veurem si el discutim en aquest ple, però vostès això... Qüestió que l'impacte, l'opinió pública, l'impacte..., «això ja jo hem fet», l'impacte aparador a l'opinió pública ja ho té. L'opinió pública ha de saber el següent: que aquest projecte que permet justificar tot aquest moviment i permetre que l'esquerra i el Govern votin coalitzats no es podrà tramitar perquè en l'Estatut quan estem parlant de trams nous –de trams nous– de renda necessiten obligatòriament estar sota el paraigua de la Llei de cessió de tributs de l'Estat; llei que no està aprovada, llei que no s'aprovarà fins a la tardor –fins a la tardor– quan vostès aquí ja no hi siguin, quan aquest Parlament estigui dissolt. (Veus de fons.)

Tornem-hi! Vostès han arribat a la conclusió que poden pressionar aquest Govern i aquest Govern es deixa pressionar castigant els rics per 100 milions de recaptació, amb un projecte de llei que no arribarà i que no arribarà perquè no tenim ni tan sols la Llei de cessió de tributs, que arribarà a la tardor al Parlament espanyol...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

...i quan arribi... –vaig acabat, president–, i quan arribi al Parlament espanyol no hi haurà Parlament per aprovar aquesta llei. Ara, això sí, davant de les seves bases, d'aquests electorats que a vostès els voten creuen que han complert amb la seva missió: a callar amb la retallada, a callar amb el decrement dels funcionaris, a acabar amb la congelació de pensionistes; l'esquerra callada; l'esquerra fa el que diu el conseller Castells i ell per 100 milions que mai –mai, mai– els veurem accepta les posicions de l'esquerra. I l'opinió pública d'aquest país està farta d'aquest joc. Ho comprenen?

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

Acabo, senyor president. Farta, i convé que vostès entenguin que és un joc que no poden seguir si no volen, encara, desprestigiar més, prou difícil –prou difícil–, la situació en què es troba el Govern.

Acabo, senyor president, només rebutant una idea que deia el conseller Castells. Diu: «Vostès per què s'han abstingut a Madrid i per què han votat aquí?» Mai a Madrid –mai– hem votat cap increment d'impostos, mai; a Madrid... –a Madrid–, així anem, exactament, vostès amb la misèria...

El president

Senyor diputat, concreti i acabi.

El Sr. Fernández Teixidó

...amb les molletes es conformen, mai hem votat cap increment d'impostos. Ens vàrem abstenir perquè no hi havia cap element d'incrementar d'impostos. I votarem en contra aquí per tres raons: u, perquè no volem la retallada de drets a aquest país per la gent que més ho necessita; dos, perquè les mesures arriben tard i són insuficients, i, tres, perquè no volem –no volem– un increment d'impostos per tothom que paguen finalment els més febles, i perquè volem dir a l'opinió pública catalana, d'una vegada per totes, les polítiques d'esquerres, del Govern d'esquerres d'aquest país estan ensorrades i són vostès els responsables...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

...de trobar-nos exactament en el punt econòmic i polític de desgast d'aquest país en què ens trobem.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

Demanaria a les senyores diputades i als senyors diputats que en la intervenció que fan els respectius diputats i diputades des d'aquí dalt que no fossin interromputs i que els comentaris, si és que són imprescindibles, es facin en veu baixa, perquè se senten molt sovint. Per tant, els demano, si us plau, que tinguin aquest respecte cap a la persona que està parlant.

Senyora diputada, té la paraula.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Moltes gràcies, president. Mirin, la primera llei que jo vaig votar com a diputada en aquest Parlament va ser la Llei de serveis socials, que ofería més prestacions, més garanties a aquells que més ho necessiten i, al mateix temps, era una llei que permetia fer avançar el país, a tot el país, a Catalunya en el seu conjunt; i això ha estat així, crec, amb totes les lleis que he votat, i algunes directament defensat en aquests tres anys i mig que porto de legislatura. Ha estat així en una llei emblemàtica, per exemple, la Llei d'educació, que ha posat nous instruments sobre la taula per millorar l'equitat i la qualitat de l'educació dels nostres nens i nenes, però, al mateix temps, era una llei que feia progressar el país en general, en el seu conjunt. Perquè totes aquestes lleis han estat fetes pensant en Catalunya, i defensades des de la convicció i la satisfacció de fer el que, en definitiva, hem vingut a fer en aquest Parlament, cadascun des del seu compromís polític.

El decret llei que avui em pertoca defensar des del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi és diferent –és diferent–, perquè no afegeix instruments, no reconeix drets, no aporta, per dir-ho ras i curt, millores a aquells que en són directes destinataris, això és veritat. Però està fet amb el mateix objectiu amb què hem fet tots els altres: pensant en Catalunya. Perquè és un decret llei que no podem defensar amb satisfacció, perquè conté mesures difícils, difícils de prendre i a vegades fins i tot difícils d'entendre, però que està fet amb la mateixa convicció de sempre; diria més: amb tota la convicció de saber que no només és necessari sinó que avui és imprescindible pensant en Catalunya –hi insisteixo.

La crisi econòmica que va esclatar arreu del món ara fa més de dos anys –7 d'agost 2007, ha fixat el conseller la data del seu inici– a tot el món i també al nostre país, ha fet que tots els governs i, per tant, també el nostre, centréssim els esforços a fer quelcom molt important que no ha estat ni mencionat, que és evitar la depressió, parar el cop, i també garantir la protecció d'aquells que més estan patint. Ha estat un esforç titànic i ha estat

un esforç, afortunadament, coordinat entre els països d'Europa.

I aquest esforç explica dos fets que són importants. El primer és que avui podem estar parlant de recuperació, tot i que encara fràgil, certament. Però també explica que avui tinguem uns dèficits públics molt elevats en totes les economies. Uns dèficits que, aquells que defensem les polítiques econòmiques sensates, no aquests dogmatismes de prohibir el dèficit per llei sinó aquells que sabem que el dèficit és un instrument útil de política econòmica, sabem que hauríem de reduir aquests dèficits a mesura que s'anés consolidant la recuperació, però la crisi de Grècia i la tempesta financera del passat mes de maig, o la crisi del deute, ha fet que aquest objectiu de reduir el dèficit que, hi insisteixo, ja teníem, s'hagi hagut d'accelerar.

I per què? Doncs també els ho diré ras i curt perquè no tinc temps: per salvar l'euro. I no salvar l'euro com salvar simplement la nostra moneda única, que també, sinó salvar l'euro entenent que el que estem salvant és el nostre model econòmic i social, el nostre estil de vida; retallar, per tant, per preservar, retallar per poder avançar, aquesta és la paradoxa, efectivament. I això és el que estem fent, des de tots els governs d'Europa; els últims, Alemanya i Gran Bretanya, vostè els ha citat, senyor Teixidó, però, òbviament, també, des del Govern de Catalunya, amb un pla d'austeritat, que el decret llei que avui defensem és només una pota, un pla d'austeritat que és un conjunt, un paquet de mesures que estalvia 1.670 milions d'euros aquest 2010, un pla d'austeritat que el conseller Castells ha explicat molt bé i que jo no repetiré.

Davant d'aquesta retallada, jo crec que és totalment legítim que ens preguntem si és lògic que paguin justos per pecadors, o és que són els servidors públics els culpables del que està passant? És clar que no! O és que alguna de les entitats que hem suprimit amb aquest pla d'austeritat no feien feina, no feien bona feina? És clar que la feien! És que els rescatadors hem d'acabar sent hostatges dels que hem rescatat?

I també és molt lògic que ens preguntem, des d'un punt de vista més econòmic si volen, si tots aquests ajustos coordinats que s'estan prenent a tot Europa ens faran caure en el que s'anomena la paradoxa de l'austeritat, segons la qual deixar de fer despeses, justament perquè la despesa és productiva i és necessària, no com alguns ja no defensen quan els convé, pot acabar minant aquesta debil recuperació i inaugurar un escenari de deflació sostinguda a totes les economies europees.

Aquestes són totes preguntes lògiques, més que lògiques, jo diria; són preguntes pertinents, ens les fem tots, i ens les fem més encara des de l'esquerra. Però la resposta a aquestes preguntes és que viure en el món i no tancar els ulls a la realitat que existeix i que ens exigeix és una temeritat que, tard o d'hora, acabes pagant; i, per tant, s'ha d'actuar quan toca. I avui, inevitablement, és l'hora de l'austeritat, perquè aquestes són les regles del joc; són les regles del joc del club europeu, que és on volem estar perquè ens ha donat molta prosperitat durant molts anys i on volem continuar estant.

Per complir amb aquestes regles del joc, aquest Govern demana un sacrifici col·lectiu i, a més a més, demana també un sacrifici equitatiu. Entre qui? Entre els que tenen garanties d'una feina al llarg de la seva vida i els que no tenen garanties i ja porten anys pagant aquest ajust, el cas més clar, els aturats. Demana un sacrifici equitatiu entre els que més tenen i els que menys, i per això entrarem un projecte de llei que apuja l'IRPF per a les rendes superiors a 120.000 euros. I també demana un sacrifici equitatiu entre el present i el futur, justament perquè volem salvaguardar un model, que és el nostre model de benestar, que, hi insisteixo, ens ha ofert molta prosperitat, però també tenim la responsabilitat que pugui continuar donant prosperitat al nostres fills.

Ara bé, de la mateixa manera que estic dient això, que seria una temeritat no acceptar i no complir amb unes regles del joc en què a més a més participem, i que el cost de no actuar avui és inassumible i molt pitjor per a tothom, també seria una temeritat no voler, amb serenitat i quan toqui, canviar algunes d'aquestes regles. Perquè si alguna cosa ens ha ensenyat la crisi és que necessitem la regulació pública de la irresponsabilitat privada; necessitem equilibrar, des del punt de vista col·lectiu, els excessos tan perjudicials del capitalisme financer o dels poders no democràtics. I amb això no vull dir, tampoc vull ser mal interpretada, que ens hem de quedar lamentant-nos en aquesta falsa tria entre mercat i estat, o entre economia i política. Jo el que vull dir és que necessitem millor estat i necessitem millor mercat; de la mateixa manera que necessitem millor economia i millor política, i això ho aconseguirem quan tinguem més Europa, tal com hem defensat sempre, però ara és una necessitat imperiosa.

És per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, que jo he intentat resumir, a risc de simplificar-los, que entendran que avui el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi voti «sí» a aquest decret llei que ens presenta el Govern de Catalunya.

Quina és la posició de l'oposició respecte a aquest important decret llei? El Partit Popular, ja ho va fer a Madrid, i ha anunciat també que ho farà aquí, votarà «no»; va votar «no» a Madrid, votarà «no» a Catalunya, en una estratègia que és coherent, que és de desgast permanent, passi el que passi, s'endugui per davant a qui s'endugui per davant. Alguns titllen aquesta actitud d'irresponsabilitat; jo diria «cinisme i temeritat», que és bastant pitjor.

Convergència i Unió –ho hem vist avui un altre cop–, ha passat d'una abstenció «salvapàtries» a Madrid, al «no» davant d'un decret similar, fet pel seu Govern, que és el de Catalunya, al primer Govern al que vostès es deuen. Sí, sí, i dic «salvapàtries» perquè, escolti'm, i això ja els ho reconec, mai deu vots d'abstenció havien donat per tant, perquè objectivament no hi ha color: entre els vint-i-cinc «sí» del PSC, que van col·laborar de debò que s'aprovés aquell decret, i entre les deu abstencions de Convergència i Unió, però ja els ho reconec.

Però, hi insisteixo, aquest pas de l'abstenció al «no», per què? Jo crec que hi han tres explicacions possibles. Algunes les ha insinuat avui el senyor Teixidó, altres les ha deixat en la interpretació oculta de les seves actua-

cions. La primera és una qüestió que, com que el president Montilla l'hem vist, està ben viu i de cos present, i té els vots suficients per aprovar aquest decret, doncs, és clar, els seus vots no llueixen com llueixen a Madrid i, per tant, no voten –perfecte.

Segona explicació... –segona explicació–, jo ja li ho deia al senyor Mas durant el debat de la crisi, que és el seu permanent doble joc. Convergència i Unió a Madrid fa de Duran i Lleida, però és que Convergència i Unió a Catalunya fa de Mariano Rajoy, perquè la seva única actitud és «no al Govern», «no al Govern» i «no al Govern» en qualsevol cas.

I la seva tercera raó, que és certament una raó més coherent i sobre la que el senyor Teixidó s'ha estès, té a veure amb que voten diferent perquè troben diferències en els decrets, perquè, certament, el decret, o el pla d'austeritat complet que presenta el Govern de Catalunya, és més equitatiu perquè toca la banda dels ingressos.

A mi no m'ha quedat clar si és per l'impost de matriculació, jo diria que té més a veure amb l'apujada de l'IRPF per a les rendes superiors a 120.000 euros. Una apujada, en tot cas, moderada però necessària, perquè també s'ha de demanar sacrificis als que més tenen. I jo crec que convindria que vostès, quan diuen això, ho aclarissin una mica més, perquè és legítim defensar els interessos dels que tenen més de 120.000. «Que se sacrifiqui tothom, però els que més tenen no, que ja fan prou»; això és legítim de defensar, i jo l'únic que dic és que ho podrien vostès aclarir.

Sé perfectament que l'aclariment no és una de les habilitats de Convergència i Unió, no ens aclareixen mai si són independentistes o no, si són moderats o radicals, però en un tema tan important com el que avui ens ocupa, convindria –hi insisteixo–, que aclarissin exactament què és el que estan defensant, perquè cap de les raons que han donat el que aporten, en cap cas, és cap solució, cap ni una. I jo, humilment, senyor Teixidó, li ho dic des de l'afecte personal: no entenc com vostè està tornant el debat d'avui en un debat electoral; no entenc com vostè té la vergonya de tornar aquest debat d'avui en un debat electoral.

Jo ja acabo, senyor president, i acabo amb una cita, que no és una cita de cap polític ni de cap intel·lectual, sinó que és una cita d'un personatge de ficció, d'*Alícia al país de les meravelles*, ara que la darrera versió cinematogràfica de Tim Burton ha posat Alícia en el dia a dia de les nostres vides, un cop més. Deia Alícia: «Estrany país aquest on és necessari caminar per quedar-se al mateix lloc, i on és necessari córrer per avançar.» I certament que Catalunya no és un país estrany, a alguns els ho sembla, però no ho és. Però sí que són aquests temps estranys, són temps excepcionals, són temps difícils. I en aquests temps, els socialistes estem disposats a fer tot el que calgui per no anar enrere, i estem disposats a fer més del que calgui per poder avançar, perquè d'això va ser d'esquerres, va de fer avançar el país, de res més. Li ho dic així de clar. I això ho hem fet sempre, ho vam fer des del Govern d'Espanya quan va tocar, i ho fem ara també des del Govern de Catalunya. Ho hem fet sempre. Perquè hem tingut, tenim i tindrem la responsabilitat de saber que des dels governs represen-

tem l'interès general, i que hem d'exercir per assolir-lo. Perquè hem tingut, tenim i tindrem, el coratge polític per prendre les decisions necessàries, efectivament. I, també, perquè hem tingut, tenim i continuarem tenint, l'orgull i la voluntat d'acompanyar els ciutadans en la seva cerca de benestar i en la seva cerca d'un futur col·lectiu millor per als nostres fills.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Maria Àngels Cabasés.

La Sra. Cabasés Piqué

Gràcies, president. Honorable conseller, senyores diputades, senyors diputats: abans d'entrar directament al debat del decret que avui convalidarem, permeti'm que en la primera part de la meua exposició situï el marc econòmic de les finances públiques catalanes per tal d'argumentar el nostre vot favorable al decret.

La nostra economia, efectivament, està patint una de les crisis més greus dels darrers decennis, que ha tingut una incidència directa sobre l'atur, sobre el creixement econòmic, sobre el dèficit públic i sobre la confiança dels mercats financers.

La caiguda dels ingressos per la recessió i l'increment de les despeses per donar sortida a la crisi ha generat un dèficit públic creixent que ara cal frenar aplicant mesures contundents. Del total del dèficit públic a l'Estat, l'11,2 per cent, sobre el PIB només el 2 per cent, l'han generat les comunitats autònomes, motiu pel qual reclamem que sigui l'Estat qui faci un major esforç. Però una part d'aquest dèficit també l'ha generat l'Estat, amb polítiques erràtiques que ha implementat aquests darrers dos anys.

Esquerra fa temps que reclama actuacions per tal de reactivar l'economia, en concret, per reformes estructurals en el mercat laboral, financer i també tributari i en l'àmbit de l'Administració pública, que només poden ser implementades des de Madrid. Aquestes reformes, però, no s'han dut a terme. A Madrid s'ha practicat una política de despesa espasmòdica en funció de la conjuntura política, que no econòmica, que ha generat, per una banda, uns menors ingressos, per exemple, els quatre-cents euros, i per una altra, unes majors despeses, per exemple, increment de despeses de personal, que no han servit per reactivar l'economia. Amb aquesta actuació erràtica hem perdut temps i Catalunya també hi ha perdut.

Pressionat per instàncies europees i internacionals, l'Estat ha optat ara per un seguit de mesures que afecten els més dèbils, especialment la que fa referència als pensionistes. Són mesures que no ens semblen oportunes i així ho hem dit al Congrés. I per aquest motiu, hem aportat una alternativa possibilista i xifrada, pel cap baix, en 5.500 milions d'euros, de la qual destacaria la supressió d'estructures estatals que desenvolupen polítiques que ja són competència de les comunitats autònomes i una

proposta de fiscalitat que gravi les rendes més altes i de capital.

Per aquest motiu, l'Estat ha presentat un decret llei que ha estat aprovat al Congrés dels Diputats, gràcies a l'abstenció de Convergència i Unió, un vot, al nostre entendre, oportunista, amb càlcul electoral incorporat.

Per tant, les finances públiques de Catalunya també amb ingressos decreixents i despeses creixents pateixen la manca de reformes estructurals, que, com he dit, s'han de formular a Madrid.

El dèficit públic català s'ha de reduir aquest any 2010 fins al 2,4 per cent, que xifrat representa 1.700 milions d'euros. Ara bé, al nostre entendre, altres causes també han influït al dèficit que pateix actualment Catalunya. En primer lloc, voldria esmentar, i ja ho he dit en altres intervencions, la normativa estatal d'estabilitat pressupostària que va estar sustentada pel Partit Popular i Convergència i Unió fins a l'any 2005, que tenia per finalitat assolir justament el dèficit zero sota la hipòtesi d'un creixement mitjà anual del 3 per cent; una normativa que per tal de poder aconseguir aquest equilibri pressupostari a nivell estatal es basava, per una banda, en el desplaçament de despesa a les administracions territorials, bé transferint competències amb un finançament deficient, per exemple, la sanitat, o bé incomplint el principi de lleialtat institucional modificant lleis que van obligar a prestar serveis addicionals a les comunitats autònomes sense dotació de recursos o bé modificant lleis que implicaven una reducció d'ingressos, doncs, sense compensar les comunitats autònomes. I a més, fent trampa, per una altra banda, compensant el dèficit de l'Administració general de l'Estat amb el superàvit de la Seguretat Social.

Una segona causa seria, al nostre entendre, l'important increment de població que hem tingut i que hem patit a Catalunya des del 2003. Això ha provocat que Catalunya hagi fet un esforç important en polítiques socials.

D'altra banda, des del punt de vista dels recursos que ha gestionat la Generalitat en el període 2003-2010, s'ha assumit mitjançant un pla d'austeritat un dèficit que es va detectar l'any 2004 i que va estar generat, doncs, per governs anteriors de Convergència i Unió.

I també hauríem de recordar el model de finançament que ha estat vigent fins al 2008, en què Catalunya ha perdut capacitat fiscal i capacitat inversora. Recordem que Catalunya pateix un dèficit fiscal xifrat al voltant dels 15.000 milions anuals, i en gran part culpa d'aquests models de finançament anteriors.

Des del punt de vista de la despesa, a Catalunya els governs progressistes i d'esquerres hem treballat per consolidar una societat del benestar, tot i aquest dèficit fiscal que els deia del 9 per cent del PIB català, i de manera que, per posar-ne alguns exemples, necessitaria tot el matí –així els ho dic.

Els puc assegurar que la inversió en euros per càpita actualment del 2010 dobla la que es feia el 2003: construïm dues escoles per setmana i creem cinquanta-cinc places en llars d'infants cada dia; més de 91.000 persones ja reben ajuts o serveis gràcies a la Llei de la depen-

dència; dos hospitals, setanta-nou centres de salut, set de salut mental, vuit sociosanitaris en tres anys; tenim més de quinze mil mossos desplegats per Catalunya, un 28 per cent més que el 2006. En tres anys –i em refereixo des de l'any 2006– s'han incrementat els recursos per a recerca i desenvolupament en més de 600 milions d'euros. Catalunya aporta gairebé el 25 per cent de la recerca científica de l'Estat. L'any vinent tindrem quaranta-u centres de recerca, nou més que el 2006 i comptem amb 45.000 investigadors. I per dir-los ja xifres de futur, l'any vinent, en el proper curs acadèmic, disposarem de més de 470 docents nous en el sistema educatiu, malgrat, doncs, que algunes mesures que ha pres el Govern tenen a veure amb reajustaments i lligat amb jubilacions.

Volem seguir prestant els mateixos serveis amb el mateix nivell de qualitat i millorar-los si és possible; volem que tothom tingui les mateixes oportunitats. I ara la situació econòmica obliga, igual que a qualsevol família que ha vist reduïts els seus ingressos, a fer reajustaments.

Cal evitar els efectes dels dèficits excessius, increment de l'endeutament públic sobre l'economia. És necessari ajustar i aturar el dèficit públic, però no només rebaixant despeses, sinó també a increment d'ingressos, però de forma selectiva. La rebaixa de la despesa, a més a més, no ha de produir-se en els camps de la recerca, ni en el camp de la transferència del coneixement, ni en la inversió educativa, ni en les inversions prioritàries per a aquest país.

Catalunya té model propi. Juntament amb aquest decret, el que ha fet és presentar un acord per tal que hi hagi un canvi legislatiu, sí, un canvi legislatiu que afectarà el tram autonòmic de l'IRPF, de manera que s'apujarà el tram marginal, efectivament, per a aquelles rendes que tenen més de 120.000 euros de base imposable.

Nosaltres estem treballant per tal que la equitat..., hi hagi una major equitat en el repartiment de les càrregues. Hem sentit veus que creuen que això no és una mesura oportuna, perquè creuen que això afecta les classes populars. Jo el que els he de dir és que justament els mateixos que critiquen aquesta mesura són aquells que aquí en la cambra el que volen és suprimir l'impost de successions i donacions per al 6 per cent dels grans llegats, és a dir, aquells que defensen, les dretes que defensen justament les grans fortunes i els que més cobren. Per tant, sabem, per tant, per a qui treballen aquests grups parlamentaris, treballen per a un percentatge molt petit de la societat catalana; nosaltres treballlem per a tots els catalans i catalanes d'aquest país.

Si algú creu que la xifra de 75 milions és insignificant, doncs, que miri que aquesta és la quantitat que a Catalunya s'aporta per a la renda mínima d'inserció o, per exemple, un terç del que s'està invertint en regadius a Catalunya.

El decret que ens ocupa recull, sí, la reducció de les despeses de personal al servei de l'Administració sota els mateixos criteris que s'han aprovat a Madrid, de mitjana un 5 per cent i per als alts càrrecs entre un 8 i 15 per cent. En aquesta reducció sobre els funcionaris el mar-

ge de maniobra a l'hora d'aplicar el decret llei estatal en les retribucions dels empleats públics al servei de la Generalitat de Catalunya era escàs. El decret llei de Madrid és d'obligat compliment per a la Generalitat de Catalunya com a legislació bàsica tant en sou, triennis, paga extraordinària i complements retributius. Senyores diputades, senyors diputats, aquest és un exemple més del preu que paga Catalunya per la dependència amb Espanya.

També, doncs, aquest decret recull mesures per tal de reduir despeses de personal dels concerts de l'àmbit sanitari i de l'àmbit educatiu. Pel que fa als diners públics destinats a finançar el personal sanitari en el marc dels concerts, es reduirà en la part que aporta la Generalitat per a aquest personal.

Quant a l'àmbit educatiu, afectarà el sou dels docents de les escoles concertades si és igual al que perceben els docents en l'àmbit públic. Això és un matís important. Es garanteix que en aquest cas l'import resultat no sigui inferior al corresponent al personal públic amb condicions equivalents.

I pel que fa als serveis socials, només afectarà els serveis públics i en un percentatge menor.

Quant a les mesures fiscals que s'han adoptat per a les figures, doncs, s'ha optat per l'impost de transmissions patrimonials i actes jurídics documentats, així com per l'impost especial sobre determinats mitjans de transport. Sí, senyors de Convergència, impostos que tenen una menor afectació sobre el consum quotidià dels ciutadans, bàsicament graven operacions de capital, entre elles, operacions societàries, i per la banda de l'habitatge es manté amb aquest augment, doncs, l'equilibri en el tractament fiscal en les operacions d'adquisició entre habitatge nou i habitatge de segona mà. I ho hem de dir en un context en què els preus del mercat dels habitatges de segona mà no són els que fa pocs anys la bombolla immobiliària ens va imposar.

I pel que fa a l'increment sobre determinats mitjans de transport, s'ha optat per gravar més els vehicles de gamma alta i aquells que produeixen més CO₂.

Juntament amb aquest decret, efectivament s'han pres altres mesures i que s'han aprovat en sessió ordinària per part del Govern. Entre elles, doncs, voldria destacar aquelles que afecten justament les inversions per a infraestructures: vull afirmar que en cap cas cap obra planificada es deixarà de fer, el que sí és que l'obra licitada i adjudicada i que estigui a punt de començar s'endarrerirà uns mesos, i l'obra per licitar s'adjudicarà uns mesos més tard del que s'havia previst. Per tant, el que es fa és canviar els tempos per tal de poder donar cabuda a totes les inversions planificades.

Per Esquerra són prioritàries les obres que incideixen directament sobre la competitivitat del teixit empresarial i, per tant, sobre la reactivació econòmica de Catalunya. L'àmbit de la recerca, per Esquerra, és un àmbit estratègic que ha de posar les bases per tal d'aconseguir un canvi en el model de creixement econòmic per caminar cap a la societat del coneixement i garantir la nostra societat del benestar. És per aquest motiu que no es veurà afectat per la retallada.

I en la mateixa línia del que hem demanat a Madrid, aquí a Catalunya s'aprimarà el sector públic, aquí sí, aquí ho farem, aquí reduïrem el nombre d'organismes, i, per tant, el que farem és un gran esforç per tal, doncs, d'eliminar o, com dic, reorganitzar entitats del sector públic.

Per acabar, tots hem de ser conscients que la situació econòmica ha canviat, vivim en un moment d'elevada volatilitat en els mercats, d'incertesa en la recuperació econòmica, de restricció en el crèdit a famílies i empreses, moment en què és necessari reduir l'elevat endeutament públic i privat, no només públic, i privat, per la qual cosa cal un augment en l'austeritat i repensar com ha de ser en un futur proper la composició i l'ús de les finances públiques i el grau de dependència d'aquells que posen per damunt el seu interès.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller..., finalment arriba el decret que esperàvem, que esperàvem des del dia que el president Zapatero va anunciar també les mesures que es prenen en l'àmbit del Govern espanyol. Dic des d'aquell moment perquè abans era impensable que un decret com aquest el poguéssim debatre en aquesta cambra, suposo que en això estarem tots d'acord, i, en aquest cas... (*l'orador estossega*), perdó, que el seguidisme que fa el Govern de Catalunya amb relació a les mesures que pren el Govern espanyol, doncs, és el que ens porta avui a aquest debat.

El senyor conseller avui ha fet una bona escenificació, jo li posaria bona nota, des del punt de la vista de la posta en escena, no?, perquè ha defensat amb molta força allò que jo modestament penso que no creu del tot, no?, especialment si tenim en compte el contingut de debats que hem tingut abans en aquesta cambra. I a més a més, porta avui un decret que jo entenc que el porta fora de termini. Total, com ens ha explicat avui, en el conjunt d'un paquet de mesures, que no és només el decret, sinó que és el decret més els acords que ha pres el Govern el dia 1 de juny i això que ens ha anunciat que passarà amb l'IRPF, però que encara ho hem de veure. Tot plegat per aconseguir un estalvi de 1.670 milions d'euros, que explicat d'aquesta manera sembla molt, però finalment no és tant si tenim en compte quines són les xifres de dèficit en què ens movem. Com hem arribat a aquests més de 30.000 milions d'euros de dèficit acumulat, de deute, i com vàrem passar, sense anar més lluny, del 2007 al 2008, d'un dèficit previst de 400 milions d'euros a un dèficit real de 5.700 milions d'euros, no? Per tant, les xifres evidencien que realment l'estalvi que se'ns anuncia a través d'aquest gran paquet de mesures, doncs, francament, és pobre, és ben pobre.

Dos criteris fonamenten la nostra posició en aquest debat de convalidació del decret, o no, del Decret 3/2010:

un és la coherència, ja se n'ha parlat abans, i el segon és la convicció política.

Nosaltres defensem aquí el mateix que hem defensat a Madrid? Efectivament. Abans semblava que se'ns retreia això, no?, però d'això nosaltres en diem «coherència». No farem com altres que han defensat a Madrid un vot contrari a les mesures, que aquí se'n fa seguidisme i després aquí les recolzen tranquil·lament.

I tampoc farem com alguns que a Madrid van, doncs, permetre l'aprovació d'un reial decret que anava en la mateixa línia, atenent una suposada responsabilitat i sentit d'Estat, quan després resulta que aquesta retallada social que avui també hem escoltat com es defensava des d'aquí amb tanta vehemència, doncs, s'ha pogut fer gràcies precisament al seu vot; sense el vot d'abstenció de Convergència i Unió, no s'hauria pogut aprovar aquesta retallada social que avui es denunciava des d'aquesta mateixa tribuna.

I per convicció política, com deia, perquè sempre hem defensat el mateix amb relació a aquest tema, sempre hem dit que hi han tres claus per a la recuperació econòmica que són fonamentals: l'austeritat en la despesa pública, la reducció del dèficit públic i la moderació fiscal. Són tres claus que sempre hem defensat. I per tant aquesta convicció política la mantenim.

Vostès no han predicat això fins ara, al contrari, i ara ens anuncien que això és el que volen fer, i ho fa amb molta vehemència també. Però permeti'm que li digui que entre les que no tindran efecte fins a la legislatura propera i les que tenen un efecte molt petit en aquesta..., fa que perdi tota credibilitat.

Les raons per les quals no donarem el nostre vot favorable a la convalidació –per tant, anuncio ja, com se sap, que votarem en contra de la convalidació d'aquest decret– són quatre: entenem que és un decret injust, és un decret improvisat, és un decret insuficient i és un decret ineficaç. M'intentaré explicar.

Avui el conseller s'ha posat la bena abans de rebre la pedrada, no? L'hem vist aquí ja dient-nos als grups de l'oposició el que no havíem de fer: que no féssim demagògia, que avui toca fer això i ho fem amb convenciment, és la nostra, toca fer-ho ara, l'oportunitat és ara. Home, aquest discurs de «l'oportunitat» quan les coses es fan perquè no hi ha més remei que fer-les, perquè s'han quedat ja sense diners a la caixa, i per tant no hi ha més remei que fer la restricció pressupostària, no dona molta credibilitat.

Aquest decret és injust perquè consolida la retallada social, com ja s'ha dit aquí, impulsada pel Govern Zapatero, en empleats públics, en jubilats i en serveis socials. A més a més, s'accentua aquesta retallada, i s'accentua encara més, en el cas de Catalunya, quan, en lloc de donar exemple, el Govern, de retallar realment les despeses innecessàries del mateix Govern, el que fa és mantenir la mateixa línia del Govern Zapatero però a més a més ens apuja els impostos. No han fet els deures quan calia i ara demanen sacrificis sense complexos a tothom.

I la meua pregunta és: algú assumeix responsabilitat de les coses que s'han fet malament fins ara? Mai, ningú; hem fet un discurs durant tres anys i ara el canviem de cop i volta. Per això dic que és improvisat; no tan sols és injust, és improvisat. Durant tres anys han mantingut la tesi contrària, *erre que erre*, amb relació al dèficit i a l'endeutament. L'han qualificat com a positiu, com a necessari. Fins i tot en el darrer pressupost, al debat de pressupostos del 2010! Com pot ser que tres mesos després estiguem modificant de dalt a baix els pressupostos del 2010 si en el debat de fa pocs mesos vostès defensaven la tesi contrària? Per tant, estan improvisant.

S'hi van negar fins i tot en el debat de la cimera econòmica famosa a què ens van convocar després del debat extraordinari sobre la crisi econòmica. Nosaltres vàrem plantejar com a condició indispensable per a un possible acord que hi hagués un capítol dedicat a la lluita contra el dèficit públic –i estic parlant de fa dos mesos– i el Govern ens va dir que no, que en el paquet de les mesures no hi havia d'haver res de dèficit públic, entre d'altres coses perquè no hi havia temps per fer-ho. I, en canvi, dos setmanes després de l'anunci del senyor Zapatero, ens arriben amb el decret en què, com he dit abans i ho repeteixo, el Govern no creu. Ara sí, de pressa i corrent.

A més, és insuficient, perquè no afronta una autèntica racionalització de l'Administració pública catalana, no aborda la reducció del nombre de conselleries que hem demanat insistentment des d'aquesta tribuna, no és valent amb la reducció de la despesa innecessària i supèrflua; anuncien un pla de racionalització del sector públic: 63 sobre 247 entitats sembla que seran sotmeses a una reubicació, que no a una supressió, que és el que estem demanant; per tant, un cert camuflatge que acabarà més o menys en el mateix.

I, finalment, perquè és un decret ineficaç. Per què dic que és ineficaç? És ineficaç perquè no serveix per a l'objectiu principal, que no el podem perdre de vista; que l'objectiu principal, el primer, no és en si la reducció del dèficit públic, l'objectiu principal és la reactivació econòmica. No ho podem oblidar, això. Estem en una crisi econòmica, i sempre hem defensat des d'aquesta tribuna que la reducció del dèficit públic era una de les potes sobre les quals calia fonamentar el creixement de l'economia.

Però aquest decret no provocarà aquest objectiu, no assoleix aquest objectiu, provocarà una contracció de la demanda interna i del consum, per la pèrdua de poder adquisitiu i per la pujada dels impostos; dificultarà per tant encara més la creació d'ocupació i la lluita contra l'atur. Vostès ho saben: si no hi ha reactivació econòmica, no hi ha creixement; si no hi ha creixement, no hi ha creixement del PIB, que vostè abans ens posava com a condició perquè hi hagi un increment dels ingressos i creació d'ocupació. Res de tot això passarà, gràcies a aquest decret.

Per tant, és un decret ineficaç, no serveix per assolir l'objectiu que tenim fixat i que és prioritari en aquests moments a Catalunya; és insuficient, perquè no afronta realment aquells elements bàsics que haurien de fonamentar i protagonitzar una retallada racional de la des-

pesa i una reorganització de l'Administració pública; és improvisat, perquè s'ha fet a corre-cuita i no s'hi creu, i és injust perquè consolida la principal, la més important retallada social que han patit mai els ciutadans en aquesta democràcia.

Amb tot, crec que val la pena que dediquem alguns minuts a comentar concretament, senyor conseller, alguns aspectes sobre el contingut específic del decret. Ja en el preàmbul del decret es justifica la necessitat que les mesures per compensar els grans dèficits generats a l'Administració..., per les mesures proactives, defineix el Govern, per mantenir en un nivell elevat la demanda dels sistemes econòmics i per donar suport als sectors socials que han patit amb major força la crisi.

Jo em pregunto: ha valorat el Govern per què han servit aquestes mesures que ha pres fins ara, si resulta que són les que ara justifiquen aquesta retallada? Segurament, no, i si ho fes, llavors algú hauria d'assumir responsabilitats pel fracàs d'aquesta política mal dissenyada des del Govern de Catalunya.

Amb relació als principals blocs que vostè explicava del decret, en primer lloc pel que fa a la retallada dels sous als funcionaris públics, el decret llei modifica la Llei de pressupostos de la Generalitat del 2010, com hem vist, no?, per aplicar precisament la retallada pressupostària a partir de l'1 de juny del 2010, en aplicació del reial decret llei a què feia referència, aprovat prèviament pel Govern de l'Estat. Però la retallada inclou el personal funcionari i laboral de tot el sector públic, excepte el de les societats mercantils, quant a personal directament. Per tant, de les 226.000 persones afectades en queden exclosos 5.785 treballadors. Crec que no és del tot equitatiu.

O, per exemple, amb relació als convenis i concerts de l'Administració. Es redueixen les aportacions per a concerts i contractes dels programes sanitaris, educatius, serveis socials bàsics i atenció a la infància i adolescència prestats per empreses privades. Aquestes retallades traslladen al sector privat el problema del sector públic, ja que aquestes empreses, sotmeses als seus respectius convenis col·lectius per les relacions laborals amb els seus empleats, no poden aplicar unilateralment retallades de sou, i per tant hauran d'aplicar les retallades sobre la qualitat dels serveis que presten. És a dir que es veurà afectada la qualitat dels serveis sanitaris, les llistes d'esperes, la qualitat de l'educació o els serveis socials. Algunes d'aquestes empreses han anunciat ja als seus treballadors que no cobraran la paga de juny perquè l'Administració no els paga a temps.

I amb relació al pagament dels convenis i concerts, cal afegir que fins ara l'Administració pagava en setanta-cinc dies, però ja ha anunciat la intenció de pagar amb més retard, obligant el sector privat a finançar la despesa, la qual cosa empitjorarà encara més la situació actual.

I pel que fa concretament a l'increment de la fiscalitat, home, un error monumental, que pagarem car, a part del que ja pagarem per decisió de Madrid, que és l'increment de l'IVA, no?: s'incrementa la fiscalitat de tres impostos, amb efectes a 1 de juliol, amb què Catalunya

passa a tenir els impostos més alts de l'Estat: transmissions patrimonials oneroses, actes jurídics documentats i impost sobre determinats mitjans de transport, en la matriculació, a part d'anunciar una pujada de l'IRPF, que no aplicaran vostès, però que serveix per alimentar el fals i desfasat argument demagògic de l'esquerra que ajuda els pobres i castiga els rics.

Amb relació a l'impost de transmissions patrimonials, el justifica, el Govern, en l'equiparació amb el tipus d'IVA que grava la residència de nova construcció a 8 per cent, i en aquest sentit tindria la seva justificació que no es paguessin més impostos per un habitatge nou que per un de segona mà, però resulta que la realitat és que fins ara cap comunitat autònoma ha incrementat l'ITP. I, per altra banda, un ITP més baix a l'IVA afavoriria el moviment de mercat de segona mà, que tributa només per l'ITP, els ingressos del qual sí que repercuteixen íntegrament en la Generalitat; en canvi, l'IVA es reparteix entre la Generalitat i l'Estat.

O la transmissió d'habitatges de protecció oficial, que passa a tributar el 7 per cent. Abans tributava el tipus general, però es podia haver aprofitat per equiparar l'habitatge de protecció oficial amb el tipus reduït del 5 per cent per a determinats col·lectius amb més dificultats, per exemple; també han perdut aquesta oportunitat.

I finalment la transmissió de vehicles, que fins ara tributava al 4 per cent i a partir de l'1 de juliol passarà a tributar el 5 per cent, un punt que representa el 25 per cent d'increment.

I amb actes jurídics documentats; s'incrementa també aquest impost, que passa de l'1 a l'1,2, que són vint dècimes, és a dir, un 20 per cent.

I finalment el nou model de finançament permet incrementar fins a un 15 per cent els tipus generals dels impostos de matriculació de vehicles, i la Generalitat exerceix, ara sí, aquesta capacitat normativa per apujar els impostos. Així, doncs, com ja vàrem anunciar en el seu moment, resulta que finalment el nou model de finançament, aquell que ens havia de portar tants ingressos addicionals, el que fa precisament és permetre que s'apugin els impostos a tots els catalans. Ja havíem anunciat que això és el que acabaria passant.

En resum, un decret que no afronta amb valentia el problema real del dèficit públic, perquè no afronta les mesures necessàries. Tindrem ocasió precisament avui mateix de parlar-ne quan presentarem la nostra moció subsegüent a la interpellació que li vam fer en el Ple anterior, i explicarem amb detall quines són les mesures que nosaltres proposaríem, les que sí que voldríem posar en marxa.

I, d'altra banda, comet l'error d'apujar els impostos dels catalans, cosa que no passa en cap altre lloc d'Espanya. I no ens ho fan des de fora, no, ens ho fa el nostre propi Govern; no podem ni tan sols donar la culpa a fora.

Per tots aquests motius li demanem, al Govern, que derogui aquest decret i n'elabori un de nou, adaptat a les autèntiques necessitats que té en aquests moments Catalunya, o que, en el cas contrari, el tramiti com a projecte de llei, per tal que hi pugui haver un procés de

debat d'esmenes amb els grups parlamentaris de l'oposició que permeti millorar-lo substancialment.

Si el Govern insisteix en l'error de fomentar la lluita contra el dèficit públic en aquest paquet de mesures que ens ha explicat, definides la major part d'elles encara en aquest decret, no aconseguirà, com he dit, l'autèntic objectiu que es persegueix; al contrari, si el Govern insisteix en aquesta línia erràtica agreujarà encara més la situació econòmica en què ens trobem i retardarà injustificadament la necessària recuperació econòmica que ens hauria de portar el més important: crear ocupació i combatre l'atur. Aconseguirem l'efecte contrari.

El manteniment d'aquesta política econòmica erràtica del Govern tripartit de la Generalitat, que es consolida mitjançant l'aprovació d'aquest decret que avui estem debatent, si és que s'aprova, acabarà perjudicant encara més la precària situació en què es troben ja en aquests moments les pimes, els autònoms, les famílies, les treballadores i els treballadors de tot Catalunya.

Reflexionin i rectifiquin, els tres partits que donen suport al Govern; prenguin-ne nota, encara hi són a temps. Aquest error que volen cometre és monumental. Si vostès volen, encara hi són a temps, i el Partit Popular de Catalunya el tindran al seu costat per fer les coses com cal, per rectificar. Però si no ho fan, no comptin amb nosaltres, òbviament, i acceptin, això sí, convertir-se, com de fet ja ho són ara, en els únics responsables del drama econòmic i de la injustícia social que hauran de viure inevitablement tots els ciutadans de Catalunya mentre duri aquest Govern.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. El 12 de maig molts ciutadans i ciutadanes varen escoltar la intervenció del president del Govern central al Congrés dels Diputats en què va anunciar un conjunt de mesures per fer front al dèficit públic. Rodríguez Zapatero va enumerar tot un seguit de decisions que afectaven els sectors populars: pensionistes, empleats públics, persones dependents, països que reben ajuts per al desenvolupament... Molts ingenus potser esperàvem a continuació el llistat de mesures que afectarien el sector financer, els més rics, les rendes més altes, però el discurs es va acabar sense que arribés la segona part.

Segurament, aquell 12 de maig es va acabar alguna cosa més que un discurs, es va acabar la poca credibilitat que li quedava al president Zapatero i es va difuminar, i no sé si per sempre, la imatge d'esquerres del Govern del PSOE. El diputat d'Iniciativa Joan Herrera ho va expressar molt bé; va mostrar un full ple per una banda de mesures que afecten negativament els més febles, el que més pateixen la crisi, però l'altra cara del full era totalment en blanc, perquè no incorporava ni un sol sacrifici per als sectors més benestants de la societat. I va

anunciar que la política d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida aniria encaminada a atenuar les mesures adoptades i a omplir de contingut l'altra banda del full. Per això vam votar contra el *Real decreto* proposat pel Govern del PSOE. No va ser un vot irresponsable, sinó plenament coresponsable amb els empleats públics, les persones dependents o les ONG que treballen per reduir les desigualtats entre països. I va ser un no especialment solidari amb les persones jubilades, que després d'anys d'esforç ara veuran congelades les seves ja baixes pensions en funció d'una crisi econòmica que ells no han provocat, sinó que s'han limitat a patir.

El Govern espanyol va negar la crisi primer, en va dissimular els efectes després, i va canviar de sobte el discurs obligat per pressions no prou aclarides, sumint la ciutadania en el desconcert, la preocupació i la indignació; una indignació accentuada pel fet d'haver escoltat la cantarella triomfalista que presumia d'un superàvit històric de 30.000 milions d'euros el 2007, el mateix import que es va deixar d'ingressar per les rebaixes fiscals del 2008 i que ara es troba a faltar. Una indignació que podria esdevenir vaga general si s'aprova una reforma laboral sense l'acord dels sindicats.

Amb aquesta perspectiva vàrem encarar, doncs, l'elaboració del decret llei del Govern de la Generalitat que avui discutim, des de la responsabilitat afegida de formar part d'un govern que hem contribuït a formar, conscients de la difícil situació econòmica que vivim, però convençuts que era possible una via catalana, pròpia i diferent, per encarar mesures en tot cas doloroses. Un govern d'esquerres estava obligat a demostrar sensibilitat social, i, alhora, el nostre autogovern, el nostre Estatut, ens permetia aplicar mesures pensades des de Catalunya, perquè l'autogovern no és tan sols l'apel·lació a uns drets històrics que evidentment tenim, sinó la capacitat d'adoptar decisions en moments difícils. Analitzem, doncs, les diferències catalanes amb relació a les mesures del Govern central, unes aportacions que han estat un element fonamental per definir la nostra posició.

La Generalitat, així com les administracions locals, està obligada a aplicar la mesura decidida pel Govern central de reduir el sou als empleats públics. No ho compartim, però hi estem obligats legalment. El desconeixement del Govern central de la realitat catalana ha obligat la Generalitat a incloure en el decret llei una disminució dels concerts educatius i sanitaris. El decret especifica que no pot comportar reducció de la qualitat dels serveis que rep la ciutadania, però lògicament afectarà preferentment la retribució dels treballadors i de les treballadores. És cert que en els darrers anys s'ha avançat en l'equiparació de les retribucions del personal de centres concertats amb el de centres públics, però també és hora de recordar que no s'han equiparat les hores de feina, i que molts d'aquests treballadors i treballadores tenen la sensació de ser tractats com a empleats públics quan les coses van mal dades i com a privats quan les coses van bé. Per això és necessari afirmar que quan les circumstàncies millorin el Govern tindrà un deute pendent amb aquests col·lectius.

Volem expressar, també, el nostre desacord amb determinades afirmacions fetes per justificar la rebaixa de sou dels empleats públics, presentant-los com uns privilegiats que tenen el lloc de feina assegurat. És un argument injust, perquè la taxa de temporalitat del sector públic és del 24 per cent, i és un argument perillós, que fa bones les tesis de la dreta liberal que no creu en l'estat de benestar. Els empleats públics garanteixen el bon funcionament dels serveis públics, de la sanitat, de l'educació, de la seguretat, dels serveis socials, del transport, de l'Administració; i cal no fer el joc als que des de la dreta voldrien veure com es desprestigien la majoria de serveis públics i dividir els treballadors en funció de si tenen feina o estan aturats.

Per això el decret inclou la disposició addicional sisena, que garanteix la recuperació gradual del poder adquisitiu a partir de l'any 2013, sempre que l'economia hagi millorat. És un compromís important que avui adopta de forma solemne aquest Parlament en convalidar el decret llei. No és un brindis al sol. El Consell dels fiscals va demanar la setmana passada al fiscal general de l'Estat que negociï amb el Govern central una clàusula similar. Els fiscals són conscients del valor jurídic d'una clàusula d'aquestes característiques.

És evident que aquesta disposició, com tot el que inclou el decret llei, com totes les lleis que aprova aquest Parlament, pot ser modificada per una llei posterior. Per això seria important que els partits que avui no votaran el decret llei es comprometin a aplicar la disposició addicional sisena, governi qui governi. El meu grup s'hi compromet, i inclourà el compromís en el seu programa electoral. I l'any 2013 els sindicats tindran tota la legitimitat per exigir la recuperació del poder adquisitiu, avalats per un acord del Parlament de Catalunya, coherent amb el que estableix l'Acord Govern central - sindicats per a la funció pública 2010-2012, signat el setembre del 2009, molt abans, però, de l'aprovació del *Real decreto* del Govern Zapatero.

La interpretació dels decrets comporta també dubtes seriosos sobre el manteniment de la capacitat negociadora de les condicions de treball en els convenis col·lectius. La negociació col·lectiva és una manifestació del diàleg social, un dret fonamental que la crisi no pot anular. És necessària, doncs, una aplicació de les mesures adoptades, incloses la reposició de les vacants, pactada amb els sindicats. I cal restablir de forma immediata el diàleg entre el Govern de la Generalitat i les centrals sindicals.

Un segon element diferencial amb relació al *decreto ley* del Govern central és la negativa del Govern català de retallar les prestacions socials. Mentre el Govern central ha congelat les pensions i ha practicat retallades en l'aplicació de la Llei de la dependència, el Govern català no modifica prestacions socials de la seva competència, ni les de la dependència ni les de les escoles bressol. I, enfront de la reducció de 800 milions d'euros aprovada pel Govern central pel que fa a l'ajut oficial al desenvolupament, el Govern català no reduirà aquesta partida, entenent que en moments de crisi aquests ajuts són més necessaris que mai.

El tercer i principal element de diferència és el d'una política fiscal catalana. S'incorpora la fiscalitat ambien-

tal augmentant l'impost de matriculació als vehicles més contaminants; s'augmenta la fiscalitat sobre les transaccions immobiliàries, exceptuant, però, els habitatges de protecció oficial, i s'incrementarà la lluita contra el frau fiscal, una prioritat absoluta del meu grup.

Però la mesura que ha suscitat les ires de la dreta política, econòmica i mediàtica, és l'augment del tipus màxim del tram autonòmic de l'IRPF a les rendes més altes, les d'una base liquidable –és a dir, una vegada fetes les deduccions– de més de 120.000 euros anuals, que pagaran el 23,5, i de més de 175.000 euros l'any, que pagaran el 25,5. Aquest Parlament ho aprovarà durant les properes setmanes, en contra de la visió centralista del senyor Fernández Teixidó. En contra d'aquesta mesura s'han utilitzat arguments ben curiosos. Des de sectors pretesament nacionalistes s'ha afirmat que Catalunya pagarà més que la resta de l'Estat, oblidant que el tram autonòmic que es modifica és en benefici exclusiu del nostre país, no de l'Estat central, i oblidant que hem obert camí que altres comunitats facin el mateix. També alguns han apartat el seu nacionalisme per criticar que s'utilitzi una facultat de major autogovern que ens atorga el nou Estatut. O és que tan sols volien que hi figurés per no utilitzar-la mai? També s'ha dit que per ingressar 75 milions d'euros no val la pena fer-ho. Potser caldria recordar que amb aquests 75 milions d'euros es poden finançar totes les escoles bressol durant un any.

I, finalment, s'ha afirmat que en realitat no afecta el sector rics, els més rics. No som ingenus, i sabem dels mecanismes que utilitzen determinats sectors, que no cobren per nòmina, per eludir les seves obligacions fiscals. Per això, ahir, Iniciativa - Izquierda Unida va presentar al Congrés dels Diputats una proposta de reforma fiscal, restablint l'impost de patrimoni i destinada a discriminar les societats merament instrumentals de les productives, suprimint les societats d'inversió de capital variable, les SICAP, que són una via per eludir les obligacions fiscals. Aquesta reforma podria comportar uns ingressos de 10.000 milions d'euros.

Però tot això no vol dir que els professionals i directius que guanyen bastant més de 120.000 euros l'any no hagin d'incrementar la seva aportació a la societat, quan persones que cobren pensions baixes patiran la seva congelació, i quan empleats públics amb sous infinitament inferiors als seus els veuran abaixar. I estem convençuts que alguns dels professionals afectats hi estan d'acord. La mesura afectarà unes vint mil persones, el 0,5 per cent dels contribuents, la qual cosa mostra que no estem parlant de classes populars, tal com afirma enganyosament Convergència i Unió.

Val la pena recordar que el PP, obsessionat ara a desgastar el Govern socialista, encara que sigui traint els seus postulats econòmics, aplicaria, en cas de governar, mesures encara pitjors. I la ciutadania de Catalunya farà bé a tenir present que Convergència i Unió va justificar, per responsabilitat, la seva abstenció a Madrid que va fer possible aprovar la congelació de pensions i la rebaixa de sous dels empleats públics.

Allà es veu, senyor Teixidó, que no es va fer tard i malament. Però aquest sentit de responsabilitat i de país s'ha acabat quan el Govern català ha decidit apujar els

impostos a les rendes més altes. Els que han acceptat la congelació de pensions a Madrid troben inacceptable a Barcelona que les persones que guanyen més de 120.000 euros l'any hagin de contribuir una mica més per al bé de la societat. Serà del tot surrealista, en plena retallada pressupostària, que Convergència i Unió es presenti a les eleccions fent bandera de la supressió de l'impost de successions a les grans fortunes i de la rebaixa de l'IRPF a les rendes més altes. Potser obsessionats com estan a guanyar les eleccions no capten que propostes com aquestes poden fer que tinguin alguna sorpresa.

Hi ha sectors interessats a presentar aquestes mesures com a antigues i impròpies d'una societat moderna. Els antics són ells, perquè encara no han entès el significat profund de mínim just d'aquesta crisi, i que cada vegada són més els països, inclosos Alemanya o el Regne Unit, que s'estan plantejant la necessitat que els que més tenen més paguin com un acte de justícia social per fer possible que l'Estat pugui garantir els serveis públics indispensables a la majoria de la població i que els milers de persones aturades puguin rebre una prestació.

Ningú no podrà acusar el meu grup d'incoherència. Ho hem defensat sempre. Aquest titular de fa vuit mesos recorda que en el darrer debat de política general Iniciativa va defensar que els rics paguin més impostos. Durant el debat de l'impost de successions ens varen dir de tot, i ara es demostra que els equivocats no érem pas nosaltres. D'aquesta crisi, a mig i llarg termini tan sols en sortirem amb un canvi profund de les regles de joc. No en sortirem mai si les solucions les proposen aquells sectors socials, polítics i ideològics que ens han portat a la crisi. No pot ser que qui marqui l'agenda sigui aquest Club Bilderberg que s'ha reunit a Sitges, o les receptes del Fondo Monetario Internacional que varen portar Amèrica Llatina a la crisi econòmica i social.

Des d'Iniciativa - Esquerra Unida fem una crida a impulsar nous lideratges i noves aliances estratègiques dels sectors més innovadors del camp econòmic, social, empresarial i sindical, amb els sectors més renovadors del món cultural i acadèmic i de les forces polítiques, de tots aquells que apostem per impulsar canvis estructurals profunds en el nostre sistema econòmic i fiscal, en l'àmbit social i també en el polític, amb objectius clars de cohesió social, sostenibilitat i renovació democràtica.

El meu grup està convençut que l'esquerra capaç de portar un bri d'esperança a la ciutadania en moments molt difícils serà aquella esquerra que no assumeixi els postulats de la dreta, sinó que intenti fer més suportables els moments actuals mentre dibuixem un horitzó radicalment diferent en què la creació d'ocupació es basi no en l'especulació immobiliària i el benefici ràpid, sinó en un nou estat ecològic del benestar amb un model econòmic més just i sostenible.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera, en nom del Grup Parlamentari Mixt.

El Sr. Rivera Díaz

Honorables consellers, diputats i diputades, pujo, en nom de Ciutadans, per defensar la nostra posició en la convalidació d'aquest decret, en la defensa de la posició del nostre grup, i ja els avanço que amb la negativa del nostre grup a donar suport a aquest decret. I hi donem negativa –i ho explicaré, lògicament, en la meua intervenció–, bàsicament, perquè és un decret incoherent. És un decret incoherent amb l'actuació del Govern. És un decret que té mesures que es podrien aplicar dins d'un paquet de mesures coherents, i que, per tant, hi podríem donar suport, i explicarem algunes de les mesures que es proposen, però és incoherent amb l'actuació global d'aquest Govern, no només amb aquesta crisi, sinó amb els anys de tripartit i, fins i tot, de l'anterior Govern.

Nosaltres, des de Ciutadans, creiem que aquest decret arriba perquè aquest Govern s'ha trobat amb un camí sense sortida, perquè aquest Govern ha topat amb les conseqüències de la seva forma de governar, perquè aquest Govern ha de fer tot el contrari del que ha defensat en els últims anys

El conseller Castells pujava aquí a la tribuna indignat, a dir-nos el contrari del que ha dit en tres anys i mig; el contrari, just el contrari. És a dir, ens ha dit com d'important era reduir el dèficit públic; ens ha dit com d'important era no *apalancar-se* financerament per no pagar interessos i no tenir més deute; ens ha defensat l'austeritat. És a dir, tot el contrari del que ha fet el tripartit, com han pogut comprovar els ciutadans durant aquests tres anys i mig. Per tant, jo el que esperava, conseller Castells, de vostè, com a mínim de vostè –no li diré de tot el Govern–, és un punt d'humilitat –un punt d'humilitat. Jo crec que un es pot equivocar. El que no pot fer és donar lliçons que s'ha equivocat i dir al que li estava dient el contrari que el que està equivocat és ell.

Per tant, des de Ciutadans ens hauria agradat veure un conseller més humil, un conseller que no puja aquí a donar lliçons, sinó que puja a dir: «Ens hem equivocat, ens hem trobat amb una situació insostenible i ara hem de prendre mesures contràries a la nostra voluntat i els demanem el seu suport, a l'oposició.» Amb aquesta actitud, conseller, ja li dic jo que com a mínim l'abstenció del nostre grup l'hauria tingut, i fins i tot el vot favorable si s'haguessin pogut negociar algunes mesures. En aquest mateix Ple li vam plantejar al senyor Montilla, fa ja un mes, que ens trobéssim els grups parlamentaris per prendre mesures d'austeritat, de despesa pública, de reducció de la despesa pública, i el senyor Montilla ens va dir que ja ens trucaria i que ja en tindríem notícia. La notícia ha estat aquest decret. No hi ha hagut diàleg, no hi ha hagut voluntat de trobar solucions conjuntes, no hi ha hagut voluntat d'on s'ha de posar la retallada i on no. Vostès han pres una mesura unilateral, de Govern, és legítim, vostès governen, però no es poden venir a donar lliçons ni a demanar suports ni xecs en blanc, quan vostès han fet el contrari durant tres anys i mig.

Les mesures, algunes de les que es parlen..., ens agradaria des de Ciutadans desmentir alguna de les coses que ha dit aquest Govern, sobretot els titulars que ha fet aquest Govern –especialista, per cert, a fer grans titulars. La gran mentida que possiblement han conegut

els ciutadans aquests dies, amb una gran cortina de fum mediàtica, ha estat allò de: «Els rics pagaran aquesta festa. Els més poderosos seran els qui paguin la festa de la crisi.» Aquesta és una gran mentida; mentida que ja va dir el senyor Pepiño Blanco, ho recordo, quan va..., just una setmana abans de dir que apujaria l'IVA el Govern espanyol, ens va dir, en un míting d'aquells que fa el senyor Pepiño Blanco –socis del tripartit, socis del PSC–: «Vamos a subir los impuestos a los poderosos.» La setmana següent coneixíem que s'apujava l'IVA del 16 al 18 per cent. Com tothom sap, l'IVA és un import que paguen només els més rics. Vostès no paguen l'IVA quan prenen un cafè, els ciutadans no paguen l'IVA quan es compren un cotxe, els ciutadans no paguen l'IVA quan es compren una jaqueta, quan compren roba, quan compren sabates, quan paguen un llibre... No, no paguen IVA. Doncs, sí, sí que paguen IVA. Tant l'IVA reduït com l'IVA general pujarà del 7 al 8 i del 16 al 18. Aquesta és la gran mentida que ens han venut.

Els impostos, perquè siguin a més efectius i perquè vostès necessiten recaptar, els pagaran tots els ciutadans, i contínuament els paguen sobretot les classes mitjanes. Per tant, apujar l'ITP, l'impost de transmissions patrimonials, tothom sap que això no és apujar l'IVA als més poderosos. Perquè l'ITP el pagarà el mateix senyor que es compri un pis de 100.000 euros que un de 600.000. Efectivament, un tant per cent sobre el producte, sobre el pis; però el pagarà igual. No són impostos que vagin progressivament en funció de la renda, no és l'IRPF.

Què fan vostès amb l'IRPF? De moment res, de moment només anuncis. I ens diuen que l'apujaran un 2 o un 4 per cent, en funció de si són 120.000 o 175.000, la renda bruta a l'any. Nosaltres ja li diem, senyor conseller, que si fos només aquesta mesura hi estaríem a favor. Des de Ciutadans estaríem a favor que aquell que té 120.000 euros o més pugui contribuir més progressivament. Per cert, també diguem les coses de veritat: no es que els rics no paguin, ja paguen més, eh? Uns paguen un 40 per cent i escaig, i un altres paguen un 15, un 18 o un 22; és a dir, ja paguen més. El que vostès demanen és que paguin encara més; no que no paguin igual, que paguin més. Però hi estaríem d'acord; és a dir, no li discutiré que en un moment de crisi, amb un paquet global, que l'IRPF es pugui apujar a les rendes més altes o que sigui més progressiu, des de Ciutadans hi estaríem d'acord. Però aquest no és el veritable problema d'aquest decret. El decret, hi insisteixo, és que vostès apugen impostos que afecten totes les rendes, fins i tot les més baixes. L'impost d'actes jurídics documentats: a qui pretenen enganyar dient que l'impost d'actes jurídics documentats és per als més rics?, però a qui pretenen enganyar? Però si qualsevol persona que faci qualsevol acte notarial l'haurà de pagar! Un 20 per cent més. Vostè diu: «No, moderadament.» Home, un 20 per cent d'increment. A vostè li sembla poc, senyor Castells? Doncs, com deia un altre portaveu, si li sembla poc no ho augmenti; i si li sembla molt, doncs, reconegui que un 20 per cent d'un increment d'un impost és molt. Un impost, a més, que paga tothom, eh?, que paga tothom. Tothom que fa un acte documentat, jurídic, paga aquest impost. Igual que qualsevol persona que es compri un cotxe, doncs, veurà també un incre-

ment a la matriculació. Això són impostos que paga tothom. I no vinguin aquí a dir que això són impostos de rics. Són impostos de tothom, de qualsevol ciutadà. Increment de la pressió fiscal, increment de la pressió en plena crisi econòmica.

L'IVA, hi insisteixo –que aquí no se n'ha parlat, perquè no està en aquest decret–, és un impost que el Partit dels Socialistes de Catalunya ja ha dit que votarà a favor d'aquest impost. Escolti'm, apujar del 16 al 18 per cent l'IVA, en una etapa on el consum està per terra, és un suïcidi, és un suïcidi polític, és un suïcidi econòmic. I vostè ho sap, senyor Castells, és que ho ha dit, si és que vostè ja ho ha dit! I ara ens ve a defensar aquí amb ira i amb ràbia i dient-nos de tot a l'oposició..., quan vostè ha dit el contrari del que ha vingut avui a defensar aquí. Una mica d'humilitat, si us plau. Si segurament l'actitud seria molt important, en un moment com aquest.

Vostè deia que els ciutadans no volen veure que ens tirem els plats pel cap. Efectivament, pugi vostè aquí i demani perdó per la tasca que ha fet fins ara i digui: «Rectifiquem, demano ajuda, extensió de la mà per a l'ajuda de l'oposició...», i segurament almenys la nostra mà la trobaria. Però el que no pot venir és a atacar, perquè diuen, sí, allò que «la millor defensa és un bon atac». Sí, però amb un matís: quan un no té credibilitat, no és la millor defensa. Si no, que li ho diguin al senyor Zapatero. Per tant, quan un perd la credibilitat amb la seva actitud i els seus números, no pot venir a donar lliçons a l'atac i no, en aquest sentit, a ser una mica més humil. Per tant, nosaltres creiem que l'actitud de la presentació, la forma, fer un decret sense parlar amb els grups de l'oposició, sense trobar mesures conjuntes, és un primer punt per votar no a aquest decret.

Un altre punt fonamental? Reducció dels sous dels funcionaris, dels servidors públics. Que de vegades es parla de funcionaris i a vostès, quan els interessa, porten banya i cua. Quan no els interessa, no, però quan els interessa, sí. Funcionaris, qui són? Són els policies que ens donen seguretat, són els mestres que ensenyen els seus alumnes i els nostres fills, són els sanitaris que estan als CAP, que estan als centres de salut, que estan als hospitals públics... Aquests són els que han de pagar la festa? Aquests són, els que estan dotze hores treballant en uns hospitals saturats? Els policies que fan dues patrulles per a 150.000 habitants a determinades zones de Catalunya? Els bombers, aquests són, els que estaven aquí l'altre dia manifestant-se contra el conseller Saura? Aquests són els que han de pagar la festa? (*Veus de fons.*) Sí, contra el conseller Saura; crec que és conseller d'Interior encara, no? Doncs, sí, el conseller Saura. No, encara, el conseller Saura és conseller d'Interior, senyor Bosch; per tant, no he dit cap mentida, vull dir...

Per tant, la realitat és que tot aquests col·lectius pagaran la festa. I la pregunta és: tothom està pagant la festa igual? Perquè, clar, si la festa l'hem fet tots plegats, doncs, la paguem entre tots. El problema és que aquí la festa l'han fet més uns que d'altres, i ara resulta que la festa la paguen els de sempre. Els pensionistes han de pagar la festa? Perquè, clar, vostès volen de vegades vestir d'irresponsables aquells que es volen oposar a aquest decret. No; el que passa, que molta gent els està

demanant que siguin vostès els primers que s'estrenyin el cinturó. L'altre dia el senyor Montilla ens donava una lliçó d'austeritat: «És que n'hi han alguns que encara s'han d'estrenyar més el cinturó, hi han de fer un forat més.» Escolti'm, ara parlarem d'estrenyar el cinturó, a veure d'on traiem ens diners i d'on surten. Perquè vostès només estrenyen el cinturó als més dèbils. Són molt valents, vostès, amb els més dèbils, són molt valents. Ara, amb el Govern, amb els amics del Govern i amb aquells que en tenen més no són tan valents.

Per tant, nosaltres creiem que és injust que la festa la paguin només aquells més dèbils. No que no la paguin, hi insisteixo; crec que els funcionaris ho han deixat ben clar, ho han deixat ben clar molts col·lectius, que el problema no és que la gent no es vulgui estrenyar el cinturó. El problema és veure que només se l'estrenyen ells. Per tant, la legitimitat moral que ha de tenir un govern per estrenyar el cinturó als més dèbils és molta, és molt alta. I jo li ho reconec, senyor Castells: és evident que no és fàcil prendre decisions impopulars com abaixar el sou a algú. Des del meu punt de vista, reduir el sou a algú..., el sou d'una persona és el més sagrat. Hi ha alguna cosa pitjor que treure-li els diners per viure a una persona, reduir-li el seu sou? Jo crec que no. Per tant, jo crec que tots estem d'acord en aquesta cambra que el més dolorós és que et retallin un sou, on més pateix una família. Però és veritat que de vegades s'han de prendre mesures. Però aquestes mesures no es podien prendre..., no aquestes, moltes, no es podien prendre fa dos anys? Sí. Des del nostre punt de vista, es podien prendre Vostè treu pit de ser el primer que va olorar la crisi: «Jo ja ho vaig dir al setembre de no sé quan, abans que ho digués el Zapatero...» Doncs, escolti'm, encara és més greu. Si vostè s'ha avançat mig any a la crisi, ha tingut mig any més per aplicar mesures i estrenyar-se el cinturó des de fa dos anys i mig, no dos anys. Però resulta que vostès ho detecten però no prenen les mesures d'aprimament necessàries per afrontar aquesta crisi.

Vostè parlava l'altre dia –i també treia pit– d'aquests seixanta-tres organismes que redueixen; que no és cert que es redueixin, es redistribueixen i els canvien el nom. Però en qualsevol cas, encara que els reduïssin, no és cert. El senyor Huguet ens ho va dir ahir; el senyor Huguet, el va deixar ahir, senyor Castells, com es diu, doncs..., bé, és igual, el va deixar malament, eh? El va deixar malament perquè va dir que era impossible reduir aquests organismes i que no hi havia temps. En això té raó el senyor Huguet. Si comencen avui, vostès necessiten un temps. Si haguessin començat quan vostè va detectar la crisi, va tenir aquella visió de detectar-la abans que la resta, doncs, hauria començat vostè el 2007 a reduir en aquells pressupostos 2008 tots aquests organismes. Que quan li ho dèiem des d'aquesta tribuna ens criticava: «Aquests organismes no són despeses, no tenen res a veure, no cal tocar-ho, perquè no passa re amb el dèficit públic...» Doncs, ara vostè, aquelles paraules, les hauria de rectificar. Però no, ha vingut amb una altra actitud aquí.

Com podríem reduir coses? Doncs, miri, jo, la veritat..., hi han coses que són bastant immorals fins i tot, des del meu punt de vista. És a dir, que vostès redueixin –ahir, amb vaga de funcionaris– el sou als funcionaris un 5

per cent i que ahir mateix vostès en consell de govern aprovin una subvenció de 600.000 euros, per exemple, per a les escoles franceses, perquè facin classes de català set-cents alumnes francesos... És magnífic, és un missatge d'austeritat total! És a dir, anem sobrats! Donem diners als francesos. Què en voleu? Sis-cents mil? Sis-cents mil euros per als francesos. Escolti'm, jo no tinc re en contra dels francesos, però, la veritat, que no tenim prou problemes, aquí?, que no estem retallant el sou dels sanitaris, policies, gent que treballa al món judicial? Estem per donar aquestes subvencions? Ens podem permetre que el senyor Eliseu Climent s'emporti 6,9 milions d'euros amb el Govern tripartit? Ens ho podem permetre? La festa ha estat molt grossa, senyor Castells. Vostè sempre deia: «Això són cacauets, això són quatre duros.» Ai, carai, quatre duros!, 6,9 milions d'euros s'han acabat emportant aquest senyor i aquesta plataforma, que, per cert, ara està en una trama investigada de corrupció. Doncs, escolti'm 17 milions d'euros en deu anys; amb el seu govern, 6,9 milions d'euros. Això no es retalla, aquí la festa és grossa. Aquí *todo vale*, eh? A aquesta gent no se li toca un duro, perquè formen part d'aquesta Catalunya oficial i dels seus amics de govern. Doncs, no, aquests són els primers que s'han de retallar.

Conselleries? Som els campions d'Espanya de conselleries, som els millors, som els que més en tenim. El senyor Montilla és incapaç de retallar una sola conselleria en plena crisi. Li poso l'exemple del senyor Barrera, soci també del Partit Socialista, que ha reduït de catorze a set en un any; o del senyor Antich, o del senyor Feijóo, o la senyora Aguirre. Vostès no en són capaços. Perquè «això és populisme», «això és demagogia», «són quatre duros»... Ostres, un altre cop els quatre duros; ja en portem vuit, eh?, amb els quatre d'abans. És que, clar, vostès mai redueixen –vostès mai redueixen. Quin és el president de comunitat autònoma que més cobra d'Espanya? El nostre. Per què? Perquè som els millors, perquè som collonuts, si em permeten l'expressió, som els millors. Nosaltres, com que som un país, una nació, i som els millors, el nostre president cobra el doble que el president del Govern, els nostres consellers són els que..., més nombre de consellers tenim. La resta de gent no té un CAC? Nosaltres tenim el CAC, que costa 10 milions d'euros cada any. Que la resta tenen televisions públiques? Nosaltres també, però a més som els que més gastem: 300 milions d'euros cada pressupost.

Escolti'm, jo li'n poso un exemple, senyor Castells, que és el que caldria..., i que toca ara no només a Catalunya, a tot Espanya: a Grècia, sap què ha passat –i vostè segur que ho sap–, sap què ha passat? Que s'han fusionat ajuntaments i han reduït dos terços dels ajuntaments amb la crisi. Saben què vol dir això? Que quan vénen mal dades els primers a aprimar-se han de ser l'estructura política, els dirigents polítics i aquestes estructures. A Catalunya, ara anem obrint noves administracions, ara les vegueries; d'aquí a quinze dies vostès tindran els nassos de votar a favor d'obrir una nova administració, les vegueries. Evidentment, no comptin amb nosaltres per a aquest circ. Les vegueries ara en marxa, 41 consells comarcals, 941 municipis, 4 diputacions, l'Estat, la Generalitat... Escolti'm, que no dóna per a més, la

festa! Que no se n'ha assabentat? Però a qui no es redueix és..., els pensionistes, els funcionaris, els jutges, els policies, els mestres, els bombers, aquells han de pagar la festa. Ara, nosaltres des d'aquest Parlament no movem un dit, eh?, no fos cas que perdéssim alguna cadira, no fos cas que algun alcalde deixés de ser alcalde i s'hagués de fusionar amb un altre alcalde.

Doncs, això és una vergonya, sincerament. Quina imatge estem transmetent? Quina legitimitat tenim, no com a govern només, sinó com a parlament, per donar lliçons d'estretes de cinturó, com fa el senyor Montilla? No tenim legitimitat com a dirigents si no som capaços d'estrènyer el cinturó a aquestes sobredimensionades estructures. I ho diem des de Ciutadans clarament, i formem part d'aquest Parlament: hem de fer un canvi, i aquí hi ha d'haver un canvi radical i profund de les estructures polítiques. I aquí està la veritable despesa i veritable diferència amb altres països que sí que ho estan fent o ja ho van fer fa temps.

Per tant, nosaltres el que no farem és col·laborar a reduir aquells que menys tenen (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) i a mantenir les estructures –acabaré, senyor president– i no reduir les estructures d'aquestes classes dirigents o d'aquests espais polítics que tots plegats podríem fer. És tan fàcil com fer la voluntat i com fer el mateix que estan fent a Grècia, que, com vostès saben, tenen una situació crítica, i a Espanya també la tenim, i a Catalunya també.

Per tant, des de Ciutadans creiem que, si hem d'estrènyer el cinturó, els primers han de ser, les primeres estretes han de sortir d'aquí, dels ajuntaments, dels consells comarcals, de les diputacions, de no posar en marxa les vegueries, de reduir subvencions innecessàries, de reduir conselleries, de reduir càrrecs de confiança... És el primer. Que això no és prou? Després passem als funcionaris i als pensionistes. Però no podem començar la casa per la teulada, conseller Castells. I ja sé que és molt dolorós fer-se l'harakiri i canviar tot el sistema i millorar el sistema polític, però ho hem de fer. Aquesta és la conclusió. Ho hem de fer perquè, si no, cada dia hi haurà menys gent que confiï en els seus dirigents polítics. I si no fem aquest harakiri polític, pacífic –això sí–, doncs, només aconseguirem que altres persones, altres populismes, altres plataformes aconseguixin incendiar aquesta convivència entre ciutadans i representants polítics. Nosaltres no col·laborarem a seguir incrementant això. Volem fer una reforma política...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

...profunda –senyor president, acabo–, i, per tant, hi votarem en contra, amb la voluntat que vostès reflexionin si només es poden estrènyer el cinturó les classes mitjanes i els que menys poden, o hauríem de començar per aquest Govern.

Gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

(Pausa llarga.)

El president

Acabat el debat, es procedeix a la votació.

D'acord amb l'article 136.3 del Reglament, s'entén que els vots afirmatius són favorables a la convalidació i que els vots negatius són favorables a la derogació.

Passem, doncs, a la votació sobre la convalidació del Decret llei 3/2010, del 29 de maig, de mesures urgents de contenció en la despesa i en matèria fiscal per a la reducció del dèficit públic.

Comença la votació.

El decret queda convalidat per 70 vots a favor i 65 vots en contra.

Per tal de donar compliment a l'article 136.4, els haig de preguntar si algun grup parlamentari vol que aquest projecte es tramiti com a projecte de llei.

(El Sr. Fernández Teixidó demana per parlar.) Senyor Teixidó?

El Sr. Fernández Teixidó

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de l'orador.)... voldríem explicar el perquè.

El president

Molt bé. Doncs, té cinc minuts.

(Pausa.)

Acabats els posicionaments, haurem de tornar a fer una votació.

El senyor Teixidó té la paraula.

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, senyor president. Utilitzaré, senyor president, aquest torn per fer dues coses. Podríem, després, com vostè molt bé m'ha il·lustrat, demanar la paraula per explicar el vot; ho farem tot alhora, eh?

Avanço, en nom del meu grup parlamentari, que estem a favor de la tramitació d'aquest decret com a projecte de llei i aprofito alhora la mateixa intervenció per explicar el vot, i així estalvio a ses senyories una nova intervenció i una nova ronda.

De fet, senyores i senyors diputats, la intervenció de la diputada Martínez-Sampere ha acabat amb una expressió ben clara, ha citat com a referent *Alícia en el país de les meravelles*. Ha estat com ha acabat, senyora diputada; ha tret una metàfora molt ben buscada; s'hi escau perfectament. La intervenció que ens han fet –no vostè, sinó en general els grups que hi donen suport– és, en la diagnosi, d'*Alícia en el país de les meravelles*, en un país que som incapaços de reconèixer, i, per això, critiquem el que critiquem. Vostè, de veritat...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

...ha posat l'anell al dit, des d'aquest punt de vista.

El president

Senyor diputat, amb tot el «carinyo» que ja sap que li tinc, es tracta de posicionar-se, el perquè. Ho dic perquè centri la seva intervenció en per què s'ha de tramitar com un projecte de llei. *(Remor de veus.)*

El Sr. Fernández Teixidó

No; li deia al president... *(Persisteix la remor de veus.)* Senyores i senyors diputats, ho farem ràpid, de veritat; ho farem ràpid. Però li deia al senyor president que tenim l'oportunitat de fer dues coses: explicar per què ho demanem, que va lligat naturalment a la nostra explicació de vot. Estalviem una intervenció i ho fem, senyor president. I m'agradaria tenir el temps per fer-ho, i el silenci, si vostè m'empara, des d'aquest punt de vista.

La diputada socialista, en nom del Partit Socialista, m'ha demanat exactament l'explicació del nostre vot, i vostè ha fet tres consideracions –ha fet tres consideracions.

La primera, ha dit, senyor president, que possiblement la raó del nostre vot estava..., perquè d'alguna manera o altra volíem «ningunejar» el seu paper com a president de la Generalitat de Catalunya. Lluny de nosaltres, aquesta voluntat; cregui'm. De fet, si em permet el comentari, la diputada Rocío Martínez ha fet també una cosa absolutament curiosa: ens ha dit que vostè està de cos present, i, de veritat, senyor president, li desitgem que trigui molts anys a estar vostè de cos present, que no té res a veure amb el debat que aquí tenim.

Dos. Ens ha parlat la diputada del doble llenguatge... *(Remor de veus.)* Si vostès m'ho permeten, anem directament al contingut... *(Forta remor de veus.)* Si vostès m'ho permeten, anem al contingut. Vostès han explicat el que volien durant les seves intervencions, i hem hagut d'escollar tot allò que ens han dit, i ho hem fet amb respecte...

El president

Senyor diputat... Senyores diputades, senyors diputats, si us plau!

El Sr. Fernández Teixidó

La senyora Martínez-Sampere ens ha fet una segona consideració; ens ha dit que possiblement votàvem en contra –i estic explicant el vot– perquè nosaltres teníem un doble llenguatge, amb un missatge tan original com que Convergència i Unió és el Partit Popular a Catalunya; tan original com això. Doncs, senyora diputada, tampoc; ni el primer ni el segon, queda clar.

La tercera ha dit: «Potser l'explicació rau en el fet que vostès estan en contra de l'increment d'impostos a Catalunya.» Exacte. Ni la primera ni la segona: la tercera. Estem en contra de l'increment d'impostos a Catalunya.

I hem explicat dues coses. Estem en contra dels impostos no per una valoració de caràcter moral, senyores i senyors diputats; estem en contra de l'increment d'im-

postos, quan parlem de transmissions, d'actes jurídics documentats, de matriculació, de l'IRPF i de l'IVA, perquè traven, frenen i retarden la recuperació. No és una posició ideològica la que defensem, senyores i senyors diputats. (*Remor de veus.*) Traven la recuperació de l'economia; per això estem en contra del que vostès han reiterat tantes vegades; ho ha dit el president i ho ha dit el conseller Castells: «En època de crisi, no incrementem els impostos, perquè traven la recuperació.»

I a més hem volgut explicar, respecte al vot, una cosa que a mi m'agradaria que, senyores i senyors diputats, a vostès els quedés clar. Presenten a l'opinió pública la següent idea: «Ens hem vist obligats a votar aquest decret» –Esquerra Republicana i Iniciativa–, «però hem estat capaços d'imposar al Govern l'increment futur de l'impost de la renda de les persones físiques.» I enganyen d'aquesta manera tota l'opinió pública catalana, perquè vostè sap, senyor Bosch, que, perquè nosaltres puguem aprovar aquests dos trams nous en l'àmbit de l'IRPF, haurem de tenir aprovada la Llei de cessió de tributs (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), i quan això passi...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

Senyor president...

El president

Ha acabat el temps.

(*Remor de veus.*)

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, senyor president.

El president

El Grup Parlamentari Socialistes? (*Pausa.*) El Grup Parlamentari Popular? (*Pausa.*) Sí? (*Veus de fons.*) La senyora Rocío Martínez-Sampere, perdó...

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Sí. Per al·lusions directes, president. (*Veus de fons.*) No, no el vull, el torn; vull intervenir per al·lusions directes.

El president

Fem el posicionament i després farem les al·lusions.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Molt bé, president.

Gràcies.

El president

Posicionaments. Recordo que són *posicionaments*, que, com la seva paraula indica, vol dir definir-se sobre la qüestió.

Senyor Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Ho faré de l'escó estant, per economia de temps, també.

Nosaltres hem demanat, en la nostra intervenció, al Govern, en virtut dels arguments que hem utilitzat per justificar el nostre vot contrari, que derogués aquest decret i que precisament anéssim a evitar el que fa que aquest decret no serveixi per al que hauria de servir.

Segons la nostra opinió, aquest és un decret injust, perquè consolida la retallada social que ja es va començar en el Congrés dels Diputats i que avui se segueix fent des d'aquí, però a més a més fent seguidisme i empitjorant les coses, apujant els impostos.

A més a més és un decret improvisat, perquè vostès no hi han cregut mai en el que estan fent amb aquest decret, no hi han cregut mai; han estat reiteradament en aquest Parlament negant la major, quan els demanàvem que fessin això, quan era el moment de fer-ho. No ho han fet quan calia i ara vénen de pressa i corrent a fer una cosa mal feta, tard i mal feta.

A més a més de ser injust i de ser improvisat, és insuficient, perquè, si realment vostès volguessin anar a tallar el dèficit públic de veritat i a tallar aquesta hemorràgia que provoca un endeutament ja de més 30.000 milions d'euros, estarien fent una cosa diferent i anirien directament a la causa.

I finalment perquè és ineficaç, no serveix per fer el que cal fer: no serveix per reactivar l'economia.

Demanam, per tant, i aquest és el nostre posicionament, que aprofitin l'oportunitat que té encara el Govern de tramitar aquest decret com a projecte de llei, la qual cosa permetria presentar les esmenes necessàries per part dels grups de l'oposició i poder arribar a un acord, realment, que servís per a l'objectiu de retallar el dèficit públic, però també de reactivar l'economia, crear ocupació i lluitar contra l'atur, sense apujar els impostos, que és el que sempre hem defensat.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Des de Ciutadans, ja ho hem dit; vam formular al president, al seu dia, que necessitàvem, per prendre mesures davant de la crisi, un consens d'aquesta cambra i trobar ponts de diàleg perquè les mesures tinguessin tota la força que necessiten, perquè són mesures complexes i difícils en aquests moments. S'ha fet per decret, i creiem que fer-ho per decret només comporta, en definitiva, que no hi hagi un consens suficient per tirar endavant aquestes mesures.

Per al bé d'aquestes mesures i de moltes altres que s'haurien de prendre, i fins i tot de la credibilitat també d'aquest Govern i de la cambra, nosaltres demanem que es tramiti com a projecte de llei, perquè volem fer esmenes, perquè volem que sigui una cosa participada i perquè, hi insisteixo, el Govern hauria d'atendre també

la petició de la meitat de la societat catalana representada en aquesta oposició.

Per tant, volem que es tramiti com a projecte de llei, per al bé també del mateix projecte i perquè pugui ser una qüestió consensuada, ara que la societat ens demana precisament que ens posem d'acord. Si vostès no volen tramitar-ho com a llei, només estan dient un missatge clar a la ciutadania: «No volem dialogar, tirem endavant, som els únics responsables i no ens importa no atendre moltes de les peticions de molts ciutadans que estan fent aquests dies.»
Gràcies.

El president

Per les al·lusions. Senyora Martínez-Sampere.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Sí; gràcies, president. Miri, senyor Teixidó, si vostè no té arguments i s'ha d'agafar al gir retòric d'una cita i a rebatre els meus arguments, que ja hem tingut ocasió de debatre, en lloc d'exposar els seus, sincerament és el seu problema i en tot cas el problema de Convergència i Unió.

Ara, el que potser sí que també és el nostre problema, per aquells que l'escoltem, perquè també és el nostre problema, és que efectivament vostè ens demostra de forma fefaent que la realitat, la seva realitat, supera la pitjor de les ficcions.

El president

El senyor Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Intervinc aclaparat pels nombrosos arguments que ens ha donat el senyor Teixidó per tramitar el tema per projecte de llei; la veritat és que ni un.

En tot cas, sí que, per al·lusions, li vull comentar una cosa. Miri, avui s'ha fet públic que s'augmentarà, segurament, el preu de l'electricitat un 4 per cent. Per a una persona que li acaben de congelar la pensió, un pensionista, això és un drama. Per a una persona que guanya 150 o 160.000 euros l'any, això és una anècdota.

Vostès haurien pogut fer una cosa a Madrid, que és condicionar la seva abstenció que no es congelessin les pensions. (*Forta remor de veus.*) Dic Convergència i Unió. Vostès haurien pogut condicionar la seva abstenció, que va permetre'n l'aprovació, que no es rebaixessin les pensions.

I nosaltres el que defensem és que, precisament, perquè no pot ser que tothom pagui de la mateixa manera, sinó que els que més tenen més paguin (*persisteix la remor de veus*), els que han de pagar més...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Bosch i Mestres

...són els que cobren més.

Moltes gràcies.

El president

Senyora Cabasés.

La Sra. Cabasés Piqué

Gràcies, president; només per contradiccions. Voldria recordar que avui estem per convalidar un decret llei que en cap article parla de l'IRPF. Voldria recordar que això és un acord que es va prendre a banda.

I, per tant, si aquest és l'argument pel qual no volen aprovar aquest real decret..., doncs, no ho entenem gaire.

Gràcies.

El president

Molt bé.

Passem, doncs, a la votació... (*El Sr. Fernández Teixidó demana per parlar.*) És que no... Senyor Fernández Teixidó, hem cobert tot el procés. Aquest no és un debat de rèpliques i contrarèpliques. (*Veus de fons.*) Senyor Fernández Teixidó, té trenta segons exactes. Ara..., senyor Fernández Teixidó..., senyor Fernández Teixidó, trenta segons exactes.

El Sr. Fernández Teixidó

Sí. Després, li diré, senyor president, alguna cosa respecte a la utilització del temps al vot.

Senyor Bosch, si vostès tenen una oportunitat magnífica: en lloc de donar lliçons als altres, votin en contra d'aquest maleït decret. (*Forta remor de veus.*) Votin en contra ara, aquí! –votin en contra ara, aquí!–, i no enganyin l'opinió pública catalana fent creure que amb aquest decret, vostès faran que els rics paguin més. No és veritat, i estan enganyant permanentment l'opinió catalana, i tenen justament el Govern pres...

El president

Senyor Fernández Teixidó...

El Sr. Fernández Teixidó

...pres absolutament de la seva dinàmica...

El president

Senyor Fernández Teixidó...

El Sr. Fernández Teixidó

...i així enganyen l'opinió pública catalana.

El president

...s'han acabat els trenta segons. Gràcies.

Passem a la votació perquè aquest decret es tramiti com a projecte de llei.

Comença la votació.

El decret no es tramitarà com a projecte de llei per 65 vots a favor i 70 vots en contra.

Interpel·lació

al Govern sobre les retallades aplicades en les polítiques socials (tram. 300-00290/08)

El següent punt de l'ordre del dia és el cinquè, que és la interpellació al Govern sobre les retallades aplicades en les polítiques socials. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Rafael López.

(Pausa.)

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyora consellera, fem una interpellació preocupats, preocupats pel debat que hem tingut ara i també amb la coherència, després d'escollar el senyor Millo, que dona que el Partit Popular sigui l'únic grup coherent d'aquesta cambra. I per què li dic «l'únic grup coherent»? Sí, perquè sap que nosaltres, els catalans i les catalanes... Jo recordo la primera frase que va dir el senyor president de la Generalitat en aquesta cambra: «Tot el que passi a Catalunya, doncs, és responsabilitat meva.» És a dir que si el Govern de l'Estat, senyora consellera, fa retallades socials, tisorades socials, també és responsabilitat del Govern de la Generalitat. Doncs la coherència, com li anava a dir..., que nosaltres, el Partit Popular, els populars catalans som l'únic grup que hem dit no a les dues tisorades: a les tisorades de Madrid i a les tisorades de Catalunya. I els ciutadans i ciutadanes de Catalunya que veuen aquest debat n'haurien de prendre nota. Nosaltres diem que no a les tisorades.

Miri, senyora consellera, fem una mica de memòria; la memòria, quan veiem l'hemeroteca, és clara. Miri, l'any 2007, abans de les eleccions, el senyor Zapatero ens deia que no hi havia crisi, no existia, la crisi, no hi havia motius de crisi, que estàvem a la Champions League –suposo que se'n recordaran els que ens veuen, el públic–, estàvem a la Champions League de l'economia. L'any 2008 ens deien que no, que allò no era la crisi, que era una ralentització de l'economia. L'any 2009 ens deien que ja venien els brots verds –se'n recorden, dels brots verds?–, ja venien els brots verds. I ja l'any 2010 hem de patir aquesta retallada.

Però és que fa poc, senyora consellera, vàiem quines eren les declaracions, i, fixi's, dues frases per a l'antologia, per a les hemeroteques, quina era la posició que es feia al Govern de la Generalitat. Primer, senyor Montilla, què ens deia el senyor Montilla? «Hi ha unes prioritats, i les polítiques socials és una d'elles», és a dir, que mai retallarien les polítiques socials. I després el senyor Iceta, amb el seu bloc fantàstic, ens deia en nom del PSC: «Sortirem de la crisi amb tots els drets.» Un mes després, retallada social al Govern de l'Estat, retallada social de Zapatero i retallada social del Govern Montilla.

Miri, vostès van venir a aquest Parlament..., a principi del tripartit, deien que eren els campions del dret, aquest debat entre l'esquerra i la dreta, no?: l'esquerra representa tot allò que és bo i la dreta representa tot allò que és dolent. És a dir, sempre, quan volen fer alguna...,

contrarestar algun argument, sempre diu: «Vostès, els de dretes», com dient que som els dimonis de la pel·lícula; sempre van en aquesta dialèctica. I vostès venien en aquest Parlament dient que eren els campions dels drets i els campions de la despesa pública. I el que hem vist, què és? Què vostè, senyora consellera, al Govern de Barcelona i al Govern de Madrid han aplicat les retallades de drets socials més importants de tota la nostra història.

Fixi's, vostè ens deia una cosa fa dos anys, ens deia: «Nosaltres no apugem les ajudes a les famílies...» Fixi's que era una cosa important per a la natalitat, que ens ho diu la Unió Europea, la importància de la natalitat, i ens deia: «Escolti, nosaltres no apugem la despesa per a les famílies perquè ja hi ha el xec nadó.» Se'n recorden? El xec nadó havia de cobrir el que la Generalitat no feia; els deures que la Generalitat no havia fet els havia de cobrir aquest xec nadó important. Pensem que les ajudes a les famílies –ho dic per a les persones que no en saben, de polítiques socials, ni tenen per què saber-ne– estan congelades des de fa tres anys. Per què? Perquè la senyora consellera ens deia que el xec nadó ho havia de cobrir.

Ara la pregunta que ens fem nosaltres: ara que s'elimina el xec nadó, senyora consellera, què farem? Serà la Generalitat? Perquè amb el que hem vist amb les tisorades de la Generalitat tampoc ho veurem. Què farem amb les polítiques de família? Desenvoluparem la llei de polítiques familiars? A nosaltres ens preocupa molt.

O els retalls de la Llei de dependència, senyora consellera, són preocupants. Miri, fa poc vàiem que hi havia, a l'Associació de Directius –que jo sé que vostè no li té molta estimació–..., ens deia que lamentable... –o sigui, en farà lectura, perquè després no diguin que és el Partit Popular qui s'inventa les coses–, diu: «Lamentablement» –gener de 2010–, «no podemos decir que la gestión en Cataluña haya sido ejemplar» –parlem de la Llei de dependència, eh?–, «las personas pendientes de PIA prácticamente igualan a los atendidos. Esas esperas además tienen un arco temporal que puede ir de los seis hasta los quince meses.» Recordem i volem recordar que són sis mesos com a màxim per fer un PIA, un pla d'atenció individualitzada; i quinze mesos! On queden, les promeses que vostès ens deien, que el 90 per cent estaven dintre de termini? Perquè el que veiem, senyora consellera, és que ara la llista d'espera a casa nostra, llista d'espera fora de termini, és a dir, aquelles famílies que estan esperant que els facin un PIA, és de 24.215 amb les dades..., quines? Doncs, les dades del ministeri; no ens inventem re. Les dades del ministeri publicades a principis de gener ens deien que hi ha una llista d'espera fora de termini de 24.000 persones. Vint-i-quatre mil famílies catalanes, senyora consellera, estan esperant. Per què? Perquè la llista d'espera no és el que vostès deien. Vostès no ens deien..., vostès ens han mentit massa. Ens van mentir quan ens deien que no hi havia crisi, ens van mentir quan deien que al 90 per cent de la gent l'estaven cobrint, ens van mentir quan deien que no hi havien retalls socials. I permeti'm que li digui una cosa, senyora consellera: els catalans i les catalanes es mereixen un govern que no els menteixi,

que no els menteixi en allò que és més important, com són les polítiques socials.

I no només li ho diem nosaltres; és que fins i tot els tribunals li ho han dit. Vol que li recordi una sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que dona la raó a una entitat que vostè coneix molt bé, Papàs de Àlex –a la qual des de la tribuna vull felicitar, perquè han estat els que han encapçalat la lluita pels drets socials de la dependència–, en què li diuen que n'han de reconèixer la retroactivitat? Vol que li ho recordi? Però, ah!, ja no li ho puc recordar. Per què? Perquè el Govern de Madrid, amb l'ajuda de Convergència i Unió, ens ha tret la retroactivitat a la Llei de dependència. El Govern de Madrid, l'esquerra parlamentària, amb l'ajuda de Convergència i Unió, que han estat l'autèntica crossa del Govern de Zapatero, ens ha tret la retroactivitat. Això, què vol dir? –perquè la gent que ens escolta ho sàpiga molt bé. Vol dir que si es retarda l'aplicació de la Llei de dependència per culpa de l'Administració, qui ho paga? L'Administració, no: ho pagaran els ciutadans. És a dir, aquesta persona gran de vuitanta anys, de noranta anys, és la qui paga els errors de l'Administració.

Podem seguir parlant: la reducció de les ajudes a discapacitats, senyora consellera, els PUA, tan importants, la reducció que va haver-hi l'any 2009, o la reducció, per exemple, que va haver-hi amb les retallades educatives en les diferents escoles de casa nostra. I li ho diu el Síndic de Greuges. Escolti, si vostè llegeix quin és l'informe del Síndic de Greuges l'any 2009, ens diu exactament, diu: «conseqüència de la crisi en polítiques socials», i ens diu: «retallades importants en polítiques socials i en educació».

Senyora consellera, jo ja sé que vostè no li fa molt cas al Síndic de Greuges, però la pregunta és: quan el Síndic de Greuges està dient que hi han retallades importants en dos dels pilars –se'n recorda, que dèiem que la dependència era el quart pilar?– més importants, com són l'educació i les polítiques socials, encara vostè negarà des d'aquesta tribuna que hi han retallades importants, ja des de l'any passat, des de l'any 2009, en les polítiques socials, tant d'educació com des del punt de vista de les polítiques socials?

O com els retalls, per exemple, al Fons d'integració dels immigrants de Madrid, que vostè té l'obligació de defensar-ho també a Madrid. I jo ja li he dit abans que a nosaltres ens semblava preocupant i no puc passar de puntetes sobre el tema, quan parlem de la integració dels immigrants, perquè parlem de retallades de polítiques socials, però també de retallades de drets. A nosaltres ens preocupen molt les polítiques d'integració de la Generalitat en matèria d'immigració. Ja li ho vaig dir en l'anterior interpel·lació, li ho vaig dir i li ho torno a comentar.

Miri, no podem negar la realitat, senyora consellera, no podem negar la realitat que tenim avui en dia; no podem fer com fèiem amb la crisi econòmica, mirar cap a un altre costat. Avui en dia tenim casos preocupants a Catalunya que van en contra d'aquesta integració que nosaltres volem impulsar. I parlo –i li ho dic sense complexos– del fenomen del burca i del nicab.

Miri, li dic una cosa: aquesta civilització, la civilització occidental, ha lluitat molt –molt– per aconseguir les llibertats i els drets per a tothom; les llibertats i els drets per als treballadors, però també les llibertats i els drets per a la dona. Aquesta és una lluita que a nosaltres ens ha enorgullit com a societat, aquesta és una lluita que no podem defugir, i no podem mirar cap a un altre costat quan estem veient els debats que estem veient als municipis de Catalunya. Perquè els municipis de Catalunya –i poso el cas de Vic, poso el cas de Cunit o poso altres casos que es poden parlar– són els que veuen la realitat d'aquesta integració o no-integració de les persones que vénen a casa nostra, de si es respecten o no es respecten els drets de les dones als carrers dels nostres pobles i viles. I no podem admetre, en nom d'aquesta llibertat i d'aquesta societat occidental que hem construït entre tots i la lluita per les llibertats, ni burques ni nicabs als nostres carrers.

I en això el que cal és que la senyora consellera, que el Parlament de Catalunya, es pronunciï sense cap tipus de miraments cap a un altre costat. Ens hem de pronunciar de forma clara i directa, i és un tema important, les polítiques d'integració, però també les polítiques d'igualtat. Miri, per quatre punts fonamentals: primer, per llibertat, perquè la llibertat és la base de les persones per construir el seu futur; després per dignitat, perquè la dignitat de la dona està per sobre de tot; després per seguretat, perquè és la base, i després per igualtat. I sap per què? Perquè, si hem fet lleis per protegir la dona en contra de casos de violència domèstica fins i tot dintre les cases, no les protegirem també al carrer?, no les hem de protegir també al carrer? I després també per igualtat perquè, si som belligerants amb la gent d'aquí en contra de les desigualtats, també ho hem de ser amb la gent que ve.

Per tant, quan escoltem paraules que a nosaltres ens preocupen, senyora consellera –per això li preguntem la seva opinió–, quan escoltem paraules del secretari d'Estat dient que, bé, que són quatre, els burques que hi ha a casa nostra; quan escoltem paraules com les del senyor Montilla, que diu que no és un problema per al nostre país, o quan escoltem paraules com les del senyor Carod, que diu que no en veu cap ni un..., es veu que des del cotxe oficial, com porta les llunes tintades, doncs, no es deu veure molt la realitat del país. És cert, és així, no es veu la realitat del país i s'ha de caminar més pels barris i s'ha d'escoltar més els alcaldes.

Per tant, senyora consellera, des del Partit Popular ens hem mostrat en contra de les retallades socials que representen les dues tisorades de Madrid i de Barcelona, però també en contra dels drets que suposa mirar cap a un altre costat en el cas del burca i del nicab.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats, senyora consellera, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. L'honorable consellera d'Acció Social i Ciutadania, la senyora Carme Capdevila, té la paraula.

La consellera d'Acció Social Ciutadania (Sra. Carme Capdevila i Palau)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Senyor diputat, intento trobar la relació entre retallades socials, que és el motiu de la seva interpellació, i el fet que acabem parlant del burca. És una interpellació que és molt específica –és molt específica–, que fa referència a les retallades socials. No defugiré el debat –no defugiré el debat. Però, bé, m'agradaria entendre aquesta oportunitat, que no puc veure d'una altra manera, lligada al fet que aprofita la meua interpellació per reforçar el que avui s'està veient al Senat o que es veurà els propers dies al Senat, amb una moció presentada per la senadora senyora Alicia Sánchez-Camacho. Per tant, entenc que avui utilitzi això per reforçar una intervenció que vostès faran a Madrid.

Miri, vostè ha parlat que és l'únic partit coherent, perquè han dit que no a Madrid i perquè han dit que no a Catalunya. I és veritat, si això ho entenem per coherència. Però permeti'm que li digui que també això ens demostra una clara irresponsabilitat del seu grup davant d'una situació econòmica greu que està vivint Catalunya, que està vivint l'Estat espanyol, que està vivint el món. Per a vostès, per al Partit Popular, tot s'hi val a l'hora de desprestigiar. És a dir, vostè posa l'enfocament al Govern de l'Estat espanyol, però evidentment, de retruc, també en el Govern de Catalunya.

Crec que en aquests moments el que necessita la nostra societat per a la protecció d'aquestes persones més febles que ara en parlarem és, precisament, que els partits polítics –i això és el que se'ns reclama– siguem capaços de trobar aquelles posicions que han de permetre sobretot rellançar la nostra economia, la nostra economia productiva, i evidentment, a partir d'aquí, no siguin necessàries totes aquestes mesures que hem d'anar aplicant, que ara sí que són del tot necessàries.

Vostè em parla dels ajuts a les famílies. Aquest és un tema recurrent que l'hem discutit a bastament, però jo hi insisteixo, senyor diputat, fins al 2008 l'increment de les prestacions per fill a càrrec s'havia fet sempre per sobre de l'IPC. És veritat. I li recordo..., miri, li poso un exemple, a l'any 2003 es donaven 525 euros a totes les famílies amb fills a càrrec de zero a tres anys, a l'any 2008 se'n donaven 638, i exactament a l'any 2008 es va incrementar un 4,4 per cent. I li'n dono la raó, també, que en el 2009, com en el 2010, no hem incrementat aquests ajuts, però, al llarg de tots aquests anys sempre s'havia incrementat per sobre del mateix IPC.

Em parla, vostè, d'una sentència –d'una sentència– a què ja vaig donar, també, resposta, en aquest cas, al diputat senyor Cleries, que me la va preguntar en pregunta oral en aquest Parlament.

Miri, aquesta és una sentència que està recorreguda. És evident que el Govern de la Generalitat acatarà la sentència que es determini quan aquesta sentència sigui ferma –sigui ferma. I és important que recordem aquest concepte, perquè és una sentència que, en primera instància, va ser..., la va perdre aquesta entitat..., els Papàs de l'Àlex després la van recórrer, van guanyar i ara torna a estar recorreguda. Per tant, en el moment en

què aquesta sentència sigui ferma, doncs, evidentment, nosaltres acatarem quin sigui el seu resultat. Però, hi insisteixo –hi insisteixo–, en aquests moments, no ens sembla convenient que fem d'una cosa que està *sub judice*, ni en fem una victòria, perquè aquesta victòria realment no hi és damunt de la taula; hi serà quan aquesta sentència, hi insisteixo, sigui ferma. I ja veurem què és el que es determinarà en el seu últim moment.

Vostè em parla de retallades a les persones amb discapacitat: discapacitat intel·lectual, discapacitat física, sensorial, etcètera. Miri, jo li vull recordar, només, un tema, i perquè vegi per on han anat les retallades d'aquest Govern respecte a aquests col·lectius. Vostè sap que nosaltres estem atenent les persones amb discapacitat, en residències o en llars-residències, i només li posaré aquests dos exemples, i li vull dir, precisament, que les dades són prou significades. Les residències del 2006 al 2010, segons la tipologia, perquè nosaltres valorem en funció dels suports que necessita aquesta persona en situació de dependència, aquest usuari o aquesta usuària, s'han incrementat, residències, un 19,73 per cent, en els casos de menys suport, i un 49 per cent, senyor diputat, en els que necessiten més atenció i més suport. Però, si em centro en les llars-residències, l'increment ha estat d'un 121,87 per cent la tarifa, la quota que nosaltres paguem per plaça en una llar-residència, i un 159,81 per cent, en funció de la mateixa que he dit abans, la tipologia de l'usuari. Per tant, no em digui que hi hagi hagut retallades, perquè, afortunadament –afortunadament–, en aquests moments, el cost que suposa el manteniment d'una plaça de llar-residència, com també una plaça de residència en aquests moments aquests dos increments els permet treballar amb la dignificació que es mereixen els usuaris i les usuàries, però sobretot, també, els treballadors i les treballadores.

I, finalment, entrem en el tema que vostè em planteja, que és aquest difícil poder-ho lligar amb el tema del burca. Miri, jo he fet manifestacions –he fet manifestacions– reiterades, perquè aquest ha estat un tema mediàtic –mediàtic– i he fet declaracions reiterades en què expressava i manifestava el meu rebuig absolut –el meu rebuig absolut– a la utilització de qualsevol peça de roba que invisibilitzi les dones. Aquest ha estat el meu posicionament clar.

Ara bé –ara bé–, no ens oblidem d'una qüestió, perquè no només és regular la prohibició, sinó que en aquest moment el debat, que ha de ser, evidentment, un debat serè, un debat tranquil –un debat tranquil–, ha de tindre en compte per sobre de tot les necessitats d'aquestes dones –les necessitats d'aquestes dones. No ens serveix de res prohibir l'entrada a un espai públic si al darrere no ve acompanyat de mesures de suport per mitjançar amb aquestes dones i per facilitar, sobretot, la seva integració.

Miri, avui ha sortit una nota de premsa que crec que l'hem de tindre molt clara: la fiscalia en aquest moment està investigant un cas a Bellpuig, un cas d'una dona que està utilitzant el vel integral, en aquest cas, el nicab, i que hi han sospites que hi ha una imposició coactiva per part del marit, no només en la utilització de la roba, sinó que no li permet sortir de casa Si nosaltres ens limi-

tem a la prohibició sense aquestes mesures d'acompanyament i de suport a les dones ens podem trobar amb una realitat de moltes dones, aïllades socialment –aïllades socialment–, perquè, evidentment, si no s'actua sobre aquesta imposició coactiva per part dels homes –i moltes vegades vinculada, doncs, a d'altres raons–, aquestes dones ens quedaran aïllades. Per tant, un debat que s'ha de fer. Ara, també vull dir... –també ho vull dir–, escolteu-me, a vegades elevem a la categoria d'un problema un problema –un problema– que, afortunadament –afortunadament–, a Catalunya sí que hi han casos –sí que hi ha casos–, i, per tant, sobre aquestes dones, doncs, els mediadors culturals, totes les intervencions dels tècnics d'immigració en aquestes localitats, serveis socials, hi han d'intervenir, però em penso que elevem a la categoria un problema que en realitat per a mi no ho és tant. I crec que el debat s'ha de fer, hi insisteixo, des de la serenitat, i sempre tenint en compte aquestes dues qüestions –tenint en compte aquestes dues qüestions–: jo no crec que hi hagi cap dona a Catalunya que utilitzi una peça de roba que la invisibilitza a voluntat pròpia. Jo no ho crec –jo no ho crec.

I, de la mateixa manera que defenso i hem defensat actuacions a favor de les dones de l'Afganistan, de l'Orient Mitjà, perquè realment estàvem entenent que vulneraven els seus drets fonamentals, evidentment, ho hem de fer amb aquelles dones de casa nostra, perquè a casa nostra aquestes dones no són diferents, la seva situació no és diferent de la que poden viure a l'Afganistan; però, sobretot –sobretot–, suport a les dones, perquè el problema i les víctimes d'aquesta situació són les dones.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera. Per al seu torn de rèplica, té la paraula el senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyora consellera, per les seves explicacions que, com comprendrà, no ens han convençut. Nosaltres venim de la mateixa forma. Sap per què? Perquè un té la sensació, primer, vostè... –després li parlaré de la sensació que un té–, vostè ens ve i diu: «Escolti, és que vostès davant d'una situació econòmica greu són els únics que diuen que no a les reformes.» No, no..., el que diem és: primer, aquesta situació no és d'ara. Aquesta situació ja la coneixíem l'any 2008, o no, senyor Millo? No la coneixíem l'any 2008 ja? Jo recordo el debat que va tenir el nostre portaveu d'Economia en les eleccions amb el ministre Solbes, que..., se'n recorda que el senyor Solbes deia «és que vostè és un *agorero*»? *Agorero*, la paraula castellana aquesta *agorero*. Doncs, no, ja la teníem l'any 2008. I aquest és l'únic grup, els Populars, som l'únic grup que ja dèiem des de l'any 2008 que s'havien de fer reformes, quan altres deien que la cosa anava molt bé i altres deien que estaven en la Champions de l'economia mundial. Aquesta és la coherència. I quan venim el 2010 després de dir que teníem brots verds, que la cosa no era tan dura, i veiem que vostès fan el que li diu el senyor Zapatero, que fa el que li diuen a Europa, perquè no té una altra sortida, és a dir, del que parlàvem abans d'*Alicia en el país de*

las maravillas, doncs, vostès vivien en el *país de las maravillas* i al final ha hagut de venir la Unió Europea a posar-los en el seu lloc.

I tot allò que vostès ens comentaven de les polítiques socials cau, cau pel seu propi pes. Fixi's, ara vostès ens presenten, doncs, una reducció de l'1,5 per cent més o menys dels concerts socials, un 1,5 per cent més o menys, quan havien promès... –i parlem de residències, si vol parlem de residències–, quan havien promès l'apujada del 8 per cent. No sé si se'n recorda, de les residències privades, després de mesos i mesos sense cobrar les residències privades. Home, això és un retall important. Vostè sap el que és un petit empresari que té una residència que ha de pagar als seus treballadors –ha de pagar als seus treballadors– i que veu que en sis mesos no li paguen... És que hi ha gent que ha de menjar. Els bolquers s'han de comprar. I tots saben, qui té una persona en dependència o qui té un nen, que els bolquers no són barats. Vull dir que hi han moltes despeses. Doncs, això era un problema que vostès tenien.

La sentència, és cert, ha de ser ferma; però la sentència és una darrera l'altra. Ja tenim massa sentències, senyora consellera –massa sentències. I a vostè jo li recordo que en l'àmbit de la dependència vostè ens deia que el 90 per cent cobrava a temps, i ara descobrim que no, que el 90 per cent no cobra a temps. Descubrim, amb les dades que ens dóna el ministeri... –i miri's les dades, perquè són les dades que vostè passa, senyora consellera, nosaltres no ens inventem res, són les dades que vostè passa–, resulta que, avui en dia, a Catalunya hi ha vint-i-quatre mil famílies que encara estan esperant per cobrar la Llei de dependència. I no només hi ha vint-i-quatre mil famílies que estan fora de termini, senyora consellera –fora de termini vol dir que vostès els estan violant els drets–, sinó que, a més, el termini mitjà està en quinze mesos –quinze mesos. Miri la dada que ens ha presentat l'Associació de directors. I això són retallades, igual que les retallades dels treballadors de la dependència. Aquests que cobren 700 euros, doncs, també se'ls retalla –i ara em fixo amb Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa–, a aquests també se'ls retalla, gràcies a les tisorades que vostès han votat aquí i que Convergència i Unió va votar a Madrid. (*Veus de fons.*) Va votar-ho. La complicitat està, senyor... No em digui que no, senyor Cleries, la complicitat de Convergència i Unió amb les tisorades als catalans i a les catalanes i a tots els espanyols hi és. Si vostès haguessin votat que no, no hauríem tingut aquestes tisorades socials. (*Remor de veus.*) I això és un tema que s'ha de dir als catalans, no enganyem –no enganyem–, senyor Cleries.

Escolti, en l'àmbit del burca i del nicab. Miri, joestic d'acord amb vostè: s'ha de prohibir. Nosaltres no estem fent cap debat que estigui fora de lloc. I, quan vostè em diu: «Però com em parla d'aquest tema?» Miri, avui mateix a *El País*..., vostè ho ha vist, senyora consellera? (*Veus de fons.*) A *El País*, avui mateix..., és un debat que està al carrer. Sap quin és el problema que hem tingut en aquest Parlament, senyora consellera? Que parlàvem de coses que no interessaven a ningú. (*Veus de fons.*) No? Parlàvem de coses que no interessaven a ningú. Ara parlarem de la independència que interessa

a una minoria de catalans, al 20 per cent dels catalans, i al 80 per cent dels catalans no ens interessa la independència..., i a partir del 16 de juny recolzarem la nostra selecció. Això farem la majoria de catalans i catalanes. (*Veus de fons.*) És el que farem. Però és un debat que està al carrer –està al carrer–, i, per tant, és un debat que n'hem de parlar i n'hem de parlar al Parlament. Miri, retalls socials, senyora consellera, però també retalls de drets. (*Veus de fons.*)

I, senyora consellera, si em fa cas..., perdoni'm, eh? Senyora consellera, si nosaltres mirem cap a un altre costat el que estem certificant és el retall de drets per a unes dones, i joestic d'acord que s'ha de mitjançar, estic absolutament d'acord que s'ha de mitjançar, però no s'ha de pactar. I sap per què no s'ha de pactar? Perquè la dignitat de la dona no es pacta, perquè la llibertat de la dona no es pacta. I en aquesta societat hem de donar un missatge clar a la gent que ve de fora: primer, que s'han d'integrar en drets i deures, i, segon, que hi han coses que no es pacten, que hi han línies vermelles que no es passen. I la dignitat i la llibertat de les dones és una línia vermella que no la podem passar. Per això hem de ser absolutament intolerants en les situacions de nicab i en les situacions de burca.

Per tant, senyora consellera, és un tema –i li parlo a vostè perquè vostè és la responsable– d'igualtat i també d'immigració –igualtat i d'immigració– (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), i per això dèiem: «Necessitem que aquest Parlament...» –acabo, senyor president– «mirem que aquest Parlament es pronuncii de forma clara sense cap tipus de mirar cap a un altre costat.» Perquè, com li deia, la dignitat de la dona, la llibertat de la dona és un tema que no es pot pactar.

Gràcies, senyors diputats, senyores diputades, senyora consellera, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Honorable consellera, té la paraula.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo no sé si el dia 14, estem parlant de la selecció... (*veus de fons*), de la Roja..., ah!, dubto que jo assisteixi i faci un acompanyament a aquesta selecció... (*Veus de fons.*)

Bé. M'agradaria simplement acabar d'aclarir que en tota aquesta situació i en el decret que acabem d'aprovar ara fa un moment, m'agradaria que poguéssim veure també l'esforç que ha fet aquest Govern a l'hora de la prioritització de les polítiques socials que van adreçades a aquests col·lectius amb més feblesa.

I m'agradaria que fessin aquesta consideració, perquè no és que el Departament d'Acció Social i Ciutadania no vulgui contribuir a la reducció d'aquest dèficit públic que hem acumulat i que tenim la responsabilitat, entre tots i totes, doncs, d'arribar a aquesta estabilitat presupostària. No és que no en tingui la voluntat, però sí que hi ha hagut una clara consciència que tots aquests proveïdors vinculats al tercer sector social no es veies-

sin afectats per aquesta retallada. I si vostès llegeixen bé el decret veuran que només té afectació un 1,8, no un 1,5, sinó un 1,8, a tots aquells organismes públics proveïdors, a través de concerts, de serveis per a la gent gran, perquè evidentment per a la discapacitat no n'hi ha pràcticament cap.

Per tant, jo crec que aquestes retallada han preservat un dels col·lectius en què s'està fent més esforç en aquest moment, un dels col·lectius que està atenant un nombre major de persones amb vulnerabilitat, que és tot el tercer sector, que no han vist cap afectació directa ni en l'àmbit de la infància, ni en l'àmbit de la discapacitat, ni en l'àmbit de la gent gran, ni en tota la inclusió social.

Però és que paral·lelament a aquesta retallada, just aquest dilluns, va sortir publicada ja en el DOGC una convocatòria de 3 milions i mig d'euros destinada a totes les entitats del tercer sector que en aquests moments estan atenent de manera directa totes les persones més vulnerables de la nostra societat, perquè puguin concursar i evidentment puguin fer arribar a tots aquests col·lectius, doncs, aliments, ajuts per als lloguer, tots aquells programes que han de millorar la seva inserció laboral, la seva inclusió social, entre altres.

I només voldria dir-li respecte a la dependència... Recordin que la dependència no és una... Vostè, quan les dades de l'Imsero, quan les dades del departament... Nosaltres fem una fotografia del moment –del moment–; aquestes 24.000 persones –aquestes 24.000 persones–, moltes d'elles estan en tràmit, estan en procés, i tenen tres mesos per poder donar resposta a aquesta resolució. Per tant, no vol dir que les 24.000 persones estiguin endarrerides, sinó que d'aquestes 24.000 persones moltes d'elles estan en tràmit d'elaboració del seu programa individual, que és el PIA –que és el PIA.

Jo, li vaig dir un dia, senyor diputat, i pel bé també de vostè i del seu partit polític, que no agafi com a dades la referència d'aquest *instituto de directoras*, perquè és un institut que no té el recolzament de cap institució, que evidentment s'abasteix de dades que no sabem d'on, i jo moltes vegades les hi puc anar contradient, perquè quan treuen certes informacions ens quedem tots astorats, com per exemple una que va fer l'última, que parlava dels costos de la dependència i que només comptabilitzava una part de la despesa, de l'altra se n'oblidava.

Ho dic, perquè les comunitats que en surten més afectades són les del Partit Popular, en el desplegament de la Llei de la dependència, segons l'informe d'aquestes directores... (*Pausa.*) Sí, sí, és així, senyor diputat, és així. Per tant, jo un dia li vaig dir: «No ho prengui com a referència si vostè mateix no es vol fer mal amb les dades de la dependència. Agafi les de l'Imsero i agafi les que li donem el Departament d'Acció Social i Ciutadania.»

I permeti'm una última cosa. Sempre hi ha un desfasament –sempre hi ha un desfasament–, perquè no sempre l'aplicatiu de l'Imsero està obert perquè hi puguem bolcar les dades –i això també li ho he explicat a tort i a dret–, no sempre està obert perquè hi puguem bolcar les dades que hi ha fetes o que hi ha tramitades a Catalunya.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera.

Interpel·lació

al Govern sobre la retallada de prestacions socials (tram. 300-00292/08)

El sisè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la retallada de prestacions socials, que presenta el Grup de Convergència i Unió. I per a la seva exposició té la paraula el senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable consellera, bé, el motiu d'aquesta interpel·lació és parlar precisament sobre la retallada social aplicada en aquests moments i que ara acabem, doncs, aquest Parlament, de ratificar.

I jo volia també comentar alguns temes a nivell de l'Estat. Començaré dient que Convergència i Unió va fer una abstenció responsable a nivell de l'Estat, perquè, si no, molts pensionistes i molts funcionaris aquest mes no cobrarien. I això potser és bo recordar-ho.

I nosaltres..., vull començar precisament parlant de pensions. Miri, li ho diré ben clar, Convergència i Unió a Madrid i a Catalunya s'hi deixarà la pell perquè els pensionistes no vegin retallada el que és precisament la revalorització de les seves pensions l'any 2011. I ho farem així, i ho aconseguirem, n'estem segurs, i esperem que altres grups parlamentaris també hi col·laborin.

Nosaltres ho farem per convicció, perquè, si hi ha Pacte de Toledo, és perquè en un moment de la nostra història recent Convergència i Unió va promoure aquest Pacte de Toledo. I hi ha un punt del Pacte de Toledo que diu que les pensions es revaloritzaran cada any. I, per tant, Convergència i Unió ho farà complir.

I també utilitzarem els mecanismes d'aquest Parlament per defensar els pensionistes, perquè això és una retallada social amb la qual nosaltres no estem d'acord. I no hi hem votat mai, que quedi clar, no hi hem votat mai. I alguns, irresponsablement, van votar que no, com altres partits també quan hi va haver la votació de l'Estatut, que veig que coincideixen bastant, bastant sovint. També els ho hauran de recordar. Nosaltres no tolerarem aquesta retallada de drets socials.

També, respecte a la Llei de la dependència, pobra Llei de la dependència!, perquè va de mal en pitjor. A Catalunya va malament per la seva mala gestió, consellera, va malament per la seva mala gestió. Però a més a més quan vostès parlaven tant «ara tenim una llei de drets subjectius i ara tenim una llei garantista», de garantista re, perquè quan es vol..., vostès l'apliquen quan volen i quan es vol es retalla, i ara traïem la retroactivitat, ara la posem, ara fem això, ara fem allò. Doncs, si fos realment drets socials i garantisme, doncs, això no passaria. I per tant vol dir que és una llei on els drets els treus i els poses quan vols.

Això vol dir que vostès a més a més... (*Pausa.*) Sí, consellera. I aquí, a Catalunya, vostès –i ho diu el síndic en el seu informe, el Síndic de Greuges– fan constantment una vulneració dels drets, perquè no respecten ni el dret més mínim, que és el del termini, que és respondre quan un té una instància en el seu departament. Vostès no respecten ni tan sols això. I, per tant, aquesta retallada de la retroactivitat també és una retallada en els drets socials, i vol dir una vegada més el fracàs de les polítiques socials dels governs socialistes de Madrid i de Catalunya –de Madrid i de Catalunya–, i amb el qual vostès col·laboren aferrissadament.

Però també cal dir-ho, vostès només estan cohesionats com a govern quan els hi va la poltrona; aleshores sí que van cohesionats, però quan no els hi va això, no. I per tant aquí, a Catalunya, voten en bloc i a Madrid es desmarquen, perquè allà no s'hi juguen la cadira. Doncs, també haurien de ser més conseqüents.

Si parlem d'aquest decret de la retallada que avui ha aprovat el Govern tripartit en el Parlament i que va aprovar allà el Govern fa uns dies, jo vull també fer referència al tema dels rics, que vostès han estat tapant el que retallen a les classes populars, a les rendes mitjanes i baixes, perquè si vostès agafen aquest decret, el poden buscar pel dret i l'inrevés, i els rics no hi surten. Diu que ja ho faran, però de moment aquest 1 de juny els funcionaris i tots els drets que després comentaré queden retallats, a partir d'aquest 1 de juny. I dels rics, que vostès en parlaven tant, no. Vostès parlant de rics ens han pres per rucs, i no ho som.

I, per tant, nosaltres defensarem la gent i aquestes persones que es veuen afectades per aquestes retallades socials que vostès apliquen. I avui hem sentit el conseller Castells i hem vist molta demagogia en les seves paraules, i no estem disposats, en temes socials, que es parli amb aquesta demagogia.

I ho ha dit ben clar en Fernández Teixidó, vostès no passaran a la història per defensar els drets socials, vostès passaran i vostè consellera passarà per haver aplicat la retallada més gran en drets socials de la nostra història recent, per això sí que passarà a la història. Evidentment, també hi ha un altre rècord que té, que és el de la mala gestió, que Déu n'hi do.

Miri, hi ha un aspecte: concerts educatius. Vostès retallen concerts educatius en la part corresponent a les retribucions del personal que presta servei en els ensenyaments objectes de concert dels centres concertats i percebudes pel sistema de pagament delegat. Ho lleigeixo exactament com ho diu. Aquesta és una decisió socialment injusta, ja que el professorat de la concertada no és funcionari, fa més hores de classe i té pitjors condicions laborals, amb més alumnes i amb menys recursos; és jurídicament dubtosa, ja que genera inseguretats i dubtes raonables sobre la legalitat de la mesura, i és políticament incorrecta, perquè pot desestabilitzar l'escola concertada, que té un gran prestigi en el nostre país i que a més a més és una manera de començar a trencar aquesta bona col·laboració que sempre hi ha hagut a Catalunya entre el sector públic i el privat.

En l'àmbit dels concerts sanitaris, vostès també retallen un 3,21 per cent anual, que això s'afegeix al retard en el pagament dels concerts sanitaris d'aquest mes i també s'afegeix a la despesa desplaçada que la Sindicatura de Comptes ha denunciat que ha fet el Departament de Sanitat l'any 2007. Per tant, tot això és tot el contrari a l'eficàcia i l'eficiència, i per tant veiem aquesta situació també en sanitat, que és un greu retrocés en drets socials.

I també tot el que fa referència als concerts de prestació de serveis socials. Vostè deia que no afecta les entitats del tercer sector, i ho celebrem, però, escolti, aquest 1,8 per cent anual afectarà molt personal de serveis socials que té uns sous molt baixos, i vostè ho sap. I aquí li trauran encara més diners? Perquè no arriba ni als «milleuristes»; arriba a persones que cobren vuit-cents, set-cents euros el mes. I tant! Encara que siguin equipaments públics, estan gestionats per empreses privades i tenen aquests sous. I si no ho sap, és greu. Per tant, doncs, la situació és aquesta.

Un altre aspecte és tota la retallada per a ajuntaments i consells comarcals en els serveis socials bàsics i també en els equips d'atenció a la infància i l'adolescència. Això no és retallada social?, quan tenim els ajuntaments i consells comarcals desbordats per la situació de demanda que tenen, provocada per la crisi econòmica i també per l'allau de la Llei de la dependència, i que mai saben què han de fer, perquè vostès canvien cada dia de normativa i «avui faig això i demà faig allò». És així? Doncs, precisament, aquesta situació també és una retallada greu.

Per tant, nosaltres no hi estem disposats. I, consellera, jo li podria ensenyar l'any 2009, l'any 2010. En els debats de pressupostos nosaltres ja la veïem, aquesta davallada, que són aquells powerpoints que no em deixen projectar aquí, al Parlament. Se'n recorda, oi? Doncs, això precisament és el que ja veïem a venir, és aquest el camí seu, d'anar retallant en drets socials.

Ara, a l'hora del discurs, allò que he dit dels rics i els rucs. Escolti, volen fer un discurs per enganyar-nos, però no ens enganyaran. I, en canvi, en els impostos, el de l'IRPF no hi surt, però tots els altres sí que hi surten. Per tant, qui faci una hipoteca pagarà més, qui es compri un pis de segona mà pagarà més, tots aquests impostos puguen, i per tant afecten rendes mitjanes, i baixen.

I mentre vostè, consellera, què ha anat fent aquest temps? Home!, vostè, per exemple, doncs, ha fet uns quants informes inútils durant aquests anys de crisi econòmica; un, dedicat a la seva persona, que tenia un gran interès per al país, que era: jo sóc l'única dona d'Esquerra Republicana al Govern, què he de fer? Hi ha un estudi pagat per tots i totes, els que estem aquí i els que estan a fora, que era per a això. Això és de la col·lecció d'estudis inútils que vostès han fet. Tenen un informe del seu Govern que diu que el 16 per cent d'aquests informes són inútils.

O..., li puc explicar què estava fent vostè fa un any? Volia comprar aquest edifici (*l'orador mostra una fotografia*), volia comprar aquest edifici, 100 milions d'euros –100 milions d'euros–, sí, 16.000 milions de les

antigues pessetes. No, ja em pot parlar del que vulgui, porto l'informe de Patrimoni; segons què em digui ho podem contrastar, perquè porto l'informe de Patrimoni.

Per tant, escolti'm, vostè, en un moment de crisi econòmica, que hi havia cua als bancs d'aliments, vostè es volia comprar un edifici rodejat d'edificis de cinc estrelles, quan ens havia dit que vostè volia portar el departament a un barri obrer, a Nou Barris, que, per cert, es van gastar 9,3 milions d'euros a comprar un terreny de Transports Metropolitans de Barcelona i no han fet re. I, per tant, què és que la Barceloneta no és un barri obrer? Un «tinglado» del port no és un edifici obrer?

Doncs, per tant, consellera, nosaltres no estem per aquestes retallades socials...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Cleries i González

...ni a Madrid ni aquí. I això ho defensarem amb tota la rotunditat, perquè el que ens mou és el servei a les persones.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. L'honorable consellera d'Acció Social i Ciutadania, la senyora Carme Capdevila, té la paraula.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats. És evident que un bon atac és la millor defensa.

Miri, l'endemà que vostès es van abstenir i van permetre que el Govern de l'Estat espanyol congelés les pensions, jo vaig estar en un congrés de les viudes, d'àmbit estatal, en el qual el senyor Campuzano el dia abans havia rebut crítiques ferotges per la seva actuació. No em vinguin dissimulant –no em vinguin dissimulant–: vostès han permès que els pensionistes d'aquest país (*remor de veus*), en aquests moments tinguin les pensions congelades. I jo estic convençuda –jo estic convençuda– que en aquests moments vostès haurien pogut, atès que no hi havia els recolzaments suficients a l'Estat espanyol per aprovar el decret, vostès haurien tingut l'oportunitat, si més no, de condicionar un altre posicionament respecte als pensionistes, cosa en què li haig de dir, senyor diputat, que el meu grup parlamentari no té la força suficient a Madrid per condicionar, eh?, i per capgirar aquesta votació. Per tant, vostès sí que la tenien. Vostès van tindre la possibilitat..., i que quedi molt clar, i els pensionistes ho tenen molt clar, que aquest acte que vostès vesteixen de responsabilitat és una greu irresponsabilitat sobre els pensionistes catalans, que són uns dels que tenen les pensions més baixes o són els que tenen les pensions més baixes a tot l'Estat espanyol.

I, miri, i aquí ho vincularé... Perquè vostè té, senyor diputat, sense cap mena de vergonya..., de tractar-me

de submissa. La submissió, en una dona, és un terme equivalent..., i ara no li faré l'expressió..., amb les quals hi ha els dos límits: la submissió i una altra que no anomenaré en aquest Parlament. Vostè no té cap vergonya a tractar-me a mi de submissa, per què? Perquè aconseguir que es reconegui, en el nivell acordat de la dependència, el cost dels serveis a Catalunya. I vostè em diu: «Home, jo ja ho vaig plantejar, perquè jo vaig plantejar una esmena a la totalitat a la Llei de la dependència!» Però resulta, senyor diputat, que jo ho he aconseguit, i vostè no –jo ho he aconseguit, i vostè no. I per això em diu que sóc una submissa –per això em diu que sóc una submissa.

Dit aquest tema, senyor diputat, jo no volia entrar..., i esperava que aquesta interpellació fos en to positiu, però és que, de veritat, senyor diputat, crec que s'han traspassat algunes ratlles. I, quan a mi m'està dient en aquests moments i m'ensenya l'edifici del Fòrum, jo li pregunto des d'aquesta tribuna: senyor diputat, com és que vostè em pregunta, el 23 de març, quan aquest era un afer que només en teníem coneixement el gabinet més estricte, el secretari general i el meu cap de gabinet i jo, que estàvem negociant aquesta adquisició, com és que vostè em pregunta sobre aquest edifici? No hi havia ningú en tot el Departament d'Acció Social i Ciutadania que tingués coneixement (*remor de veus*)..., i vostè me'n fa una pregunta per escrit. Per tant, d'on li arriba, senyor diputat, la informació? (*Persisteix la remor de veus.*) D'on li arriba la...? Senyor diputat, l'utilitzen a vostè perquè em faci aquesta pregunta i poder donar resposta als qui estaven interessats a vendre-me'l? Senyor diputat, a vostè li pregunten o demanen que faci d'intermediari per saber quin és el posicionament de la consellera?, i facilitar, tal com diuen, més endavant, una postura clara i positiva respecte a la venda d'aquest edifici. Hi insisteixo: ningú del departament tenia coneixement que en aquests moments..., i només en tenia coneixement l'àmbit més estricte a l'entorn de la consellera. Per tant, senyor diputat, potser que expliqui això. Jo no li ho hauria tret mai a la vida, però ha sigut vostè qui m'ho ha volgut treure. Per tant, aprenent de vostè que un millor atac és la millor defensa, li ho retorno.

I també li vull retornar, senyor diputat, que, potser sí, nosaltres hem practicat..., jo potser m'he passat quatre anys mirant-me al mirall, eh? Ara bé, ahir va sortir una sentència que a mi m'hauria fet vindre amb una cara més moixa davant d'aquesta interpellació; una sentència amb què el tribunal diu que quan vostès estaven gestionant, quan vostès tenien responsabilitats al govern, vostès van actuar de manera imprudent i reprovable –imprudent i reprovable. Això suposarà... Evidentment, nosaltres recorrerem davant de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem contra aquesta sentència, hi recorrerem; però, si no la guanyem, aquesta actitud imprudent i reprovable suposarà 1 milió d'euros a les arques de la Generalitat. Per què? Per una sentència envers un procés d'adopció mal fet, el 2000 i el 2001, d'acord? Ja els ho aclareixo, i això és el que suposarà.

Per tant, permeti'm, aquestes retallades ens afecten a tots –ens afecten a tots. La situació no és la mateixa que fa tres o quatre anys. I aquestes retallades, s'ha intentat, amb totes les possibilitats, que modifiquin el menys

possible... –perdoneu, m'estic quedant sense veu–, el menys possible... (*veus de fons*) –gràcies–, estan afectant, evidentment, el menys possible: és un 1,8, que afecta els concerts públics. I aquestes empreses públiques, senyor diputat, són consorcis, unió d'hospitals... Aquestes empreses públiques, afortunadament, no paguen aquestos sous tan baixos als seus treballadors i a les seves treballadores. I a més a més li vull dir que nosaltres encara no hem tancat, encara s'està negociant el conveni català per a tot el personal d'atenció a la dependència, estem en procés de negociació; la taula no s'ha trencat, segueix negociant. Per tant, esperin, esperin, perquè en aquests moments hi ha un preacord damunt de la taula que ens ha de permetre millorar, sobretot, i dignificar totes les persones, però també tots els treballadors i totes les treballadores.

La Llei de la dependència no ha estat fàcil d'aplicar-la –no ha estat fàcil d'aplicar-la. I espero i desitjo, evidentment, que si mai vostès tenen responsabilitat de govern l'apliquin millor. Però jo un dia li vaig dir: vigili, senyor diputat, perquè aquest aferrissament que vostè té en contra de la Llei de la dependència, que no creï dubtes en l'electorat, que s'està pensant que, com que vostès hi estan tan en contra..., vostè pràcticament s'ha visitat tots los municipis de Catalunya explicant..., no ha explicat cap avantatge de la Llei, sinó que tot són inconvenients, tot són inconvenients respecte a aquesta llei. Clar, la gent s'està preguntant en aquests moments –i ho vaig dir l'última vegada i ho tornaré a repetir–: si mai arriba Convergència i Unió al Govern, què farà amb la Llei de la dependència? Aquesta és una pregunta que malauradament..., aquest cap de setmana he estat dinant amb gent gran, el dissabte i el diumenge, i malauradament s'ho plantegen, perquè estan preocupats. Una llei que en aquests moments està atenent moltes famílies que no estaven protegides amb anterioritat, està donant resposta a moltes situacions de dependència complicades per als mateixos familiars, és una llei que a Catalunya s'està desplegant, i fins i tot en aquests moments de retallades nosaltres estem tirant endavant tota la plataforma de cuidadors no professionals; una plataforma en què no només formem els cuidadors no professionals, sinó que els donem la possibilitat de tindre grups d'ajuda mútua, els donem la possibilitat..., i aquest any fins i tot tindran la possibilitat d'estades Respir. Perquè des de Catalunya, des del marc de la mateixa Llei de serveis socials, a nosaltres, aquestes retallades, que les entenem conjunturals, ens han de servir per consolidar aquest estat del benestar que hem estat creant al llarg de tots aquestos anys.

El president

El senyor diputat té la paraula.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Consellera, no deixa de sorprendre'm: és vostè la qui estava intentant comprar un edifici, i ara em ve cap a mi; i en els seus informes diu que hi havia un 20 o un 25 per cent de comissions. També ho pot explicar, tot això. I jo ho sé perquè vol dir que el seu departament té filtracions, vull dir... (*Forta remor de veus.*) Vostè es pensa que el que

sap... Home, té escapades, el seu departament, escolti, és una cosa tan fàcil com aquesta! (*Veus de fons.*) Ah, sí, doncs exactament. I no ho sap, això?, que les coses s'han de portar amb més discreció? I vostè creu que pot comprar un edifici de 100 milions i això ho porta calladet vostè, i hi ha un edifici aquí, amb un informe de la Direcció General de Patrimoni...? També circula, aquest informe! Ah, doncs, escolti, si m'arriba aquest informe, poden arribar les notícies. I és la meva feina com a oposició, i potser vam impedir aquesta compra fent aquelles preguntes. Precisament al contrari del que vostè diu, que tot el que s'anava a produir, nosaltres ho vam aturar, consellera. (*Persisteix la remor de veus.*) Per tant, miri si en tinc la satisfacció, amb les preguntes que vam fer, perquè aleshores vam posar-los a l'aguait. Sí, l'he vista molt nerviosa amb aquest tema, consellera; alguna cosa hi deu haver –alguna cosa hi deu haver. Per tant, doncs, nosaltres, d'aquest tema..., ja li ho he dit, vaig fer les preguntes, vaig veure que s'aturava, i fantàstic, i ho celebro, que no es comprés en aquell lloc, que a més a més allò era un edifici de pisos que vostès volien transformar en departament. Molt bé.

Escoltin, anem a parlar del que jo li parlava, i són altres aspectes: prestacions socials per necessitats bàsiques. Això també ho sé, que des dels anys 2007 i 2008 en té sobre la taula pendents de resoldre. Vostè sap el que vol dir, «ajudes per necessitats bàsiques»? I això també se sap. Això no li preocupa, que també ho sàpiga? Doncs, també ho sé. Doncs, aquesta és una situació.

També sé que amb el tripartit la pobresa ha augmentat a Catalunya, i està fregant el 20 per cent, però també en les èpoques de bonança; també ho sé, és la meva feina. I també sé que vostès han passat de 376 alts càrrecs i eventuals a 495 alts càrrecs i eventuals; també ho sé. I també sé que la nòmina pública ha pujat en 86.000 persones i que cada mes els cau la nòmina, i que això és un problema, i que si no haguessin augmentat tant potser ara no caldria retallar sous; també ho sé. I també sé allò dels informes inútils, que ja n'hi he explicat algun i no m'hi vull recrear més. I també sé que vostès no poden demanar sacrificis ni austeritat a la gent, perquè vostès no han estat un govern ni són un govern auster, sinó tot al contrari: han malgastat molt.

I, com he dit, vostès demostren cohesió quan els hi va la cadira, però quan no els hi va la cadira, no. I m'estranyen segons quines coses de pensions que vostè diu aquí amb una alegria, perquè el Partit Socialista, que és qui va impulsar el decret a nivell de l'Estat es deu sentir una mica incòmode. I veig algun diputat aquí rient i penso: «Caram, no sé si saben escoltar o és que escolten una altra cosa o miren cap a una altra banda.» Doncs, que sàpiguen que són ells els qui diuen..., i també, consellera, no ens enganyi, com últimament fa cada vegada que em respon alguna cosa, que falta a la veritat –per dir-ho més suau, diguem-ho així. Doncs, escolti, el 2010 no se li congela la pensió a ningú; en tot cas serà al 2011. I eh que ha dit que nosaltres som determinants? Doncs, serem determinants a Madrid i impedirem que al 2011 es retalli, i m'agradaria que a vostè la trobéssim en això. Dificilment els hi trobarem, perquè vostès aniran del bracet amb el Partit Popular, com hi van anar amb l'Estatut, contra l'Estatut, i ara sembla que estiguin en

posicions diferents. Per tant, al 2010 a ningú se li retalla la pensió, i al 2011 hi ha aquesta proposta i nosaltres farem el possible.

Miri, consellera, en aquests moments el seu Govern està en procés d'agonia, i aquesta agonia no l'han de traslladar al país, perquè això és una agonia econòmica però amb les retallades socials que apliquen ja comencem a entrar en l'agonia social. Jo crec que, per tant, vostès han de rectificar en aquests mesos que queden d'aquesta legislatura.

I li demanaria que afrontés les coses amb més veritat quan em parla a mi com a diputat. Jo intento fer bé la meva feina, i fer bé la meva feina també vol dir, si sé d'una compra d'un edifici, dir-la. I no amagar-me'n, perquè jo hi puc anar, perquè jo no surto en cap trucada de no sé què. Altres sí que hi surten, i, en canvi, després no vénen a donar explicacions aquí de per què hi surten. I, per tant, consellera, jo el que li demano, que encara ens quedaran algunes sessions, que quan em respongui com a mínim no falti a la veritat, perquè l'altre dia va dir que Convergència i Unió en tal tema «no ha fet re» –que era en el fons d'immigració– i havíem fet quatre iniciatives –quatre iniciatives–, i, per tant, nosaltres, al que diem «no» amb rotunditat...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Cleries i González

...i ho defensarem a Madrid –acabo, senyor president– i a Catalunya..., diem «no» amb rotunditat a les retallades socials, que serà el que a vostès els farà passar a la història, els de la retallada social.

Moltes gràcies.

El president

L'honorable consellera té la paraula.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats..., senyor Cleries, vostè em va fer la pregunta el mes de març i jo li vaig donar resposta a finals de juny, principi de juliol, una època en què ja s'havia determinat i decidit que no es tirava endavant el projecte de compra d'aquest edifici. Ho dic perquè també..., centri's –centri's– en les seves explicacions.

I respecte al tema de les pensions, senyor diputat, jo espero que realment siguin coherents. I li ho recordo, miri, Esquerra Republicana ha presentat una iniciativa al Congrés, i aquesta pot ser una bona oportunitat perquè vostès hi donen recolzament. Per tant, demostrí-ho, demostrí-ho amb les iniciatives per a la millora –per a la millora– de les pensions de jubilació que ja estan presentades en el Congrés a Madrid.

I si parlem de veritats –parlem de veritats–, senyor diputat, vostè ha dit en aquesta tribuna, un dia, que érem investigats per la Interpol, eh? Això no s'ha comprovat mai; mai a la vida, mai a la vida hi ha hagut una investigació de la Interpol. Vostè ho va dir en aquesta tribuna.

Vostè va dir en aquesta tribuna que nosaltres, arran dels afers o dels problemes que vam tindre amb el pagament d'algunes places residencials, que a aquelles residències que s'havien manifestat públicament jo els envia-va la inspecció. Senyor diputat, està demostrat i es pot contrastar que la inspecció hi va anar prèviament que aquestes persones sortissin en els mitjans, i li ho faré arribar.

Per tant, si a mi m'exigeix veritats, també els les exigeixo a vostès –també els les exigeixo a vostès.

No hem augmentat la pobresa a Catalunya. No sé si vostè ha viscut en un altre planeta, però resulta que en els últims deu anys a Catalunya s'ha incrementat 1 milió de persones, 1 milió de persones procedents de la immigració. Normalment el creixement exponencial de la immigració es fa precisament en l'època de governança del tripartit. És evident que aquest increment d'aquest milió de persones ha fet –ha fet–, evidentment, que els nivells de pobresa a Catalunya es veiessin també modificats. Però jo li vull recordar que és aquest Govern, el Govern del tripartit, el que va aprovar en el seu moment la Llei de prestacions econòmiques de caràcter social, precisament per donar-hi suport i per fer-hi front.

Però també li ho haig de dir, senyor diputat, també li ho haig de dir, i és aquest Govern, el tripartit, el que ha garantit drets subjectius a les persones amb necessitats socials. Però no ens han acompanyat els temps... (*Veus de fons.*) No, senyora diputada, no ens han acompanyat els temps –no ens han acompanyat els temps. Això els va passar exactament a vostès al 85, quan van aprovar la Llei de serveis socials. No ens han acompanyat. I malgrat això –malgrat això–, aquest departament ha passat de 700 milions..., i parlo de la meua responsabilitat, de 700 milions d'euros a 2.200 milions d'euros. I crec que aquest increment pressupostari tan important, evidentment, no l'hem utilitzat per fer informes per veure el meu lideratge, senyor diputat, sinó que han anat directament a prestacions a les persones amb més necessitats socials. I aquesta és la realitat, que vostè no em pot contrastar: l'increment pressupostari destinat –perquè aquest és un departament finalista–, tot ell, a atendre les necessitats socials de les persones a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació sobre la modificació dels criteris de concessió de subvencions.

Interpel·lació

al Govern sobre la modificació dels criteris de concessió de subvencions (tram. 300-00291/08)

Té la paraula l'il·lustre senyor José Domingo, en nom del Grup Mixt.

El Sr. Domingo Domingo

Gracias, señor presidente. *Conseller*, ¿conoce este informe? Es el primer informe de evaluación de la gestión que el tripartito 1 hizo allá en diciembre del 2004. Ha pasado mucho tiempo, quizás se le haya olvidado, porque ya sabe que lo que no se practica se olvida. También es verdad que el honorable *conseller* en aquellas fechas ya no era miembro del Gobierno, lo habían dimitido por sus malas compañías, pero, en definitiva, era presidente de Esquerra Republicana y controlaba mucho.

Este informe no era un informe cualquiera, evaluaba la gestión de Convergència i Unió y revisaba el proceso de sus tomas de decisiones y su posterior ejecución. En el informe se criticaba la actividad frenética de los últimos días del pujolismo, aquellos en que se prorrogaban las concesiones administrativas cuando todavía faltaba mucho por vencer, se concedían licencias de radio y se regalaba graciosamente, por ejemplo, a Òmnium Cultural, 660.000 euros de una herencia intestada que después ha sido financiada por su Gobierno. Aquel documento criticaba la poca rigurosidad en las justificaciones de las subvenciones de Convergència i censuraba su discrecionalidad. Para combatir la discrecionalidad el tripartito se comprometía a establecer unas reglas de juego igualitarias para acceder a las ayudas –reglas de juego igualitarias.

Seguro que conoce Edicions del País Valencià Societat Anònima, edita la revista *El Temps*. Gracias a la investigación de la Guardia Civil, en el caso Pretoria, hemos descubierto que el editor Eliseu Climent utiliza sutiles mecanismos de concienciación patriótica para que las administraciones catalanas desvíen millones de euros a su entramado de empresas.

A la vista del resultado en las *conselleries* de Esquerra, con ustedes ha debido emplearse a fondo, o bien no ha sido necesario. No hace falta que le lea todo lo que ha recibido el entramado familiar de Eliseu Climent, pero le leeré algunas de sus últimas ayuditas.

Sin ánimo de ser exhaustivo, aunque cubren todas las fases tanto de la producción como de la distribución de una revista, Edicions del País Valencià Societat Anònima, para digitalizar el fondo documental del semanario, ha recibido dos subvenciones, una de 70.830 y otra de 80.917 euros; para crear un equipo de investigación, 30.000 euros; para contribuir a la financiación de la sección Ciencia y Tecnología, 65.000 euros; para la publicación de la revista, así sin más, publicación de la revista, 48.000 euros; para la difusión de la lengua y la cultura catalanas, solo 295.000 euros, y para contribuir a esta difusión se remacha con la contratación de 987 suscripciones para todos los ayuntamientos y consejos comarcales, que no falte ni uno –tenga en cuenta la Canonja–, 143.115 euros. No le hablaremos de que también se recibe en los

departamentos de toda la Generalitat. Hasta ahí no he podido saber por qué cuantía. Desde luego, no la necesitan vender en el quiosco; riesgo cero. Reglas de juego igualitarias. Dígaselo a los cientos de empresarios que se juegan su dinero, y muchos de ellos lo pierden, editando revistas en castellano o en catalán. Aquí no, aquí todo gratis.

Aquel informe se proponía marcar un punto de inflexión en las conductas de la Administración catalana para acabar con las principales deficiencias de la gestión pública de los gobiernos de Convergència i Unió. Visto el resultado de su obra de gobierno, le debe resultar frustrante que en aquel documento se prometiera una nueva administración fundamentada en los principios de transparencia, objetividad y profesionalidad, que se repitieran machaconamente los conceptos de eficacia y eficiencia, que se repitiera machaconamente que habría sistemas de control y evaluación de los objetivos.

También ofrecían incrementar la calidad democrática del sistema político y administrativo catalán y hacer más transparente la gestión de sus organismos; prometían la oficina de transparencia y una ley de subvenciones. Nada de eso se ha hecho. Siete años después es la hora de la rendición de cuentas, y ya sabemos que habrá que cantarles a ustedes aquella famosa canción de la italiana Mina «Parole, parole, parole». ¿Se acuerdan?

Transparencia. Permítame que me carcajee. Este diputado en octubre del 2009 le preguntó por la relación de subvenciones del CIEMEN. Prórrogas y más prórrogas para contestarnos en enero, cuatro meses después, que las subvenciones estaban publicadas en el DOGC y en los tabloneros de anuncios del departamento.

En mayo pedí la información sobre los expedientes de la subvención; respuesta igual: «también están en el DOGC...» Los expedientes, no: «Vaya usted por los departamentos y podrá verlos, pero primero compruebe la existencia de las subvenciones.» Respuesta opaca, de corte ciclostilado, por su Gobierno. Es decir, otra vez el DOGC y los tabloneros de anuncios para saber por qué y cómo se ha gastado 1.136.500 euros el CIEMEN en seis años para subvencionar sus delirios: la Xarxa de Pobles sense Estat del Mediterrani, la Xarxa Mundial per als Drets Collectius dels Pobles —para esta 215.000 euros.

Ustedes pensaban hacer un banco de datos para dar publicidad a las subvenciones y aseguraban que los ciudadanos podrían comprobar lo eficaz y eficiente que es su gestión y cómo se gasta el dinero. ¿No le da vergüenza firmar resoluciones como las que he recibido en las que el adalid de la transparencia quiere que los diputados se arrastren por los departamentos para averiguar cómo se gasta el dinero público, en que el campeón de las «mans netes» no facilita a los diputados ni siquiera fotocopias de los justificantes de gastos de subvenciones, subvenciones absurdas, muchas de ellas, que solo sirven para enriquecer a amigos y conocidos?

Usted es filólogo y sabe perfectamente el significado de la palabra «transparencia». No me extraña que huya de ella; conoce que las asociaciones que mima y prohija su Gobierno se desvían del interés general y tienen como fin último dilapidar y mantener a los más próximos.

No me extraña que usted que sabe, consiente y estimula estas asociaciones, *els seus mantinguts*, con el dinero público, sepa y queramos..., y tenga dudas para que podamos saber que este dinero público se gasta en pagar «esteladas», en comprar pins chapados en plata y oro de dieciocho quilates, en regalar camisetas, en lanzar propaganda que viola los principios de protección de la infancia, en la cutrez de incluir incluso el 1,20 del diario, del periódico, o en malgastar cientos de miles de euros en viajes a San Carlos de Bariloche, Jartum, Cali o Santiago de Chile, o alojarse en el Gran Meliá de Caracas o en el Sheraton de El Cairo, a personajes que además —además— nada tienen que ver con Cataluña.

Mírese los expedientes de la Plataforma Pro Seleccions Esportives Catalanes: 1.200.000 euros anuales desde el año 2006, que equivalen a cuatrocientos sueldos de treinta mil euros, tirados para complacer sus obsesiones. El mundo está en crisis; usted no quiere saberlo, y buena prueba de ello es que hoy ni siquiera ha estado presente cuando el *conseller* Castells presentaba el decreto ley para paliar sus efectos.

Sepa que España, Portugal, Alemania, Francia tienen intención de congelar el gasto en el período que va..., próximamente, del 2011, 2012, 2013... Pero usted, no; para usted el recorte no existe, no sabe de contenciones. Hoy el *conseller* Castells nos ha aleccionado para que Cataluña sea el ejemplo para Europa y el mundo. ¡Vaya ejemplo! Resulta que los grandes defensores de la escuela pública se dedican a construir escuelas privadas y a financiar su material didáctico y sus profesores en Francia; más de 6 millones de euros en los últimos años y casi 1.300.000 euros este año. No se preocupen, aquí cerraremos las aulas de bachillerato nocturno, pero somos capaces de pagar las escuelas francesas. O las hipotecas de un edificio privado propiedad de una sociedad valenciana, en Valencia: 3.220.732 euros para los gastos derivados de la compra y rehabilitación del edificio El Siglo. Otra vez Eliseu Climent. Aún le parecía poco, a usted, y quería colarnos de matute a última hora 5 millones para el pobre Climent; lo dice la prensa, no sé si será verdad.

Conseller, usted tiene que asumir la crisis y tiene que empezar a hacerlo ya, priorizando de verdad y de una manera racional el gasto y olvidándose, desde luego, de sus obsesiones. Al parecer en una entrevista, hace mucho tiempo, usted reivindicaba el carácter austero de la izquierda. Le pido que, si es así, lo practique, y lo practique dejando de subvencionar a tantos grupos, a tantas asociaciones, a tantos amigos, a tantos conocidos, a tantos invitados, a tantos y tantos y tantos de una forma innecesaria.

El fomento del independentismo y de otras historias que a usted le obsesionan realmente no debe ser la acción de su Gobierno, ni debe ser sostenido con el dinero de todos los catalanes, porque muchos catalanes, desde luego, no somos partidarios de ello y creemos que en estos momentos hay otras prioridades, y desde luego la suya está en las antípodas del interés común y de los intereses generales.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, vicepresident del Govern.

El vicepresident del Govern (Sr. Josep-Lluís Carod-Rovira)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, veig que, senyor Domingo, encara que, pel que sembla, políticament vostè ja no forma una unitat de destí amb la resta del seu grup parlamentari, sí que ha estat d'una coherència absoluta plantejant gairebé, paraula per paraula, la mateixa interpellació que el seu abans cap de grup parlamentari em va formular a començaments de l'any 2007. És a dir, veig que la coherència ideològica, malgrat les discrepàncies orgàniques, es mantenen, i en aquests temps que corren mantenir la coherència sempre és una cosa que ha de ser subratllada com a rellevant.

Quins són els criteris pels quals el Govern de Catalunya fa les seves subvencions, les seves ajudes públiques? Bé. Els criteris..., es que han canviat, aquests criteris? Miri, jo ja li avanço que les matèries objecte de subvenció en absolut no han canviat per part del Govern de Catalunya, en absolut. Aquestes matèries responen al Pla de Govern aprovat per l'actual Govern, vostè ha mostrat aquí un document d'una legislatura anterior i vostè mateix ha reconegut que jo en aquells moments, diguem-ne, no formava part del Govern, però és igual. En tot cas, és cert que allò que fa el Govern ho fa d'acord amb el marc legal vigent i ho fa d'acord amb el que és el seu Pla de Govern.

Òbviament, estem en una crisi econòmica general, com vostè sap, i, per tant, aquestes subvencions han hagut de veure's reduïdes en un percentatge tot allò que rebien per part del Govern de Catalunya fins aquest moment. Per què el Govern de Catalunya fa referència en les seves subvencions a la promoció de la llengua catalana dintre del seu territori, el territori en el qual té jurisdicció, però també fora del territori de Catalunya? I deixi'm que li digui, perquè de manera coherent això ho han fet tots els governs de Catalunya des de l'any 1980.

Doncs, bé, en primer lloc, perquè complim la llei; i, en segon lloc, perquè volem fer-ho. I ho fem per convenciment i ho fem d'acord amb el marc legal vigent. Vostè s'ha referit a això que vostè en diu, doncs, *subvencionar escuelas en Francia*. No és un criteri geogràfic que no entraré a discutir-lo ara, tampoc no val la pena, però, en tot cas, deixi'm que li digui que hi ha un text legal que se'n diu Estatut d'autonomia de Catalunya, que va ser aprovat pel poble de Catalunya, per tant, és el nostre Estatut, i el Govern de Catalunya el desplega i el desplegarà en tota la seva intensitat.

Doncs, bé, si repassem què diu aquest Estatut, doncs, veiem que en l'article 6 la Generalitat ha de promoure... (*veus de fons*), no, senyor Domingo, «pot promoure», sinó que «ha de promoure» –per tant, té l'obligació de promoure– «la cooperació amb les altres comunitats i els altres territoris que comparteixen patrimoni lingüístic amb Catalunya». Un altre article, l'article 12, diu –es refereix als territoris amb vincles històrics, lingüístics i

culturals amb Catalunya– «territoris, pertanyents o no a l'Estat espanyol.» Un altre article, l'article 50, fa referència al foment i a la difusió del català, i diu, explícitament, que els poders públics, catalans, «han de protegir el català en tots els àmbits i sectors i n'han de fomentar l'ús, la difusió i el coneixement»; i no només diu això, no només diu que així ho ha de fer, a Catalunya, diu que ho ha de fer a la resta «de l'Estat, a la Unió Europea i a la resta del món».

No és que això m'ho inventi jo, no és que sigui una aportació que hagi fet el Govern de Catalunya, és que simplement és el que diu l'Estatut en vigor. Jo em faig càrrec que aquest Estatut en vigor, doncs, segons quins punts a vostè, o gairebé tots o probablement tots, doncs, no li provoquin una excessiva placidesa de consciència ni confortabilitat d'esperit, ni comoditat d'ànima, però és el que hi ha, i, per tant, mentre hi hagi aquest marc legal vigent nosaltres l'aplicarem, hi insisteixo, perquè podem i perquè volem fer-ho.

Hi ha un altre article, l'article 197 de l'Estatut, on parla de la cooperació més enllà de les fronteres, la cooperació transfronterera en la qual diu que ho hem de fer de manera particular amb aquelles «regions europees amb les quals compartim interessos econòmics, socials, ambientals i culturals». Doncs, miri, justament això és el que ens passa en els territoris de llengua catalana de l'Estat francès, d'això que vostè en diu *Francia* i que altra gent aquí, doncs, en diu Catalunya Nord.

Hi ha un altre article, que és el 200, que fa referència a la projecció internacional de les organitzacions socials, culturals i esportives, i també diu: «La Generalitat...» –no diu «pot», sinó que diu «la Generalitat ha de promoure la projecció internacional de les organitzacions socials, culturals i esportives de Catalunya i, si s'escau, llur afiliació a les entitats afins d'àmbit internacional, en el marc del compliment dels seus objectius». Miri, no recordava que deia «llur» i em fa gràcia perquè es fa servir poc i, veu, m'ha donat un motiu de satisfacció filològica, cosa que li ho agraeixo profundament. (*Veus de fons.*)

Per tant, això és al llei. I suposo que vostès deuen entendre que és normal que un Govern apliqui la llei, no? Ja he dit que vostès em van interpellar sobre les diferents subvencions que s'havien anat produint. Jo ja entenc que..., en fi, que vostès, doncs, segons quins temes no són del seu grat; però, en fi, el que vostè qualifica de *absurdas subvenciones*, doncs, aquest Govern troba normal de complir la llei quan, a més a més, allò que diu la llei està d'acord amb els posicionaments polítics d'aquest Govern i de tots els governs de la Generalitat que hi ha hagut des de l'any 31 fins al 39, i des del 80 fins ara: donar suport a la projecció de la llengua i la cultura catalana sigui en el punt del territori que sigui.

Per tant, no és tant que desenvolupem allò que vostè anomena una activitat frenètica de subvencions, sinó que –no sé si això que diré ara el pot inquietar més o el pot tranquil·litzar– l'activitat no és frenètica, senyor Domingo, és regular. Ho hem fet, ho fem i ho continuarem fent. I, per fer servir la seva terminologia, si a vostè no li plau, doncs, com diria vostè, *carcajéese*, però no crec

que el suport a la llengua i a la cultura catalana hagi de ser objecte de riallades.

Vostè, sortint aquí, senyor Domingo, i parlant de deliris i obsessions? No, no..., no m'assenyali a mi. Si cada vegada que surto aquí és per dir-li el mateix! Si no saben parlar de res més! No ho saben, vostès, que hi ha crisi econòmica? No ho saben que hi ha problemes en aquest país? Vostès només tenen la inquietud de saber què passa amb la llengua castellana i la inquietud de qualsevol petit avenç que fa el català immediatament criminalitzar-la. No tenen cap més problema! Si parlin del que parlin sempre parlen del mateix! Que si les nevades i el castellà, que si la xarxa elèctrica i el castellà... No parlen de res més.

No pateixi que, senyor diputat, les subvencions que el Govern de Catalunya continuarà donant siguin perfectament allò que diu la llei i no només s'hi adiran, sinó que ja ens agradaria poder disposar de més recursos per fer-ho possible. Però, crec que no és just que vostè no tingui en compte l'esforç ingent que fan totes aquestes entitats dintre del territori de Catalunya o fora d'ell per donar un mínim espai de dignitat i de vida i de normalitat a la llengua catalana, cosa que no té –cosa que no té. Tant de greu li sap, això? Tant li molesta, senyor Domingo, que la llengua catalana pugui anar fent petits passos trenta anys després de la recuperació de l'autogovern democràtic per aquest país? Tant li molesta, això?

Vostè faria una interpel·lació d'aquestes característiques si fos diputat al Congrés de Diputats investigant, amb aquest detallisme minuciós i meticulós que l'honora, totes les accions que tots els governs espanyols de tots els colors –suposant que n'hi hagi de gaire diferents– han fet des del 77 ençà per la projecció internacional, com és lògic, de la llengua castellana? Vostè faria aquesta interpel·lació a Madrid? Vostè sap perfectament que no.

I també li vull agrair una altra cosa: encara no existia com a municipi, però a partir d'ara no pateixi, hi incorporarem la Canonja i farem constar que vostè ens ho ha recordat.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Domingo, té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. *Conseller*, ha cometido dos errores: uno, decir que la transcripción de entonces, de la interpelación que se hizo en su día, es equivalente ahora. En aquel momento no hablamos de transparencia. Hoy he centrado la intervención en la palabra transparencia. Y me carcajeaba no de la *llengua* catalana, *llengua* a la que respeto y que se habla en mi casa, sino de la falta de transparencia, de hablar de transparencia en su Gobierno. No confunda y no trate de confundir a la opinión pública. Aquí hoy no hemos hablado ni de lengua ni de otra cosa, hemos hablado de Gobierno y de gestión. Y usted se escapa en algo que le obsesiona, usted es filólogo, yo no. La lengua catalana le obsesiona a usted, a mí no. Como no me obsesiona

el castellano ni el inglés ni el francés. Sencillamente me obsesiona la racionalización de la Administración. Y saber a qué va el dinero público. De eso no quiere hablar. De eso huye, pero es sencillamente porque está en falta, y acude otra vez y me reproduce, segundo error, aquí el Estatuto de autonomía y otra vez el tema de la promoción de la *llengua*... si no he hablado de eso hoy. Yo he hablado de la gestión. Y me dice a mí hoy aquí que no estoy preocupado de la crisis y yo he estado escuchando al *conseller* Castells y he estado escuchando el debate y usted no. ¿Quién está preocupado de la crisis?

No. Le voy a hablar de las nevadas. Efectivamente. Le voy a hablar de las nevadas para decirle que existen dos tipos de subvenciones extraordinarias. Unas las que son consecuencia de circunstancias extraordinarias. La nevada de marzo fue una circunstancia extraordinaria. ¿Sabe usted cuánto se dedicó por parte de su Gobierno en ayudas a los ayuntamientos para cubrir el gasto de generadores de electricidad, la limpieza de la nieve, los alimentos, productos para la higiene que se tuvieron que gastar en aquellos momentos? Un millón y medio de euros. ¿Sabe cuántos municipios fueron afectados? Ciento cincuenta y dos municipios. ¿Sabe usted cuánto se va a dedicar a la limpieza de zonas forestales en los planes de ocupación? Seis millones de euros. ¿Sabe usted cuánto se va a dedicar a subvenciones a los titulares de terrenos forestales afectados por la nevada para que desforesten? Ocho millones de euros.

Y usted me habla aquí de prioridades de gasto. Evidentemente estamos en crisis y precisamente eso es lo que tiene que plantear: en qué se gasta el dinero. Pues yo le voy a decir que ni el CIEMEN, ni la *Plataforma per a la llengua*, no toda, si existe el Consorci per a la Normalització Lingüística, si existen dieciocho mil entidades, los ayuntamientos..., ¿es que se necesita, además, acompañar con millones y millones de euros –y estoy hablando de millones y millones de euros–, a esas entidades? No, ustedes se dedican a otra cosa, a hacer pancatalanismo, a hacer ideología, pero no a fomentar la lengua catalana. Si a eso se tiene que dedicar la Administración –y con eso contará con nuestro apoyo–, también para la castellana.

Pero, ¿en qué se ha gastado el dinero la Plataforma per les seleccions esportives catalanes? Le puedo asegurar que no ha sido a fomentar el deporte catalán. Se lo puedo asegurar porque he estado examinando los expedientes. Y lo que lamento es que sea tan receloso y tan difícil examinar esos expedientes, que es lo que le he planteado hoy. Me gustaría oír decir: «Mire, a partir de la semana que viene tiene usted todos los expedientes, todos los justificantes que ha exigido a su disposición.» Pues nada más que pegas –y pegas y pegas y pegas– y más pegas. Y lo ordenó usted, esas pegas. ¿o es el celo del funcionario lo que lo impide? Dígame aquí hoy que la semana que viene tendré a mi disposición todos los documentos que pida. ¿Sabe usted cuántos meses llevo tras ello? Muchos y no lo he conseguido. A fuerza de perseverancia, únicamente, y con su oposición, espero que no, porque usted fue diputado y sabe que a los diputados de la oposición hay que darles el mismo trato que a los ciudadanos, que es que quieren saber y deben saber, y tiene que facilitárseles el saber.

Mire, usted me está hablando aquí de *llengua catalana*. La plataforma «Sobirania i Progrés» no se encarga del catalán, se encarga de otras cosas. Aquí tenemos una ilustre diputada que es una promotora. ¿Verdad, señora Maria Mercè Roca? Como tantos otros. Una es de esas que ustedes mantienen. ¿A qué se dedica la plataforma «Sobirania i Progrés»? Per al pla d'acció, 125.000 euros; documental: *Catalunya és diferent* –han copiado a Fraga–, 120.000 euros; pla de creixement de la xarxa territorial, 50.000 euros; jornades: «Sabies que...» –som uns malgastadors?, no, només «Sabies que...»–, 50.000 euros; activitat de difusió de la cultura catalana, 30.000 euros.

¿Sabe usted a qué se dedica esta asociación, como el CIEMEN y otras tantas? A promover la Coordinadora Nacional per la Consulta sobre la Independència. ¿Sabe usted qué dice aquí? «La consulta sobre la independència no rep cap subvenció pública.» ¿Y no quiere que me carcajee, después de esta retahíla, decir que no recibe ni una sola subvención pública?

Hoy, en estos momentos, se está debatiendo el tema de la consulta por la independencia. Los socialistas han puesto el grito en el cielo –han puesto el grito en el cielo–, lo han llevado al Consell de Garanties Estatutàries. Pues bien, que sepan los socialistas y señores de Iniciativa que con su connivencia y su apoyo...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Domingo Domingo

...todas estas –estoy terminando, señor presidente– asociaciones que han promovido el referéndum por la independencia han sido debidamente subvencionadas, y ustedes que sepan que colaboran con la independencia, que desde luego no sé que esté en el Estatuto de autonomía, o por lo menos de la lectura del texto yo no he sabido ver que la consulta por la independencia o la independencia en sí sea un objetivo estatutario. Desde luego, ustedes han dedicado muchas cosas...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Domingo Domingo

...–ya acabo, señor presidente–, muchas cosas y mucho dinero a cosas y a fines que no están, desde luego, en el abecé del Estatuto ni de la Constitución ni nada; sencillamente, en sus obsesiones. Las suyas, que las ponen en el *Diario Oficial de la Generalitat*, yo no las pongo.

Muchas gracias.

El president

Honorable vicepresident...

El vicepresident del Govern

¿Sabe usted..., señor Domingo, el que significa «emblemática que fa fort»? –li deixo a vostè la traducció. Això és el que acaba de fer vostè. Aquí ho ha barrejat abso-

lutament tot –tot. Perquè sap què passa? Que qualsevol cosa que faci el més mínim tuf de català a vostè li provoca angúnia –angúnia. Sap per què aquí hem ajudat La Bressola i la continuarem ajudant? Doncs, perquè hi ha una resolució del 30 d'abril del 2008, aprovada sense el seu vot i el d'un altre grup, que ens hi obliga. I, hi insisteixo, no només perquè hi ha aquesta resolució, perquè aquesta resolució en renova d'altres d'anteriors, que s'han anat produint al llarg dels anys. Ens ho permet el marc legal, ho volem fer i ho farem.

Vostè, amb la seva intervenció, ha volgut esquitxar –esquitxar, o sigui, esquitxar– intervencions d'entitats culturals que promouen un mínim espai per a la llengua catalana en territoris on això no és fàcil. Escolti, als territoris de llengua castellana no calen aquestes entitats, no calen. No hi ha entitats de suport a la llengua castellana a Andalusia o a Castella o a Madrid. Per què ho han de tenir, si és un idioma normalitzat que compta amb tota l'estructura d'un estat, amb totes les seves institucions, com tenen totes les llengües normals? Per tant, aquesta és la singularitat.

Vostè creu, senyor Domingo, que el català forma part del patrimoni cultural d'Espanya? Ho creu? Ho sent? Ho viu? Doncs, per què li saben tan de greu els passos que es fan? Per què li molesten tant els passos que es fan?

Vostè ha parlat de transparència. Vostè ha estat, com ha dit, dos dies, de nou a tres de la tarda, fent la seva investigació, com li correspon com a diputat, i ben fet que ha fet; és la seva obligació i és la seva feina, i, per tant, li reconec que vostè té el valor de la perseverança, i aquest és el camí pel qual l'encoratjo a seguir i pel qual l'encoratjo a continuar. Però vostè no voldria també que, de la mateixa manera que no tinc cap inconvenient a dir que la llengua castellana forma part del patrimoni i de la cultura moderna a Catalunya –no tinc cap inconvenient a reconèixer-ho, cap ni un–, vostè no voldria que arribés un dia que la llengua catalana pogués viure sense patir ni haver de donar explicacions? No li agradaria, a vostè, això?

És clar, vostè parla de l'exterior, vostè parla, amb un discurs que, de tan fàcil com és, doncs, és més que previsible, de dir: «És clar, van donar això als ajuntaments i, en canvi, per a la projecció del català no sé què.» Deixant a banda l'Institut Cervantes –deixant a banda l'Institut Cervantes–, sap quina és la despesa pública del Govern espanyol en la projecció exterior de la llengua castellana al món? –deixant a banda l'Institut Cervantes. Cent vint-i-sis milions d'euros. Imagini's, amb tots aquests diners, si jo fes servir els seus mecanismes de raciocini, amb tots aquests diners, si en podríem resoldre, de coses, no?

I vostè ha dit ara i ha dit en altres moments, doncs..., ajudar a certes escoles «en França», no?, quan aquí els estudiants tenen problemes. Vostè sap que el Govern espanyol té en propietat centres destinats *només* a l'ensenyament de la llengua castellana, sis a Andorra, un a Colòmbia, dos a França, un a Itàlia, onze al Marroc, un a Portugal i un a la Gran Bretanya? En propietat –en propietat. I vostè ens està criminalitzant a nosaltres per haver fet possible que existeixi un centre d'ensensa-

ment secundari en els territoris de llengua catalana a l'Estat francès?

A vostè, evidentment, li molesta aquesta realitat d'una llengua i d'una cultura catalanes que van avançant, i la vesteix, aquesta molèstia, perquè no sigui tan directa, doncs, amb discursos de transparència, amb discursos d'austeritat i amb discursos que, amb aquesta capa de demagògia que arriba fàcilment a la gent..., sembla estrany que en plena crisi ens dediquem a aquestes costes.

Cada departament fa el que ha de fer i aquest Govern continuarà fent allò que la llei ens mana. No només perquè ens ho mana la llei, sinó perquè ho volem fer, sense anar contra ningú.

Gràcies, senyor diputat, senyores i senyors diputats.

El president

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i vuit minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

Declaració

del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Mundial del Donant de Sang Barcelona 2010 (tram. 401-00051/08)

Ho farem amb la lectura de la Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Mundial del Donant de Sang Barcelona 2010. Té la paraula el secretari segon de la Mesa, el senyor Antoni Castellà.

El secretari segon

«Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Mundial del Donant de Sang Barcelona 2010.

»Davant la celebració a Barcelona, el 14 de juny, del Dia Mundial del Donant de Sang, a iniciativa de l'Organització Mundial de la Salut, la Federació Internacional de Societats de la Creu Roja i la Mitja Lluna Roja, la Federació Internacional d'Organitzacions de Donants de Sang i la Societat Internacional de Transfusió Sanguínia, el Parlament de Catalunya declara que el nomenament de Barcelona com a seu de la celebració suposa el reconeixement internacional del model transfusional desenvolupat a Catalunya, basat en la solidaritat i l'altruisme, valors molt arrelats en el poble català, en estreta col·laboració amb el sistema públic de salut.

»El Parlament fa una crida a la ciutadania de Catalunya perquè continuï expressant el seu compromís personal i solidari i incrementi el nombre de donacions.

»El Parlament dona suport al conjunt d'activitats que el Comitè Organitzador del Dia Mundial del Donant de Sang 2010 ha organitzat arreu de Catalunya amb motiu d'aquesta celebració.

»Palau del Parlament, 9 de juny del 2010.»

El president

Moltes gràcies.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la retallada del sou dels funcionaris i la concessió de determinades subvencions (tram. 317-00368/08)

Seguim –ara sí– amb la sessió de control, preguntes al president de la Generalitat. Té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera, en nom del Grup Mixt.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Presidente Montilla, hoy la pregunta, si me permite, no solo se la formulará Ciudadans: se la formulará también un ciudadano, una funcionaria, una funcionaria que nos ha hecho llegar su pregunta para que se la formulemos a usted, señor presidente, a través de una red social.

La funcionaria se llama Àngels, es administrativa, y se pregunta por qué el Gobierno que usted preside le va a recortar el sueldo un 5 por ciento, por qué va a tener que pagar más impuesto de transmisiones patrimoniales, por qué va a tener que pagar más IVA con el apoyo de su partido, por qué va a tener que pagar cada vez que vaya al notario por un acto jurídico documentado un 20 por ciento más y, en cambio, su Gobierno es campeón de España en consejerías. Ustedes ayer mismo, sin ninguna vergüenza, aprobaron una subvención de seiscientos mil euros al sur de Francia para que se hagan clases de catalán a setecientos alumnos en Francia. ¿Por qué su Gobierno ha otorgado 6,9 millones de euros a Eliseu Climent y a la plataforma Acció Cultural del País Valencià? Y la pregunta que se formula Àngels, que yo se la traslado, es si la casa es grande para dar estas subvenciones y, en cambio, es pobre para pagar los sueldos a los policías, a los funcionarios, a los administrativos, a los jueces y a los servidores públicos.

A ver si tiene suerte Àngels y usted le contesta la pregunta.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, entre altres coses, el que fem és que..., perquè Àngels i moltes Àngels puguin tenir garantits els serveis bàsics, els serveis públics, l'educació, la salut, puguin tenir garantit un futur en el nostre país. Per això fem el que fem, entre altres coses.

I deixi vostè de fer demagògia dient, com sempre..., ficant en un mateix sac moltes altres coses. Vostè sí que tindria difícil donar una resposta del que fa a aquesta senyora.

El president

Senyor diputat, pot repreguntar.

El Sr. Rivera Díaz

Señor Montilla, usted se acaba de retratar. Usted sí que lo tendrá difícil, porque no sé si ha cobrado una nómina o alguna vez ha pagado una nómina; yo le conozco desde el año 85 de teniente de alcalde de Cornellà. Yo por lo menos sí que he tenido que cobrar una nómina y tengo una profesión. (*Remor de veus.*) En cualquier caso..., por tanto, no nos dé lecciones al resto de profesionales y de saber la realidad de Cataluña.

Señor Montilla, usted no contesta ni a los ciudadanos que le pagan el sueldo. Usted no contesta ni a Àngels ni a nadie. Usted no tiene respuesta para los funcionarios a los que les ha bajado el sueldo. Usted no tiene ni siquiera vergüenza para decirle que sí, que aprueba seiscientos mil euros para el sur de Francia, y que usted le da 7 millones de euros a Eliseu Climent. Usted no tiene ni siquiera vergüenza para decirle que usted es incapaz de recortar una sola *conselleria*. Usted, presidente, es el presidente que más cobra de España...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

Entonces seguramente la señora Àngels se pregunte, con mucha razón...

El president

Senyor diputat..., senyor diputat! Li prego que vetlli per les seves paraules, perquè comencen a ser ofensives, i no és tolerable en aquesta cambra.

El Sr. Rivera Díaz

Señor presidente, si ha habido alguna palabra ofensiva, la retiro, pero sigo pensando; usted no tiene la capacidad de decirle a la señora Àngels por qué usted es incapaz de recortar allí donde es prescindible.

¿Sabe qué pasa, señor Montilla? Que usted no tiene ningún crédito si no recorta allí donde hace falta recortar y le recorta a los que menos tienen y a los que menos pueden. Es muy valiente y muy fácil recortarle a los funcionarios, pensionistas, autónomos, subir el IVA,

a las clases medias..., es muy valiente. Pero ¿por qué no empieza usted por recortar consejos comarcales, las *veguerías* que quiere poner en marcha, sueldos, cargos de confianza, *consellerías* de su Gobierno, que algunas, desde luego, estarían encantados los ciudadanos de que se suprimieran? Usted es incapaz de recortar a los que más tienen, que son ustedes, los que están gobernando, y es muy fácil recortarle a los funcionarios.

Usted sabrá...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

...señor Montilla –acabo, presidente–, usted sabrá si esta respuesta que ha dado aquí es la respuesta que le va a dar a los ciudadanos cuando le pidan explicaciones por su gestión.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, això de les retallades i de les mesures d'austeritat, vostè sap que no és un patrimoni de Catalunya, ni d'Espanya; que s'està efectuant a molts països d'Europa, a molts; per cert, no el 5 per cent, molt més, en altres països. I suposo que no és per les ganes dels governs de fotre els treballadors (*remor de veus*), i especialment els treballadors públics, sinó precisament per garantir –per garantir– el seu futur, entre altres coses –entre altres coses.

Miri, jo no sé quan vostè va començar a cobrar la seva primera nòmina; jo als setze anys –als setze anys–, segurament molt abans que vostè. No em doni lliçons, escolti. No em doni lliçons, constantment... Miri, a mi no m'agrada fer demagògia, però vostè constantment amb el sou... Escolti, jo, com vostè ho ha fet diverses vegades aquest matí, he anat a la web, diu, «a veure què guanya aquest senyor, no?» President de grup: 51.129 euros; l'assignació que tenen tots els diputats: 43.697. Això em suma 94.800 euros. Sap vostè quant guanya el president del Govern d'Espanya, al qual vostè ha fet al·lusió a vegades perquè..., comparant-lo amb mi? Tres mil euros menys que vostè. Un vicepresident del Govern espanyol, vuit mil euros menys que vostè; i un ministre del Govern d'Espanya, tretze mil euros menys que vostè. Aquests amb els que vostè es compara. Deixi de donar lliçons, escolti, deixi de donar lliçons i de fer demagògia (*alguns aplaudiments*) amb aquestes coses, deixi vostè de donar lliçons. (*Remor de veus.*)

Escolti, precisament perquè volem garantir el futur i la nòmina dels milers de funcionaris i de treballadors públics, pels quals jo tinc un gran respecte, és entre altres coses pel que prenem les mesures que prenem, que òbviament no són mesures populars ni que donin vots, però que són absolutament necessàries. Sí, sí, vostè fa..., deixi de fer gestos i atengui al que li estic dient per una vegada. Perquè vostè, que anava a portar aquí

la preocupació dels ciutadans del carrer, al final l'únic que ha fet és portar les seves dèries.

(*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Formulem la següent pregunta... Abans de fer-ho... Abans de fer-ho, senyores diputades i senyors diputats, els demanaria que intentéssim tots plegats –tots plegats– no perdre les formes. En fi, els fons sempre han estat lliures en aquesta casa i han estat molt durs, però les formes mai s'han perdut –mai s'han perdut–, en cap cas, per part de ningú. I, per tant, els prego a tots plegats que extremin la precaució, perquè portem uns quants plens, unes quantes sessions plenàries, en què això no acaba de funcionar.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures urgents de contenció de la despesa i sobre la recuperació gradual dels conceptes retributius a partir de l'any 2013 (tram. 317-00370/08)

Senyora Dolors Camats, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Per preguntar al president de la Generalitat intentant seguir les recomanacions del president de l'hemicicle, del president del Parlament, que crec del tot encertades avui.

President, aquest matí, certament, hem aprovat, hem debatut i hem aprovat, hem ratificat, hem convalidat aquest Decret de mesures urgents de contenció de la despesa i de reducció del dèficit públic. Algunes de les mesures, obligades pel decret espanyol; altres, ajustades a una realitat catalana que en els serveis públics té present que els concerts educatius i sanitaris tenen molt més pes que en altres parts de l'Estat espanyol, i mesures també en matèria d'ingressos, usant per primera vegada la capacitat normativa en matèria fiscal que ens permet l'Estatut d'una manera clara i senyalant un camí des de Catalunya que altres ja comencen a seguir, altres territoris precisament a l'Estat: l'increment de la pressió fiscal a les rendes més altes; una mesura que indica i garanteix per primera vegada en la gestió de la crisi a tot l'Estat espanyol que els esforços s'han de compartir en funció de la riquesa de cadascú i que canvia la tendència de tots els governs espanyols dels darrers anys d'abaixar impostos.

Aquesta, és evident, no pot ser l'única mesura, i en aquest sentit el nostre grup parlamentari –ja ho hem dit–, a l'Estat, ha presentat iniciatives per recuperar, entre d'altres, l'impost de patrimoni o gravar les Sicav. Per tant, no només els aturats, que han perdut la feina; els autònoms, que fa mesos que es rebaixen el sou, o els funcionaris, a qui avui se'ls rebaixa, són els que hauran de carregar amb les mesures per sortir de la crisi: tam-

bé les rendes més altes han de posar-hi el seu esforç i contribuir-hi.

I el meu grup es sorprèn que a aquestes alçades aquesta afirmació encara es qualifiqui de dogmàtica; que per buscar justícia en les mesures per sortir de la crisi se'ns titlli de radicals. Ja avisem –vostè ho sap molt bé, president– que continuarem sent igual de radicals, si per «radicals» s'entén no quedar-nos només amb els discursos i els principis d'esquerres, sinó tenir la gosadia, sembla, de voler-los aplicar.

Aquestes mesures d'avui són certament dures. Per això és important donar un missatge també que són només fruit del moment econòmic. Cal, per tant, que el decret vagi acompanyat de la possibilitat de negociació de la seva aplicació amb els treballadors i els seus representants sindicals, i cal recordar també que el mateix decret estableix mesures de revisió.

La més important –i així ho valorem des del nostre grup parlamentari– és la disposició addicional sisena, que garanteix la recuperació gradual de la retribució dels sous amb competència de la Generalitat a partir de l'any 2013 i en funció...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Camats i Luis

...de la situació econòmica. Volem conèixer la seva valoració sobre aquesta mesura.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyora diputada, tots som conscients de la difícil situació en què ens trobem, i vostè segur que compartirà amb mi que les darreres setmanes hem hagut de prendre mesures que no són agradables ni desitjables per a cap govern, per a cap govern també de qualsevol signe, a Europa, que està prenent mesures d'aquestes característiques i fins i tot molt més dures. Molts altres governs Europa ho estan fent o ja ho han fet.

Ara bé, tots hem de fer sacrificis i els governs han de prendre decisions que, estic d'acord amb vostè, han de ser justes, han de ser equilibrades, proporcionades. I hem demanat un sacrifici als funcionaris, certament, perquè l'objectiu és garantir els serveis que hem anat consolidant, no reduir-los. Per cert, funcionaris dels quals des del Govern ens sentim molt orgullosos de la seva feina. Tenen la feina garantida; no es troben, evidentment, entre els més de mig milió de persones en atur que tenim en aquests moments a Catalunya.

Però els funcionaris no són els únics als qui demanem sacrificis. Hem retallat considerablement també els sous dels càrrecs públics i altres capítols de la despesa cor-

rent, com vostè sap. I augmentarem alguns impostos; entre ells, el més significatiu, l'impost de renda de les persones físiques, a les persones que tinguin ingressos superiors als 120.000 euros, perquè les rendes més altes han de contribuir més a ajudar la resta de la societat.

I anant concretament a un dels temes que vostè em planteja, és cert que el decret llei que hem convalidat avui preveu que..., diu: «Finalitzada l'aplicació de les mesures adoptades per a la sostenibilitat de les finances públiques per al període 2010-2013 i en funció de la situació econòmica que se'n derivi, s'ha de procedir a l'adopció de mesures que siguin adequades per tal de recuperar gradualment els conceptes retributius de competència de la Generalitat afectats per aquest decret llei.»

Jo crec que, si la situació econòmica evidentment ho permet, a partir del 2013 i de manera gradual, és just que qui hagi perdut poder adquisitiu el pugui recuperar. Però avui els que més seguretat tenen també són els que han de ser més solidaris amb la resta. Tant de bo que a partir del 2013 puguem recuperar, puguin recuperar el poder adquisitiu. I abans, molt abans, també molts aturats siguin capaços, siguem entre tots capaços que puguin recuperar el seu lloc de treball. Ens calen sacrificis avui; no és popular, però és una necessitat, sobretot si volem un futur millor.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la voluntat d'alguns grups parlamentaris de convocar un referèndum sobre la independència de Catalunya (tram. 317-00369/08)

...per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Maria Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Honorable president de la Generalitat, ahir vam poder veure com els seus socis de govern, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds, amb la inestimable ajuda de la nova Convergència i Unió, van aprovar donar tràmit a una iniciativa per convocar un referèndum sobre la independència de Catalunya. El seu grup parlamentari i el meu grup vàrem votar en contra.

Tot i així, què opina que els seus socis vulguin convocar ara un referèndum per la independència de Catalunya, senyor president?

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyora presidenta del Grup..., portaveu del Grup del Partit Popular, perdó, com vostè sap, estem en una sessió de control al Govern, i jo ara feia memòria i tractava de recordar si el Govern en alguna sessió del consell havíem acordat el tema a què vostè fa referència i no ho recordo.

I recordava també, tractava de recordar si en el pla de govern figura aquesta mesura a què vostè fa referència i em sembla que tampoc.

Per tant, crec que amb això ja li dono la resposta.

El president

La senyora diputada té la paraula.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, president. El que van fer ahir els seus socis de govern, senyor president, no és un desacord puntual, és alguna cosa molt més important. Ara que s'està acabant la legislatura els seus socis demanen la independència de Catalunya, ni més ni menys. I vostè què en pensa, senyor president? Què farà sobre aquesta qüestió? És inaudit que un govern, que els mateixos membres proposin acabar amb el sistema establert sense que el president d'aquest Govern digui res. Ahir no només va haver-hi una vaga de treballadors del sector públic, una vaga important i que ens preocupa a tots, ahir vam veure com el Govern tripartit i el seu soci ocasional per promoure la independència de Catalunya, com és Convergència i Unió, van fer una vaga de seny, de responsabilitat i de sentit comú.

Senyor president, li demano que per coherència trenqui amb els seus socis. Exerceixi vostè d'una vegada per totes la seva autoritat de president de la Generalitat. El que vostè faci o digui és legítimament interpretable, per acció o per omissió. Per tant, si no fa res, entenem que vostè és còmplice de la celebració d'un referèndum per la independència. I això, senyor president, és gravíssim.

Senyor president de Catalunya, Catalunya no necessita ara invents sobiranistes. Vostè i jo vam coincidir el dilluns en un acte importantíssim d'empresaris. Els catalans no necessiten un govern que generi conflictes, els catalans necessitem un govern que lideri la lluita contra la crisi, que treballi de manera incansable per reduir l'atur, que abaixi els impostos per dinamitzar l'economia..., que aquest dematí no hem escoltat. I lamentablement en res d'això està pensant el seu Govern. El seu Govern, senyor Montilla, i lamento haver-li-ho de dir, perquè vostè sap que jo el respecto, és l'exemple de com no s'han de fer les coses a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

President, té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyor president. Senyora diputada, tractava de veure quina era la pregunta. Vostè el que ha fet és un

posicionament del seu grup o el de vostè personalment respecte a aquesta iniciativa, que, li ho torno a recordar, no és una iniciativa del Govern, no és una iniciativa del Govern que jo presideixo, no és una iniciativa de cap dels grups del Govern que jo presideixo; és una iniciativa legislativa popular, en aquest cas..., bé, en aquest cas acollint-se a una llei recentment aprovada, però és una iniciativa legislativa que el seu origen no és un grup parlamentari. Dic això per situar les coses en el seu just punt, no?

Miri, jo no descobreixo ara que hi ha un dels socis especialment, diguem-ne, que forma part del Govern de Catalunya, un grup parlamentari que és independentista. I vostè suposo que tampoc descobreix ara que Esquerra Republicana està per la independència. Suposo que això ho sap des de fa anys, com a veterana diputada d'aquesta cambra, que ho és vostè. Jo tampoc ho descobreixo ara; fa anys que sé que aquesta és la seva posició. I la respecto. I no la comparteixo. També les meves posicions respecte a aquest tema són ben clares, vull dir.

Però, en això, ho repeteixo, no hi ha cap acord de govern, del consell de govern, no figura, no és un tema que figuri al pla de govern. És una iniciativa d'uns ciutadans a què donen recolzament a la Mesa uns representants d'uns grups parlamentaris.

Per cert, el grup parlamentari a què jo pertanyo no ho fa; suposo que això tampoc li deu haver passat inadvertit. Alguns dels seus socis en el passat i pels quals vostès també sospiren en el futur sí que hi van donar suport. Ho dic perquè ho tinguin present també i vostès en prenguin nota –en prenguin nota.

Per tant, escolti...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Res més.

El president

Gràcies.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures urgents de contenció de la despesa i sobre la represa del diàleg amb els sindicats i les organitzacions patronals (tram. 317-00371/08)

Té la paraula, per formular la següent pregunta, l'honorable senyora Anna Simó, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

La Sra. Simó i Castelló

Gràcies, senyor president. Senyor president, aquest matí, com s'ha dit ja, hem convalidat el Decret llei de mesures urgents per contenir el dèficit públic. Ahir va haver-hi mobilitzacions d'empleats públics. I tant vostè

com la resta de grups en diverses sessions de control hem parlat de repartir el cost de la crisi, de la davallada d'ingressos que hi ha hagut per la recessió i també del que s'ha derivat de l'increment de despeses per garantir la cohesió social en moments com els que vivim i com els que viurem encara. I compartim que tothom hem de fer la nostra aportació per sanejar el dèficit públic i mantenir l'economia i l'estat del benestar. Però també és cert que no ens podem estranyar quan els treballadors, públics i no públics, els pensionistes, els autònoms, els petits i mitjans empresaris es pregunten per què els ajustaments a l'Estat espanyol no afecten a tothom per igual, especialment els que són més responsables de la crisi, com ara les transaccions i el capitals financers, que ningú a Europa no s'ha atrevit a gravar.

I a Catalunya, president, i sé que n'és conscient, a més a més de la crisi i del nostre dèficit fiscal, que és un llast molt, molt gravós per a les finances públiques, per a les butxaques de la ciutadania, dels emprenedors, per a la competitivitat de les nostres empreses, a més a més, patim el llast de la dependència de les decisions de l'Estat, decisions de retallada que són a escot de totes les comunitats autònomes, quan n'hi ha que van molt més escotades que nosaltres, i de recentralització de les decisions i de les competències també, com la solució monotema que se li acut al Govern de l'Estat per contenir el dèficit.

I pensant en tot això se'ns acuden dues qüestions, president, que ens plantejem. Sembla que la setmana vinent almenys hi havia prevista o hi ha prevista una reunió del Consejo estatal de Política Fiscal y Financiera, i ens agradaria saber què ens preparen, president. Ens demanaran nous ajustaments i noves retallades abans d'acabar l'any? A aquestes mesures, com les que avui hem convalidat, el Govern n'hi haurà d'afegir d'altres?

I també que el mes de desembre vam impulsar i vam celebrar des del Govern un acord amb sindicats i amb patronals, que va anomenar «la via catalana per sortir de la crisi», un pacte pel diàleg social a la catalana, amb trenta mesures urgents per implementar el 2010.

Nosaltres pensem que després d'aquestes noves mesures d'ajustament del dèficit i tot el que s'ha esdevingut en les darreres setmanes, creiem que convindria reprendre aquell diàleg i fer una nova ronda de trobades de treball conjunt i diàleg amb sindicats i patronals.

Té previst de posar-ho en la seva agenda, president?

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyor president. Senyora diputada, vostè m'ha plantejat un conjunt de temes i jo intentaré respondre a alguns d'ells, tot i el temps reduït de què disposem.

Respecte a la durada de les mesures, vostè sap que alguna d'elles té una durada fins a final d'any; el decret llei a aquest respecte és molt explícit, també ho són els de-

crets que va aprovar el Govern tres dies després del decret llei. Però crec que ha de quedar clar que el que hem aprovat, el decret llei i els decrets, és una peça, no?, són peces d'un pla d'ajust amb un horitzó de reducció del dèficit al qual estem obligats per Europa; ho estan tots els estats –horitzó 2013, diguem-ne. Per tant, això no ho hem de perdre de vista.

Pel que fa referència a la reducció de sous, tothom sap que aquesta mesura és d'aplicació aquest any; l'any que ve jo no ho sé, perquè els pressupostos generals de l'Estat no sé el que diran i evidentment els de la Generalitat tampoc. En el seu moment caldrà discutir-los, eh?; serà en aquest moment que ho haurem de fer. Per tant, no em toca pronosticar coses que en aquest moment..., òbviament jo no sé si el Govern de l'Estat ho té pensat, si hi han més ajustos planificats o no; sembla que no, per les declaracions que ha fet recentment la vicepresidenta del Govern, però això no ho sabem.

Miri, les mesures que hem pres són precisament per donar certesa i seguretat als treballadors, als proveïdors, als ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Hem de fer els ajustos per mantenir el nostre model de societat del benestar. I, per exemple, per això els acords amb els agents econòmics i socials..., les trenta mesures no estan afectades per les retallades. En alguns d'aquests programes hi han més recursos aquest any, hi han més recursos. En aquests moments s'estan desplegant aquestes trenta mesures. La immensa majoria d'aquestes mesures estan desplegadas, estan en marxa, i moltes d'elles el que contempen, el que han contemplat són més recursos que l'any 2009, precisament per reforçar les polítiques de benestar, les polítiques socials.

Ja sabem que n'hi ha altres que proposen altres coses: més desmantellar l'Estat del benestar. Sols cal veure determinades propostes, ni que siguin molt ambigües, que escoltem aquests dies...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Sí? Molt bé...

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els esdeveniments de caire positiu de la darrera setmana amb relació als projectes del Govern per a combatre la crisi (tram. 317-00372/08)

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Montserrat Capdevila.

La Sra. Capdevila Tatché

Moltes gràcies, president. Molt honorable president, estem vivint temps molt difícils i complexos; de fet, ho veiem cada dia. També, com hem sentit dir moltes vegades, en aquests moments res no tornarà a ser com era; esperem i treballem que aquest «res no tornarà a ser com era» sigui perquè farem les coses diferents. De fet, aquesta és la base de la innovació, fer les coses diferents per obtenir millors resultats.

Alguns experts parlen que actualment estem en un canvi de paradigma, canvi d'època, i una mostra n'és la crisi que estem vivint, que estem patint. De fet, crisi vol dir canvi, i els canvis es poden abordar amb por, sense fer res, o es poden abordar amb valentia i amb coratge.

A Catalunya el Govern que presidiu ja fa temps que treballa per afrontar tots aquests canvis amb valentia i amb coratge, però també amb concertació i amb implicació de moltes persones de la societat catalana, des de l'acord estratègic, el Pacte nacional per a la recerca i la innovació, els diferents pactes, totes les mesures en el camp educatiu i formatiu adreçades a millorar la qualificació dels ciutadans perquè ningú no es pugui quedar enrere, fins a moltes lleis que hem pogut aprovar en aquest Parlament. Ahir mateix el Govern va aprovar l'estratègia per als propers deu anys per consolidar la transformació del model industrial de Catalunya, consolidar la transformació cap a una economia del coneixement, basada en serveis intensius en coneixements, en una indústria que aplica talent, innovació i recerca per ser més productiva, més competitiva, però també en inversions en infraestructures per fer possible tot això.

Sabem que la seva principal preocupació, la del Govern, és sortir de la crisi i treballar per construir uns sòlids fonaments d'aquesta sortida de la crisi. En aquest sentit, i arran dels darrers esdeveniments que heu pogut protagonitzar aquesta setmana, president, us demano que ens vulgueu explicar algunes bones notícies que heu viscut i que s'han viscut al nostre país, en aquest context tan advers, que ens poden fer pensar que estem en el bon camí per a la sortida de la crisi.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí. Gràcies, senyor president. Senyora diputada, certament que les coses no tornaran a ser igual o sigui que el que hem de fer és treballar com ho estem fent perquè puguin ser millors. És cert que hi ha una crisi econòmica, que és dura, i que les seves conseqüències s'estendran encara en el temps, però tampoc crec que ens hàgim de deixar endur pel derrotisme ni pels interessos que com pitjor vagi tot millor els anirà a alguns, no?

Miri, em remetré a les últimes vint-i-quatre hores, no? Certament, com vostè ha fet referència, el Govern va aprovar ahir el Pla de política industrial, desenvolupant la llei que en el seu moment va aprovar aquest Parlament; un instrument important de caràcter plurianual. També en aquestes vint-i-quatre hores hem tingut,

doncs, una reunió amb la presidenta de Microsoft Espanya, per exemple, per fer un repàs de les inversions de Microsoft a Catalunya, de l'evolució dels centres de recerca que tenen a Manresa, per exemple, o a Lleida.

Hem signat un conveni amb la Fundació I+E, una fundació en què participen multinacionals de primer nivell com Alstom, Sony, Hewlett Packard o ArcelorMittal, un acord que permetrà atraure recursos per projectes pioners de la Generalitat en matèria de recerca i desenvolupament, i també per al foment de les vocacions científiques entre els joves.

Ahir visitàvem, conjuntament amb el conseller Huguet i l'alcalde de Sant Cugat, la seu de Hewlett Packard, un dels millors exemples de com una indústria sotmesa a la competència internacional es transforma en una nova indústria centrada en el coneixement, a més a més amb projectes, amb projectes de futur, d'ampliació en el futur.

I aquest matí hem inaugurat aquí, a Barcelona, el Consell del PRACE, el projecte que liderarà la supercomputació a nivell europeu i mundial, on participen vint països, cinc d'ells amb un paper important de lideratge. Aquests cinc països són: Itàlia, Alemanya, França, Holanda i nosaltres. I crec que cal posar-ho en relleu, això assegura per als propers anys que disposarem sempre d'un dels supercomputadors, un dels cinc supercomputadors més importants d'Europa i un entre els deu més importants del món...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...i tot això no passa per casualitat, sinó perquè hi ha... –i ja acabo, senyor president– gent al darrere que treballa, dia a dia, en aquests projectes, i perquè tenim un país atractiu –atractiu– per tots aquests projectes, perquè totes aquestes coses puguin passar.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les retallades en organismes i empreses públiques pendents de realitzar (tram. 317-00373/08)

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor Oriol Pujol.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Gràcies, senyor president. Senyor president, estarem d'acord que hi han problemes gravíssims de liquiditat i de tresoreria del Govern que els han obligat a fer moltes coses, segurament; però molt destacables serien les retallades socials que vostès han empès, probablement com mai s'havien vist abans; l'endarreriment, com mai s'havia vist abans tampoc, del pagament del món con-

certat sanitari; molts altres exemples segurament podríem posar, senyor president. Però és important, també, que vostè ens expliqui per què no fan algunes coses, algunes retallades que vostès haurien pogut fer i que no han fet. M'explico.

Senyor president, vostès van elaborar, primer de tot, aquest document amb relació a organismes i a empreses públiques sobreres de tot el Govern de la Generalitat de Catalunya: 104 organismes i empreses públiques sobrers. Després, el Govern decideix suprimir-ne 63, i, finalment, només una setmana després, ahir concretament, vostès diuen que d'aquests 63..., que bé, que és molt difícil, que són modificacions de llei, que bé, que ja ho veurem, que potser l'any que ve, que potser el nou Parlament..., finalment això ha acabat una mica en no-res, senyor president.

Senyor president, això és important, què pensa fer? Quants organismes i empreses públiques pensa retallar, i, sobretot, senyor president, quan ho pensa fer? Perquè quan li ha convingut ser ràpid han estat molts ràpids, i en aquest cas sembla que no ho estan sent, senyor president.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí. Gràcies, senyor president. Senyor diputat, de retallades socials jo no sé si a vostè li semblen poques o moltes, perquè escoltant a alguns de vostès, de la seva formació, a vegades sembla que siguin poques, que siguin poc agosarades. Només cal veure..., en fi, el que alguns de vostès diuen en determinats fòrums, no aquí al Parlament, però sí en altres fòrums, quan diuen, per exemple, que «segurament no cal fer tants hospitals, que això de fer un hospital aquí, un altre allà, que això el país no s'ho pot permetre...» No sé si li sona. (*Veus de fons.*) A mi sí, i no és precisament dit per un membre del meu Govern.

Retallada de les polítiques socials? Retallades de les polítiques socials no, altres coses sí, precisament per no fer retallades a les polítiques socials que vostès farien. Certament hi ha problemes per pagar, perquè hi ha problemes de liquiditat, aquí i a tot arreu, escolti, ja ho sap vostè perfectament.

Vostè ha fet referència a un document. Aquest no és un document del Govern, és un dels molts documents dels experts que han estat treballant... (*veus de fons*), el document aprovat pel Govern diu el que diu i no és aquest. Ho dic per la seva..., vull dir... I el document del Govern el que diu és que hi haurà supressió, fusió, absorció d'un conjunt d'organismes, fundacions, consorcis... Quan es farà això? Abans de les eleccions, no en tingui dubte, en aquelles coses que depenen del Govern abans de les eleccions.

El president

Senyor diputat, per pregar.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Sí. Senyor president, rapidesa en altres coses sí, en aquesta no massa. Podria fer un decret llei, podrien fer una lectura única... Quan els interessa anar ràpid, hi van.

I, en aquest cas, sap per què considerem i pensem que no hi van, senyor president? Perquè en el fons vostès i el tripartit és en aquests organismes i empreses públiques on tenen col·locat un munt de gent, senyor president. *(Remor de veus.)*

Miri, austeritat..., austeritat, senyor president..., austeritat sobre les... *(Persisteix la remor de veus.)*

El president

Senyores diputades, senyors diputats... *(Pausa.)* Senyor Pujol, pot continuar.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Senyor president, l'austeritat la practiquen sobre els funcionaris. Li suggerim que la practiqui també sobre els organismes i empreses públiques on tenen col·locada gent.

I, parlant d'austeritat, una altra cosa que vostè hauria de fer, i em sembla que no fa, perquè no ha respost a la senyora Simó, d'Esquerra Republicana, és batallar pels recursos dels catalans, senyor president.

Sap en quant estan xifrats els diners que Catalunya haurà de retornar al Govern de l'Estat pels avançaments excessius que l'Estat va fer els anys 2008 i 2009, com a conseqüència de... –com era allò...?, estratosfèric, Artur?, estratosfèric– l'estratosfèric nou sistema de finançament?, perquè van posar el comptador a zero? No li ho diu Convergència i Unió, senyor president, li ho diu el senyor López Carbajo, que és dels seus, director general de l'Agència Tributària Espanyola, 6.000 milions d'euros, senyor president –6.000 milions d'euros.

Miri, senyor president... *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)*, i acaba...

El president

Senyor Pujol...

El Sr. Pujol i Ferrusola

...organismes i empreses públiques que vostè no elimina, i diners que ens prenen i que vostè no reclama..., és conscient del trist balanç que deixarà vostè al capdavant d'aquest país, senyor president? *(Remor de veus.)*

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè sap que en aquest conjunt d'organismes n'hi ha uns que es poden fer ràpidament i que es faran ràpidament, però que requereixen un acord de Govern, i òbviament això serà ràpid, i n'hi ha d'altres que requereixen que aquests

organismes en què participen altres institucions prenguin també les seves decisions, i altres que requereixen modificar lleis, projecte que aprovarà el Govern i que vindrà al Parlament i que tindrem temps de discutir-lo abans que acabi la legislatura, no es preocupi vostè.

En aquest document que vostè utilitza hi ha coses que són..., amb tot el respecte cap a les persones que estaven treballant en això, una mica un disbarat... No ho sé, el Servei Català de la Salut no el suprimirem malgrat allí està proposat, per dir-ne un; o el Consell de la Cultura i les Arts, que va aprovar aquest Parlament fa..., no quatre dies, però..., també figura allí. Per això dic que... *(remor de veus)*, el projecte que va aprovar el Govern no és aquest, eh?, amb tot el respecte cap a les persones que ho van fer. Diu vostè que no ho fem perquè no volem que hi hagi gent que marxi.

Miri, són vostès els que van deixar molta gent col·locada en aquests organismes...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

A nosaltres... –ja acabo, senyor president–, el que ens toca és defensar els recursos de tots els catalans. Ho hem fet millor que vostès *(remor de veus)* en els vint-i-tres anys...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...molt millor que vostès –això sí que els fa mal–...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...molt millor que vostès. Aquest és el seu problema. Vostès d'aquí sí..., però...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...de quartos pocs.

(Forta remor de veus.)

El president

Passem a les preguntes del Govern.

Pregunta

al Govern sobre les millores que comportarà la construcció de l'Hospital General de Sant Boi de Llobregat (tram. 310-00439/08)

I la primera la formula... (*persisteix la remor de veus*), si ens ho permeten les senyores diputades i els senyors diputats... (*Pausa.*) La primera la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'honorable senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera de Salut, en primer lloc, permeti'm que li manifesti el sentiment profund de repulsa del nostre grup parlamentari pels repugnants insults que li van dirigir a la seva persona a la cadena privada de televisió de Intereconomía la setmana passada, i el nostre convenciment que actituds tan reprovables no poden quedar impunes. I dir-li, també, que els nostres diputats i diputades, igual que altres càrrecs del nostre grup, del nostre partit, no aniran més a aquesta cadena si no rectifica com cal. És més, inclús suggerim que si altres grups volen fer el mateix potser així contribuïrem, entre tots, a tenir uns mitjans de comunicació més professionals i amb un mínim d'ètica.

Anant a la pregunta, senyora consellera..., els del Baix Llobregat sabem que la situació actual en salut no té res a veure, la d'ara, amb la de fa set anys, amb la de l'any 2003. Abans deia, precisament, el president de la Generalitat que hi ha qui diu que potser fem massa hospitals, però és que al Baix Llobregat, consellera, vostè ho sap molt bé, vam inaugurar fa pocs mesos un hospital, que és l'Hospital de Sant Joan Despí, el Moisès Broggi, que era un hospital que feia trenta anys que feia falta; que dona servei a tres-centes mil persones que no tenien hospital comarcal, un greuge comparatiu importantíssim respecte a d'altres comarques de Catalunya.

En aquest sentit, no és només en el tema hospitalari, també és veritat, i així va ser quan vostè va entrar en el Govern l'any 2004, a finals del 2003, que el primer pla de xoc de salut que es va fer va ser el que es va posar en marxa en el seu Govern per part seva també pel que fa a l'atenció primària i a tots els hospitals del Baix Llobregat.

En set anys se li ha donat la volta a la situació de la salut en primària i hospitalària, al Baix Llobregat, s'ha reparat un greuge històric. Ara, d'aquí a pocs dies, està a punt de posar-se en marxa un altre hospital, un hospital que substitueix l'Hospital de Sant Boi, en aquest cas, és l'Hospital General de Sant Boi, que també substitueix un hospital que estava en aquests moments totalment obsolet, que ja fa anys que s'havia d'haver fet nou.

En aquest sentit, doncs, consellera, li volia preguntar quines són les millores que comportarà per a tots aquests ciutadans que tindran com a referència aquest nou hospital general de Sant Boi.

Moltes gràcies.

El president

Honorable senyora marina Geli, consellera de Salut, té la paraula.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Gràcies. Abans de res, gràcies, senyora diputada, i al Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans, pel seu suport amb relació..., en fi, als insults a la meua persona, i jo crec que a tot el país i a la dignitat. Jo crec que ara el país es divideix en dos blocs: els que tenen ètica i els que no tenen ètica. Els jutjats decidiran les accions legals que hem emprès, si hi ha un delictes d'injúries, però, per un altre costat, la consciència personal i col·lectiva jutja molt més que als jutjats.

Més enllà d'això els he de dir que un dia podem parlar del fons d'aquest programa i podríem parlar amb relació al que ara deia el senyor Oriol Pujol al president de la Generalitat: ens ha tocat reconstruir el país. (*Veus de fons.*) Sí, sí..., reconstruir, perdoni..., i especialment algunes geografies invisibles, com és el Baix Llobregat. (*Remor de veus.*) Això és així, eh? En fi..., els fets són més tossuts que les paraules, tot i que les paraules són molt importants a la vida i a la política.

En despesa corrent, perquè era necessària, perquè és el primer pla sanitari que vam fer del Baix Llobregat, el Prat i l'Hospitalet han passat de 525 milions d'euros a 1.081 milions d'euros. Estem executant, estem doblant, el seu pressupost de despesa ordinària en totes les línies, estem doblant el pressupost, estem fent més de 500 milions d'inversió, més del 50 per cent executats a tots i cadascun..., consultoris, centres, salut mental, sociosanitari i hospitals.

L'Hospital de Sant Boi, el nou hospital de Sant Boi, que substitueix l'actual hospital, és un exemple també d'un model de canvi, eh? No és només un nou hospital que té una inversió de 100 milions d'euros en l'orde de Sant Joan de Déu. Miri, en un orde que ens comparteix els valors i l'ètica, eh? I, per tant, vol dir que inaugurarem molt aviat, però, de fet, l'11 de juny, divendres, començaran ja a anar els pacients cap a aquest hospital.

I deia «un model de canvi» perquè és l'hospital de referència de 128.000 persones a l'àrea de Sant Boi, és l'hospital maternoinfantil d'una gran àrea de 300.000 persones, amb un servei de pediatria i maternal i de maternoinfantil..., el mateix de Sant Joan de Déu, d'Esplugues de Llobregat, que és un hospital psiquiàtric que hem aprofitat també per integrar, per dignificar l'atenció a les persones amb malaltia mental.

Per tant, això ens omple d'orgull, eh?, i més en un moment com aquest, on hem de tirar endavant...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Salut

...les prioritats.

I, per tant, senyora diputada, moltes gràcies: continuarem treballant amb les prioritats, i Salut ha estat sempre una prioritat...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Salut

...en la reconstrucció del país.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies.

Pregunta

al Govern sobre les polítiques públiques de recuperació de la memòria democràtica (tram. 310-00437/08)

Té la paraula... (*Alguns aplaudiments.*) Té la paraula, per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Honorable conseller: aquests darrers mesos, la memòria democràtica, el record d'allò que va passar durant la guerra civil i el franquisme ha estat de trista actualitat. L'actuació de grups d'extrema dreta ha trobat acollida en el Tribunal Suprem i ha provocat una persecució inexplicable contra el magistrat Baltasar Garzón pel fet d'haver intentat investigar els crims del franquisme.

L'opinió pública internacional no pot entendre que qui ha pretès denunciar el franquisme hagi acabat ell mateix denunciat pels franquistes d'avui. Aquest fet ha provocat un mal irreparable a la imatge de l'Estat espanyol.

A Catalunya, la societat civil va reaccionar amb diversos actes de solidaritat, tant a la plaça Sant Jaume com al paranímf de la Universitat de Barcelona o en molts altres llocs. No es tracta d'acceptar acríticament totes les actuacions del jutge Garzón, algunes discutibles, sinó d'oposar-se als que pretenen negar a les víctimes del franquisme i les seves famílies el dret a la veritat.

A Catalunya, per sort, el marc polític i legal és ben diferent. A partir de l'actuació del Govern catalanista i d'esquerres, s'ha construït una política pública de la memòria que ha vingut a complementar els esforços que durant anys havien fet moltes entitats i universitats per estudiar les conseqüències del franquisme. L'Estatut del 2006, la Llei del Memorial Democràtic i la Llei de fosses són tres textos legals aprovats per aquest Parlament que han impulsat la política de la memòria. Fa poc vaig tenir ocasió de visitar el Museu de l'Exili a la Jonquera, un equipament de gran qualitat que ens permet entendre el nostre passat immediat, com ho permet la seu del Memorial Democràtic a Barcelona, i la xarxa d'espais de la memòria escampats pel territori català.

Durant els darrers mesos, el departament que vostè dirigeix ha organitzat a moltes localitats del país tot un seguit d'homenatges carregats d'emotivitat a les persones represaliades pel franquisme. Ha estat un acte de justícia que ha arribat tard, però ha arribat, i, a Catalunya, el marc legal per a la identificació de les fosses comunes proporciona un instrument que evita situacions absurdes i injustes com les que es produeixen en altres comunitats. És per això que li volem preguntar sobre les polítiques de la memòria que impulsa el seu departament.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joan Saura, conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, comparteixo amb vostè la valoració que fa amb relació al procés contra el jutge Garzón. I per contestar quin és el balanç de les polítiques del Govern català, crec que cal respondre a tres preguntes: què fem, com ho fem i per què ho fem, no? I el què fem vol dir, en primer lloc, que crec que és avui absolutament evident, no?, que Catalunya compta amb una política pública de recuperació de la memòria democràtica equiparable a les polítiques més avançades de la Unió Europea, ja sigui França o ja sigui Alemanya, amb diverses línies d'actuació; amb la dignificació que vostè ha dit de les fosses, de totes les víctimes –de totes les víctimes–; amb l'aprovació d'una xarxa d'espais de la memòria que converteixen o volen convertir en centres pau llocs significatius de la guerra o de la dictadura; amb els homenatges als catalans i catalanes en els camps de concentració nazis; amb els homenatges als represaliats, i amb la formació i creació per llei del Memorial Democràtic, que és un centre de recuperació i de commemoració dels drets i llibertats. Per tant, el primer que vull destacar és, evidentment, que comptem amb una política pública de recuperació de la memòria democràtica equiparable als països més avançats.

En segon lloc, com ho hem fet, això? No hem volgut substituir la societat civil. Pensi vostè que des del 2005 hem participat, hem fomentat, hem impulsat 1.200 projectes de la societat civil, amb un pressupost total de 7 milions d'euros. Per tant, és tot el país qui està en aquests moments fent política de recuperació de la memòria. I hem aconseguit que les dues lleis més importants que vostè ha citat fossin aprovades pràcticament per consens i unanimitat en el Parlament català.

Per què ho fem tot això? Perquè estem convençuts que la recuperació de la memòria democràtica contribueix a la formació i a l'augment dels valors cívics de la democràcia. En definitiva, la vigència dels valors democràtics és allò que impulsa la recuperació de la memòria democràtica.

Des d'aquest punt de vista, vull recordar, a més a més, que avui s'obre el segon col·loqui internacional de memòria democràtica que porta per títol «La repressió franquista i la revisió jurídica de les dictadures», amb la presència d'experts internacionals tan impor-

tants com el jutge Juan Guzmán o com la presidenta de l'associació Abuelas de Plaza de Mayo. Dit d'una altra manera, Catalunya ha deixat l'oblit a fora, i són irreversibles ja les polítiques de recuperació de la memòria democràtica.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre l'ús del burca als espais públics (tram. 310-00440/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Maria Glòria Renom.

La Sra. Renom i Vallbona

Gràcies, senyor president. Senyor vicepresident, davant del debat de l'ús del burca, que darrerament ha aparegut amb força als mitjans de comunicació i dels acords que han pres diferents ajuntaments a Catalunya enfront d'aquest fet, el Grup de Convergència i Unió vol conèixer els posicionaments del Govern sobre aquest tema.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, vicepresident del Govern de la Generalitat.

El vicepresident del Govern

Senyora diputada: tant el president de la Generalitat com jo mateix, com la directora d'Afers Religiosos, com la consellera Capdevila, com el secretari d'Immigració hem tingut oportunitat de dir en diferents ocasions que aquesta, la regulació del burca, no era una de les prioritats presents en aquests moments a Catalunya, que no era un fenomen gaire estès, que la seva presència no tenia prou calat, que era incompatible amb els valors de la nostra cultura i que el seu ús no era admissible en els espais públics. Així ho hem dit nosaltres i celebrem que la literalitat de tot el que hagi dit jo ara fa uns instants hagi estat també dita i pronunciada pel president del seu grup parlamentari. Per tant, coincidim plenament en aquesta afirmació el Govern de Catalunya i el primer partit de l'oposició.

El president

La senyora Renom, té la paraula.

La Sra. Renom i Vallbona

Senyor Carod-Rovira, volem que ens ho aclareixi millor, ja que són vostès mateixos els que fan comunicacions públicament i donen posicionaments diferents que desorienten la població.

El president Montilla va dir a una ràdio que no els ha vist, els burques, que no passa res, i rebutja legislar sobre el seu ús. Però, per altra banda, membres del seu partit presenten iniciatives per tal de regular l'ús del burca en els seus municipis. És a dir que sí que hi ha

burques, que sí que passen coses a les quals cal prestar atenció: Lleida, Tarragona, Reus, Cervera, Cunit, el Vendrell, Tàrraga, i fins i tot en trencament amb els seus socis de govern.

Per altra banda, mentre el president del seu partit, el senyor Puigercós, diu a un diari que cal regular el burca, vostè, senyor Carod-Rovira, diu que no té sentit obrir un debat sobre un tema que és inexistent. Dir que no existeixen els burques a Catalunya no només és demostrar desconeixement, és demostrar indiferència, insoledaritat.

I, finalment, el conseller Saura va dir a una ràdio: «No he vist a Catalunya ningú que porti vel integral», que no és un problema i que no és partidari de prohibir. Ja sabem que per al conseller Saura allò que no veu no existeix i, per tant, no és un problema.

Amb aquesta posició d'amagar el cap sota l'ala, les dones que vesteixen el burca a Catalunya viuen abandonades entre un govern que mira cap a una altra banda i la segregació i el sotmetiment medieval que les obliga i estigmatitza en ple segle XXI.

El vel integral, el burca, és considerat com a símbol d'inferiorització, de servilisme de les dones, una marca d'*apartheid* sexual, de drets i deures diferents, és la invisibilitat de la dona que queda reduïda al no-res en l'espai públic.

El burca no forma part del nostre model genuí de valors i tradicions i el seu ús afecta l'expressió dels valors i principis democràtics de la nostra societat. Des de Convergència i Unió creiem que no voler abordar aquest fet argüint que és un fet minoritari és un error perquè la qüestió no és a quantes dones representa l'ús del burca, sinó el que representa el seu ús per a la pròpia dona i la societat on viu.

Nosaltres creiem que caldrà abordar aquest fet...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Renom i Vallbona

...perquè atempta... –sí, senyor president– contra la dignitat de les dones, contra les seves llibertats i els seus drets, dificulta el dret de la comunicació i relacionar-se i, a més...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Renom i Vallbona

...obstaculitza el deure a integrar-se i la identificació.

Gràcies.

El president

Honorable vicepresident, té la paraula.

El vicepresident del Govern

Sí, senyora diputada, en primer lloc, permeti'm que li digui que la posició del conseller Saura no és distinta de la que expressava sant Tomàs. I vostè ja sabrà exactament a quina frase em refereixo. Per tant, aquí hi ha una connexió directa, eh? (*Rialles.*)

Vostè sap tan bé com sabem nosaltres que aquest és un tema sobre el qual ni podem frivoltzar ni en podem parlar en dos minuts i mig. El dubte que jo tinc, senyora Renom, és: vostè està d'acord amb les afirmacions fetes pel president del seu grup parlamentari? Nosaltres sí. Perquè són exactament les mateixes que ha fet, en altres ocasions, el president de la Generalitat de Catalunya.

No es tracta només de dir aquí si hi ha o no discriminació contra les dones musulmanes. Hi ha una situació de discriminació a les dones, de les que són musulmanes i de les que no en són. I per fer referència a això, ja tenim un marc legal que legisla i que cobreix adequadament sobre les agressions i les coaccions a les dones, com s'ha pogut veure aquest matí mateix a Bellpuig, quan s'ha intervingut adequadament contra un cas específic d'aquestes característiques.

Tenim, de vegades, en aquest país, una certa facilitat per anar a crear problemes allà on no hi són. I vostè sap que aquest mal no vol soroll, i que de vegades pot ser pitjor el remei que la malaltia. Ho ha dit el comissari europeu de Drets Humans, ho ha dit el Col·legi d'Advocats de Barcelona, ho ha dit Amnistia Internacional. Jo ja entenc que en aquests moments, on tot són complicacions i la situació és difícil, a tots els nivells, és molt fàcil fer determinades afirmacions, però només ens en sortirem per la via de la mediació i per la via del diàleg, per desfer exactament això.

És obvi que en espais públics no es pot anar amb burca. Tampoc es pot anar amb caputxa ni es pot anar amb passamuntanyes, i això és de sentit comú. Vostè va ser ahir en un acte al Palau de la Generalitat on va veure quin és el camí que està fent aquest Govern.

El president

Honorable vicepresident...

El vicepresident del Govern

Coexistència de les diferents opcions religioses a Catalunya, i la democràcia només té un sol sentit, però no busquem problemes allà on no hi són, i no fem una picada d'ullet...

El president

Honorable vicepresident...

El vicepresident del Govern

...a determinades actituds que poden aprofitar certs tics contra la immigració, com està passant ja en aquests moments, donant pas a una certa islamofòbia...

El president

Honorable vicepresident...

El vicepresident del Govern

...de la qual poden venir conseqüències molt perilloses, com ja es comença a veure.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Té la paraula...

Pregunta

al Govern sobre l'increment de personal en l'Administració (tram. 310-00441/08)

...per formular la següent pregunta, també en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Pilar Pifarré.

La Sra. Pifarré i Matas

Gràcies, president. Conseller: quina valoració fa de l'evolució del personal al llarg d'aquesta legislatura?

El president

Té la paraula l'honorable senyor Jordi Ausàs, conseller de Governació i Administracions Públiques.

El conseller de Governació i Administracions Públiques (Sr. Jordi Ausàs i Coll)

Moltes gràcies, senyor president. El seu grup pregunta, vostè així ho registrava, sobre l'increment del personal a diversos estaments de l'Administració pública catalana i, de fet, vostè m'ha sentit dir a mi, i ja ho he dit en diverses ocasions en aquesta cambra, que aquests increments no s'han d'analitzar només quantitativament, sinó també qualitativament. I aquests darrers anys vostè sap també que hem fet un esforç molt gran, molt important, per dotar d'aquest vessant qualitatiu tots, tots els processos de dimensionament de l'Administració de la Generalitat.

Per exemple, el nou espai web d'anàlisi de l'ocupació pública de Catalunya és només un exemple que demostra aquesta preocupació d'avaluar i documentar la quantitat però també la qualitat de l'ocupació a totes les administracions. I vostè sap, en aquest sentit, per exemple, que aviat farà dos anys que es va aprovar un decret de control de la despesa que va suprimir les places que eren objecte de jubilació, d'excedència o de finalització de servei; o que impedia l'increment de plantilles, excepte en els serveis públics de caràcter bàsic, entre altres mesures de contenció.

Per tant, una valoració molt i molt positiva, de rigor, pel que fa a l'increment de l'ocupació pública, a l'increment de la plantilla de la Generalitat de Catalunya.

El president

Senyora diputada, té la paraula.

La Sra. Pifarré i Matas

Miri, nosaltres estem seriosament preocupats que vostès estiguin confessant, en públic i en privat, que no coneï-

xen ben bé el nombre de personal estructural de reforç i substituït que cobra les seves retribucions amb càrrec als pressupostos de la Generalitat. Però és que, a més a més, vull recordar-li algunes dades: 247 llocs eventuais als departaments diferents, el 80 per cent dels quals són de nivell 26, igual al 26 o superior, els llocs eventuais més cars de la història de la Generalitat de Catalunya. Més de 400 llocs singulars i de responsable ocupats per interins. Vostès saben, també, que aquest és un procediment absolutament il·legal, però és que, a més a més, és sumament arbitrari, perquè han posat i certament és així, han posat els seus amics i els seus parents.

Del 8 d'abril al 9 de juny de 2010 han nomenat 204 càrrecs de lliure designació, comandament i singular. Del 14 d'abril al 8 de juny han convocat 88 concursos de mèrit i de lliure designació. Mirin, és que es nota la pressa que tenen per deixar arreglades les coses, graus i retribucions consolidats de per vida. I això potser vostès no ho saben, però és un clam en els departaments. Totes les mesures complementàries fetes pels seus acords de govern, que complementen el decret llei que avui s'ha aprovat, parlen d'endarrerir, de restringir, de millorar, de reduir, o ho deixen per al 2011 i el 2012. I vostès saben que aquests conceptes són conceptes indeterminats i que ens molts casos no tenen eines per seguir-los ni per fer-los complir. És a dir, una altra cortina de fum, com van ser els casos del 2008 i el 2009, que no han pogut ni han volgut avaluar.

Potser si estalviessin despeses de funcionament dels departaments i del sector públic i evitessin delegacions multitudinàries de viatges a Nova York i altres llocs, si reduïssin personal eventual o reduïssin més aquest ridícul decrement del 5 per cent en alts càrrecs, potser –potser– si no fessin inversions en altres noves seues...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Pifarré i Matas

...d'agències –sí senyor, acabo, president–, potser podríem evitar algunes de les mesures complementàries.

En tot cas, conseller, el seu Govern farà història per la incapacitat de gestionar, d'estalviar i de controlar amb rigor i permetre...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Pifarré i Matas

...que la desmesura recaigui sobre bona part dels empleats públics a precari, i també sobre tots els col·lectius...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Pifarré i Matas

...que apliquen les polítiques socials.

Gràcies, president.

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller de Governació i Administracions Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, vostè em parla de l'interinatge. Vostè sap que aquest Govern, com mai, aquests darrers anys, ha fet un esforç importantíssim per a la regularització de les plantilles –per a la regularització de les plantilles–, i, per tant, m'hi referiré. Però vostè em parla avui de l'interinatge. Home, la tendència a l'interinatge, vostè sap que és totalment decreixent de l'any 2007 ençà, i s'estan reduint progressivament, amb unes xifres importantíssimes, els interins. Concretament, s'ha reduït aquests dos darrers anys un 7 per cent, fins al desembre de l'any 2009.

I cal observar, a més a més –i vostè ho hauria de dir–, on són els interins, en quin lloc rauen els interins, ja que prop d'una tercera part dels interins són docents i una altra tercera part són personal d'institucions sanitàries. Vostè sap, senyora diputada, tot i que ens va repetint aquesta cançó de l'enfadós tot sovint, que les necessitats punyents de prestació de serveis suposen la necessitat, la necessitat inajornable de contractar personal temporal i interins. S'obren escoles, per tant escoles que necessiten professors, per tant personal de l'Administració; s'obren presons, per tant necessiten personal...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Governació i Administracions Públiques

Lògicament, senyora diputada, això implica un increment dels nivells de temporalitat a l'Administració. Però vostè sap...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Governació i Administracions Públiques

...que els darrers anys –acabo– s'ha reforçat de manera importantíssima l'estabilització; per tant, només en el personal docent la taxa de temporalitat ha passat del 20 per cent l'any 2005...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Governació i Administracions Públiques

...al 16 per cent l'any 2009.

El president

Gràcies.

Pregunta

al Govern sobre les accions previstes amb relació a la reforma de la política agrària comuna (tram. 310-00438/08)

La següent pregunta la formula, en nom d'Esquerra Republicana, l'il·lustre senyor Carmel Mòdol.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, president. Honorable conseller, segons l'Eurostat, la renda agrària de la Unió Europea va caure un 11,6 per cent de mitjana durant l'any 2009. D'igual manera, en el període de 2009 la mateixa agència indica que els llocs de treball a l'agricultura van minvar en un 24,9 per cent. El mateix comissari d'Agricultura, Dacian Cioloș, ha declarat que sense els ajuts directes els pagesos europeus no podrien subsistir i que de tota manera és necessari fer la política agrària més eficient, més sostenible i més competitiva.

Recordem que els objectius de la primera PAC eren mantenir nivells de renda dels pagesos i ramaders europeus i, en conseqüència, assegurar els nivells de població europea dedicats a l'agricultura. És obvi que les reformes que s'hi han anat introduint no han permès assolir els objectius marcats.

Actualment, Europa és la principal importadora mundial d'aliments; la percepció de la població sobre la seguretat alimentària està canviant, i als objectius inicials de la PAC hi hauríem d'afegir que ara ha de perseguir, ni que sigui parcialment, la sobirania en la producció d'aliments.

La revisió de la PAC és una oportunitat única per redefinir les prioritats. Hem de canviar els conceptes, aturar la proliferació dels caçadors de primes i posar-hi límits. Hem d'invertir els recursos públics esmerçats en l'agricultura a produir aliments, no a no produir-los. Hem d'invertir en l'extensió de l'assegurança de rendes, tal com ja es fa actualment en alguns països.

Sabem que la feina d'influir en la bona direcció sobre la PAC no és una feina fàcil de fer pel conseller d'Agricultura del Govern de la Generalitat. Ho dificulta de moment que sigui el Govern estatal qui influeix realment en les deliberacions, i molts cops, massa cops, les prioritats marcades per l'Estat en ramaderia i agricultura poc tenen a veure amb les necessitats de Catalunya.

Amb la reforma, això pot tornar a passar, per exemple si s'acaba imposant l'ajut unitari per superfície en tots els ajuts; perill per al vacum i l'oví si no tenen superfícies associades, com és el cas majoritari a Catalunya.

Ara bé, fins que aquesta situació transitòria canviï, òbviament amb l'exercici de la plena sobirania, hi ha maneres d'influir en els debats. I és en aquest sentit, conseller, que li demanem quines accions té previstes el Govern de la Generalitat per a influir en la futura reforma de la PAC, a aplicar a partir de l'any 2013.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joaquim Llena, conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural.

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural
(Sr. Joaquim Llena i Cortina)

Gràcies, molt honorable president. Senyor diputat, miri, estem parlant de la política agrària comuna de vint-i-set països; per tant, estem parlant d'allò que quan estudiàvem matemàtiques en deien «el mínim comú múltiple», és a dir... I en aquest sentit li he de dir que en el marc del Mediterrani l'agricultura dels diferents països, inclosa Espanya, i les diferents autonomies, té molt a veure, té molt en comú quan estem parlant sobretot d'una política agrària comuna.

Per tant, és a dir, jo crec que tot el conjunt de la Mediterrània fa una mateixa aposta, i, tot i que és veritat que la PAC ha de corregir certes coses, jo crec que ha estat en el balanç clarament positiva, especialment per al nostre país, no? I, tot i això, hem avançat. És a dir, en aquests moments pensí que tot just fa dos anys es posava en dubte si hi hauria política agrària comuna més enllà del 2013. Avui tots els països membres accepten que hi haurà política agrària comuna més enllà del 2020.

Avui sobre la taula hi ha un document de mínims que no entra a concretar si l'ajut ha de ser per superfície o no entra... Estem en un debat que acabarà els anys 2012-2013. Hi ha un document, que jo li recomano –i l'hi faré arribar–, que és «L'agricultura i la reforma de la PAC en la perspectiva de l'estratègia de la Unió Europea l'any 2020», on fa un seguit de plantejaments; és un document impulsat per la presidència espanyola, i nosaltres hi hem fet arribar les nostres aportacions, com el conjunt de comunitats autònomes. A part d'això, nosaltres estem treballant des de fa mesos buscant una posició conjunta amb totes les organitzacions del país, i tots coincidim en diferents coses que li tractaré de resumir.

En primer lloc, que la futura PAC s'hauria de recolzar en el caràcter estratègic de l'agricultura, tant per la seva funció de produir aliments segurs com tot un seguit de funcions derivades, socials, ambientals i territorials, que la PAC ha de valorar i que en aquests moments no està valorant. La nova PAC ha d'entomar aquells reptes que més preocupen el nostre sector –vostè n'ha esmentat alguns–, és a dir, l'abastiment d'aliments i la seguretat alimentària, la inestabilitat dels mercats, uns preus cada cop més volàtils i els possibles mecanismes per a regular aquests daltabaixos. La reciprocitat en les exigències als països tercers; el deteriorament de la renda agrària... Afortunadament, a Catalunya l'any 2009 no és aquesta, la situació, però la mitjana europea és la que vostè ha dit. Els nous reptes que exigeix el canvi climàtic...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural

...les noves oportunitats que ens ofereix, i la simplificació de la documentació. Són coses en què tots estem d'acord i encara no estem discutint quines...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural

...són les primes per a cada un dels conreus o del bestiar.

Gràcies.

El president

La següent pregunta, i darrera d'aquesta sessió de control, la formula la il·lustre senyora María Belén Pajares, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Pregunta

al Govern sobre les mesures de contenció de la despesa al Departament de Salut (tram. 310-00436/08)

Té la paraula.

La Sra. Pajares i Ribas

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, aquest matí han aprovat un decret llei que abasta diferents àmbits, i, per tant, a nosaltres ens agradaria saber en concret com afectarà l'aplicació d'aquest decret de reducció del dèficit públic la sanitat pública catalana. Perquè no tan sols estem parlant de la reducció dels salaris o de la reducció de les tarifes dels centres concertats, sinó que fa pocs dies hem sabut la notícia dels ajornaments dels pagaments dels concerts hospitalaris, decisió que vostè sap que pot posar en perill algun d'aquests centres sanitaris.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Marina Geli, consellera de Salut.

La consellera de Salut

Gràcies. Gràcies, senyora diputada. Nosaltres, per descomptat..., el sector salut necessita formar part de la necessitat i és totalment coresponsable de la necessitat de reduir el dèficit públic. El que passa, senyora diputada, que partim d'uns anys passats de bonança i, per tant, d'haver fet bé els deures, eh? Per tant, afectarà, per descomptat, tant en farmàcia, com en capítol I, com a la resta del sector, però els asseguro que continuarem mantenint la qualitat del sistema sanitari.

El president

Senyora diputada, té la paraula.

La Sra. Pajares i Ribas

Gràcies, senyor president. Precisament el que pensava demanar-li al final de la meva intervenció és que fes els deures; però no tan sols vostè, sinó la resta del Govern.

Honorable consellera, aquí la pregunta és qui defensarà el model de sanitat pública catalana davant les perspectives de futur d'aquí a l'any 2013. Estem parlant que s'ha de reduir el dèficit públic produït per una política

econòmica totalment erràtica del seu Govern i del Govern central. Torno a repetir-li-ho: com afectaran la sanitat pública catalana i els catalans aquestes actuacions?

Estem parlant que els ajornaments dels concerts sanitaris, dels pagaments dels concerts hospitalaris en concret, són puntuals. Si és puntual, malament; però, si això es converteix en un costum i acaba sent una situació estructural, encara molt pitjor. Torno a repetir-li-ho: a moltes d'aquestes empreses els perilla la seva viabilitat.

Vostè sap perfectament que el sector concertat representa un 70 per cent dels hospitals i un 20 per cent de l'atenció primària a Catalunya. I no tan sols estem parlant de l'ajornament dels pagaments dels concerts sanitaris, inclosa la liquidació de l'any 2009 i el que pertocava cobrar el 15 d'aquest mes, sinó que la concertada té els salaris congelats des de fa dos anys; que a més a més la seva actuació els implicarà la reducció dels sous congelats; que a més els concerts també es veuen afectats per la reducció de les tarifes. Per cert, a això cal sumar-hi, *como estocada final*, si em permet l'expressió taurina, la pujada de l'IVA, que acabarà de rematar el sector, per no parlar de les tarifes energètiques, que vostè sap que és una quantitat molt important que han de pagar els hospitals.

Per tant, com li deia al principi de la meva intervenció, honorable consellera, li demanem que faci els deures vostè, però també tot el Govern de la Generalitat de Catalunya. El que no pot ser és que els catalans i la sanitat catalana paguin els seus errors.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Salut

Perquè hem fet els deures, senyora diputada, podem parlar amb claredat de la solidesa del sistema sanitari. Hem incrementat el 75 per cent el pressupost; som al setè any consecutiu de millor control de la despesa farmacèutica –setè any–, i som... –per cert, els ho preguntí als seus companys a quant paguen a Madrid o a València–, som la comunitat autònoma que paguem millor. No pateixi, eh?, perquè ha estat un endarreriment puntual, que ho ha explicat el Departament d'Economia, amb relació al retard de setanta-cinc dies a pocs més dies, i es farà efectiu els propers dies.

Amb relació al sector en general, el servei públic de Catalunya, senyora diputada..., deixem de parlar de sector concertat i de sector no concertat: tot és sector concertat –tot és sector concertat. Aquesta cambra vam aprovar una llei que és la Llei de l'Institut Català de la Salut, que és una empresa pública; el que passa, que l'aplicació de la reducció del capítol I, del 5 per cent, es fa de manera diferent: uns, perquè són estatutaris i estan a dintre la funció pública, es fan directament, i els altres, via tarifa, un 3,21 per cent.

Però sap per què? Hem de saber explicar... Miri, senyora consellera..., ai, senyora diputada, ara, abans parlava que la societat es divideix entre els ètics i els no ètics;

veig que vostès s'han apuntat al tacticisme i a la demagògia. Sap per què nosaltres...? Ara toca responsabilitat –toca responsabilitat– (*remor de veus*), i aquesta és una consellera que fa molts de dies que parla amb el sector per minimitzar –per minimitzar– els riscos d'aquesta temporalitat d'ajustos necessaris per poder continuar no només pagant les nòmines, sinó continuar creixent en el sector sanitari. I, per tant, la reducció de l'equivalent al 5 per cent del capítol I és d'on surt el 3,21, i ha d'anar a la negociació col·lectiva, i espero que sindicats i patronals arribin a un acord.

I, per tant, escolti, confiança en el present, perquè el passat ha estat amb un increment salarial importantíssim, i precisament molt millor en el sector concertat que en el sector de l'Institut Català de la Salut. Perquè vostè preguntí el sector sociosanitari, preguntí el sector de salut mental...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Salut

...no té comparació. I, per tant, entomarem, per descomptat, els ajustos necessaris. Ningú ha dit..., perquè em sembla que ens quedem...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Salut

...sols defensant els serveis públics.

El president

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les mesures per a la reactivació de l'economia catalana.

Interpel·lació

al Govern sobre les mesures per a la reactivació de l'economia catalana (tram. 300-00293/08)

Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula, per a la seva exposició, l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

(Pausa.)

El senyor Fernández Teixidó té la paraula.

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats. Senyor conseller. Tenim la segona..., tenim, senyor conseller, la segona part del debat d'aquest matí, en el següent sentit. És veritat que a hores d'ara els focus mediàtics del debat estan situats bàsicament en l'àmbit de les retallades, en l'àmbit del dèficit i en l'àmbit del deute. Però jo crec que podem compartir –alguna cosa haurem de compartir– que bona part de la solució dels

problemes de la crisi té a veure amb el creixement de la nostra economia. Recordo intervencions seves en el sentit de dir: «Per poder créixer caldrà fer dues coses: ajustaments i reformes.» Bé, estem en el camí dels ajustaments, veurem si som capaços d'endegar el camí de les reformes; part de la meua intervenció l'orientaré en aquest sentit.

Vostè ha dit aquest matí, senyor conseller, que no valia la pena estendre's en la caracterització del context. Ho dic per anar directament al gra; doncs, estic completament d'acord amb vostè, no cal que ens expliquem més. Però deixi'm que li faci tres puntualitzacions que crec que val la pena que tinguem en compte, i sobre les quals a mi m'agradaria conèixer la seva opinió, conseller. Anem a veure si vostè ens pot explicar o ens pot resoldre part de la inquietud que tenim.

Una té a veure amb el context propi de la crisi, amb les dades. Anem a veure si som capaços d'escatir si hi han aquests elements que permeten parlar de recuperació, i si vostè té la percepció, senyor conseller, que amb algunes de les mesures que es veuen obligats a prendre –posem-ho d'una manera poc bèl·ligerant– aquesta inicial recuperació pot estar en perill. Posem-ho d'aquesta manera tan pacífica: si amb aquelles mesures que els obliguen a emprendre, vostè creu que la recuperació pot estar parcialment en perill. Primera pregunta.

La segona pregunta té a veure, senyor conseller, amb una preocupació en què jo crec que ha arribat el moment que públicament coneguem, aquí, en aquesta cambra, en seu parlamentària, el seu balanç final, senyor conseller –en aquest context de què parlem, eh?–, d'aquest procés de reestructuració de caixes. Ens conformaríem, senyor conseller, amb una petita pinzellada, no li demanem un balanç. Però això, finalment, com creu vostè que ha acabat, formant part d'aquest context de què parlem.

I la tercera qüestió té a veure amb una qüestió que ens sembla prou preocupant, i ens agradaria que la cambra conegués la seva opinió: la col·locació del nostre deute públic, com a Generalitat de Catalunya, més enllà dels problemes del Govern i l'administració espanyola per col·locar el seu propi deute.

I, ja que ha sortit en les preguntes parlamentàries, em permetran un quart punt. També voldria conèixer la seva opinió per veure si veritablement hem de tenir inquietud o no –potser és senzillament una notícia a la qual no hem de donar més transcendència– sobre el fet que l'Estat reclami 6.000 milions d'euros a la Generalitat, corresponent als avançaments superiors a la recaptació final d'impostos dels anys 2008 i 2009.

Fixi's que són, senyor conseller, quatre punts concrets –quatre punts concrets, m'agradaria conèixer la seva opinió–: deute, continguts específics, caixes, i aquests 6.000 milions que sembla que l'Estat ens reclama a Catalunya.

Li dic això perquè a partir d'aquí el que ens hem de posar d'acord és en quin tipus de mesures podem o hem d'endegar perquè l'economia prosperi. És a dir, ara ja estem d'acord que hem fet política d'ajustament. Discrepem sobre l'abast d'aquesta política, no cal que hi

tornem. Però ara sí que ha arribat el moment, que crec que és determinant, perquè parlem quines mesures cal endegar per poder recuperar també la nostra crisi. Vostè ens parlarà amb tota seguretat de les trenta mesures. Bé, si vol tenir l'oportunitat de fer aquí un petit balanç de les trenta mesures del mes de desembre, faci'l. Jo li puc parlar, senyor conseller, de la nostra experiència respecte a noves mesures. Li ho vaig apuntar l'altre dia, vostè no va creure necessari referir-s'hi, però a mi m'agradaria fer-li un petit resum que crec que a vostè segurament els seus col·laboradors li han fet. Jo no he tingut l'oportunitat de fer-l'hi. Ja sé que només haig de trucar-li, ja ho sé, però jo no l'hi he fet personalment. L'hi vaig fer en aquesta cambra, l'hi repetiré ara.

Vostè recorda un debat aquí, un debat interessant, respecte a l'estat de l'economia i el conjunt de mesures que s'havien d'endegar per sortir de la crisi. Això com ho vam... Era un ple especial, un ple extraordinari. Com ho vam resoldre? Convocatòria d'una cimera. Vàrem convocar la cimera per a l'acord estratègic. U. La cimera de l'acord estratègic què ens va dur? A un acord precisament suggerit per vostè, en aquella reunió. Diu: «Avui no ens hem posat d'acord en res.» Diu: «Convocarem el Comitè d'enllaç del Parlament amb els agents socials, i en parlarem.» Segona reunió. D'aquella reunió..., tampoc va servir per a molt. Ens van presentar vostès un document, que aquest era un document que nosaltres no podíem compartir per una raó: perquè era una miqueta el conjunt de les propostes de tots plegats, a veure com les discutim. I nosaltres vàrem exigir, és clar que sí: «Prioritzin criteris d'actuació política per fer que aquest país abandoni la crisi, i posi el camí en marxa de la recuperació.» I vostès van suggerir una altra cosa. Diu: «Bé, a partir d'aquí discutirem amb els grups parlamentaris un a un quines mesures podem endegar.» això era –recordi-ho vostè, conseller, jo crec que no ens podem escapolir d'aquest balanç–, era la culminació d'un plenari dedicat a la crisi i de les mesures que el seu Govern proposava. Un document que no prospera, un altre document de *corta y pega*, un altre document que sotmet als interlocutors, i finalment tenim les reunions pròpies, que acaben finalment, davant de la nostra incredulitat, amb un conjunt de propostes que nosaltres estàvem disposats a negociar amb vostès, que tenien a veure amb la resolució de la liquiditat per a les nostres empreses. Dotze, concretament, conseller. I no vam ser capaços d'arribar a un acord. I li ho ben asseguro, conseller: no per la voluntat d'aquest grup parlamentari. Tant és així, conseller, tant és així –després jo li ho puc demostrar, paper, negre sobre blanc–, que nosaltres vam acceptar les vuit propostes seves, en vam afegir quatre que estaven al mateix document, les vam tocar una miqueta a l'alça perquè no es digués, les vam sotmetre a la seva consideració, i ens van dir que ni parlar-ne, perquè a veure qui acabaria capitalitzant l'èxit de la presentació conjunta d'un eix, d'un eix de tot el programa.

Com ha acabat aquell gran esforç, aquell gran esforç extraordinari endegat pel president Montilla? Amb una reunió la setmana passada de l'acord estratègic. Amb una reunió amb els agents socials i un nou document. Que ja no era el document que ens havien plantejat, sinó que era un altre document més restrictiu, i que no han

estat capaços d'aprovar. O sigui, això ha estat tan absolutament trist, conseller Castells, que vostès han reunit l'acord estratègic amb tots els agents socials, amb els documents que hem estat manegant durant tres mesos, i els agents socials els han dit: «No podem signar aquest paper.» D'aquell plenari a aquest desenllaç, aquest ha estat el recorregut sobre les mesures que vostès han impulsat. Els queda, a vostè, una alternativa. Diu: «No, no, nosaltres seguim tirant endavant amb l'acord estratègic.» Doncs, si és tan amable, vostè ens fa aquí un petit balanç de la qüestió, i veurem si aquestes trenta mesures, que jo he tingut l'oportunitat de mirar-les una a una, i comprovar que no és veritat que vostès les estiguin impulsant; si més no, la majoria.

Aquesta interpellació, conseller, té aquest punt, molt en l'àmbit de la contingència que estem vivint, és a dir, amb el context aquest a què em referia, amb el balanç de l'actuació del Govern per endegar noves mesures, amb el fracàs de l'acord estratègic, amb el fracàs del pacte. Vostès li deien, allò: «via catalana per sortir de la crisi». «Via catalana per sortir de la crisi», eh? Fracàs català per quedar-nos a la crisi. I això és el que volem que vostè ens faci, conseller, un petit balanç.

I ens queda una segona qüestió, que també ens agradaria conèixer-ne l'opinió. Tot són preguntes, ja ho veu, tot són preguntes. I de judicis, ben poc; potser aquest darrer, i si a vostè l'inquieta sóc capaç fins i tot de posar-lo entre parèntesi, de suspendre'l. Una pregunta que ens sembla fonamental: oi que estem per les reformes estructurals? Sí. Oi que vostè ha dit que sortirem de la crisi si som capaços de fer ajustaments i reformes estructurals? Sí. Oi que vostè ha dit que la reforma estructural del mercat laboral és imprescindible? Sí. Volem conèixer l'opinió justament del conseller d'Economia i del Govern de Catalunya respecte a una cosa fonamental: la reforma del mercat laboral. Demà aquest debat, senyor conseller, sospito que no tindrà cap mena de transcendència el que diguem vostè i jo, i segurament altres diputats, en els mitjans de comunicació. Demà els mitjans de comunicació estaran ocupats pel debat sobre el mercat laboral; ja ho veurà. Poca atenció mereixeran les seves paraules i les meves. En canvi, sí que mereixerà atenció la reforma del mercat laboral, i la negativa de patrons i sindicats d'entendre's, i la necessitat que el Govern prengui cartes en l'assumpte.

Jo li pregunto, i així acabo la meva intervenció, senyor conseller –després tinc altres punts a situar-li, però acabo aquí–: com veu vostè aquesta reforma del mercat laboral? Si creu que haurem de donar suport a qual-sevulla reforma del mercat laboral, si creu que des del Govern de Catalunya val la pena fer alguna indicació al respecte, si vostè creu que aquesta és una qüestió tan important que potser sí que val la pena que també ho parlem al Parlament de Catalunya; i si això és així, volem conèixer l'opinió del Govern. No ens agradaria, senzillament, sentir-nos-en al marge. No com a grup parlamentari; com a país, senyor conseller. Jo sé que vostè té una posició sobre el mercat laboral, i m'agradaria conèixer-la públicament en aquesta cambra. Per què? Perquè la setmana que ve ens trobarem confrontats, lamentablement...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

...-acabo, senyor president-, amb una decisió probablement presa pel president Zapatero, respecte a un decret que com que no han estat capaços els agents socials de posar-se d'acord, aquí tenen vostès el decret. La *bronca* la tenim, la tenim servida. I abans que aquesta *bronca* arribi, abans que es posin les bases d'una futura vaga general, com apunten els sindicats, home, a mi em sembla oportú que d'aquestes coses en aquesta cambra en parlem, i que vostè ens pugui donar i il·lustrar amb l'opinió seva i la del Govern de quin criteri creu que hauria de ser el criteri essencial per reconduir aquesta reforma del mercat laboral.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances.

El conseller d'Economia i Finances

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, efectivament, aquest és un debat en el qual podem aprofundir algunes qüestions que hem tingut ocasió de tractar en altres moments: en el debat d'aquest matí, encara que era sobre una qüestió evidentment d'una altra dimensió, que tenia la repercussió de l'aprovació d'un decret llei, i jo crec que en una interpel·lació recent; en el darrer ple crec que vam tractar temes molt similars.

Miri, en aquests moments vostè ho sap: estem confrontats a dos objectius fonamentals de la nostra política econòmica. Un és la reducció del dèficit, i l'altre és establir les bases per tornar a créixer. Les dues coses hem d'aconseguir. I aquestes dues qüestions, que jo he dit aquest matí fins a quin punt era important un senyal convençut, determinat, en matèria de reducció del dèficit..., és veritat que hi ha aspectes en els quals hi ha una certa contradicció. Això és veritat. Una política de reducció del dèficit, i això ho sabem tots, té un efecte contractiu sobre l'economia. Encara que després ajudi a tornar a créixer. Però l'impacte inicial és un impacte contractiu. I per això ens hem trobat amb una revisió de les previsions de creixement, de l'economia espanyola, i per part dels organismes internacionals, per a aquest any i per a l'any que ve, que és una revisió a la baixa. S'havia previst ics, i es diu: «No, creixerem una mica menys.» Per què? Perquè hem de fer un esforç de reducció del dèficit que d'entrada té un impacte contractiu.

Compte, això succeeix -cal que ho diguem, i que ho diguem cada vegada-, en un moment en què hi ha clarament un canvi de tendència. És a dir, l'economia espanyola i l'economia catalana van tocar fons el primer semestre de l'any 2009; últim del 2008 i primer del 2009. I a partir d'aleshores, tots els indicadors ens diuen que hi ha hagut un canvi de tendència, que anem millorant; tots, els indicadors.

Vol dir això que estem ja com estàvem abans de començar la recessió? Home, és evident que no. Però estem millor de com estàvem quan estàvem en el pitjor moment. Començant pel creixement del PIB trimestral, que és el que ens diu si hi ha recessió o no hi ha recessió.

I ara la qüestió fonamental, vostè s'hi ha referit i jo hi torno a insistir, és: sortirem de la recessió amb una situació de marasme econòmic, d'atonía, sense acabar de créixer; o bé fem l'ajustament que cal, les reformes que calen, per tornar a sortir amb força. Encara que això vulgui dir, en un primer moment, un estrenyiment més gran del cinturó. Sí senyor. I en part aquest ajustament, una part de l'ajustament, hi ha una part substancial que és la reducció del dèficit públic. Això és molt important. És molt important perquè ho hem de fer, abans ho hem comentat, perquè estem en un procés d'estabilització pressupostària en el qual no podríem dir: «no, nosaltres no volem arribar al 3 per cent a tota Espanya, i nosaltres a l'1,1 l'any 2013», perquè és necessari des del punt de vista d'alleujar el nostre pressupost del cost d'una càrrega financera, però també perquè forma part d'aquest ajustament necessari per poder tornar a créixer amb força.

Ajustament i reformes. Ajustament al sector públic, i no només al sector públic: ajustament en el conjunt de l'economia. Ajustament vol dir de contenció de rendes, aconseguint que els sacrificis estiguin més ben repartits. I reformes, efectivament, per recuperar la competitivitat i créixer de nou amb força. És el nostre objectiu; jo crec que l'hem de compartir.

I a Catalunya estem amb una bona base per fer-ho, això. Joestic veient molt de prop com està anant la nostra economia durant aquesta recessió, i, escolti'm, hi ha un moviment de fons, i un moviment de fons positiu. Nosaltres tenim una base industrial molt sòlida, molt més que el conjunt de l'economia espanyola, 22-23 per cent; empreses que s'han obert a l'exterior d'una manera extraordinària, que han fet un gran esforç d'internacionalització, d'apertura de mercats, que han millorat enormement la seva productivitat durant aquest procés, i que ara han de ser un motor de la recuperació de la nostra economia i més enllà, del conjunt de l'economia espanyola.

Entre aquestes reformes, per descomptat, és molt important la reforma del mercat laboral, és que..., i ho veu tothom, això, i en aquests moments jo crec que hi ha una coincidència en això, una coincidència i un compromís del Govern de l'Estat per fer-ho, no? Com és important la reforma que estem fent que suposa aquesta consolidació fiscal, com és important la reforma que s'ha de produir en el sistema financer, com són molt importants un conjunt de reformes que han d'ajudar a millorar la nostra productivitat, encara que aquestes són de sembrar avui per recollir d'aquí a uns anys, però totes són fonamentals, perquè el mot d'ordre ha de ser: «Hem de créixer gràcies al fet que som competitius i hem millorat la nostra productivitat d'una manera molt apreciable.»

Jo li diria que em semblaria molt important que es fos capaç d'arribar a un acord en matèria de reforma del mercat laboral. S'està parlant aquests dies, faria ma-

lament jo a anticipar el resultat; l'únic que puc dir és: «Hem de contribuir tant com puguem perquè aquesta reforma es faci per consens», tot i que de vegades els elements que estan sobre la taula, quan veus les coordenades, quan vas posar les peces, fan que hàgim de ser prudents, que expressem el desig, la necessitat de fer-la; s'ha de fer en qualsevol cas –s'ha de fer en qualsevol cas–, amb consens o sense consens, òbviament té molta més força si es pot fer per consens.

Aquesta reforma, per què ha de servir? Doncs, escolti, això ho sabem perfectament vostè i jo, no? Ha de servir perquè sigui més flexible el nostre mercat laboral, perquè la norma no sigui gastar-se els diners pagant a gent perquè segueixi a l'atur, sinó perquè pugui tornar ràpidament al mercat de treball. Ha de servir perquè els convenis es puguin negociar d'una forma més descentralitzada, més flexible, atenent les condicions de les diferents empreses, és a dir que es puguin pactar els increments salarials en funció de la productivitat. Ha de servir per evitar aquesta situació actual, que és una situació de dualització enormement negativa en el mercat de treball, que acaba fent que en paguin les conseqüències especialment persones joves, els que tenen contractes temporals i que en molts casos són persones, les que s'acomoden, les que han de deixar la feina, amb enormes possibilitats, que no es poden aprofitar al màxim; es pot utilitzar tot el capital invertit en capital humà. Ha de servir, en definitiva, per avançar molt més cap a un contracte de treball molt més unificat. Ha de servir per a tot això. Jo crec que les línies estan sobre la taula; escolti'm, la informació que tenim de per on estan avançant les coses ens diu clarament quina ha de ser aquesta línia.

El Govern ha adoptat un conjunt de mesures per fer tot això. Vostè ha fet molta referència a un paquet de mesures. Jo ara podria repetir-li la llista de mesures –ja ho he fet altres vegades, de manera que no els avorriré amb això–, des del primer paquet de mesures que vam adoptar l'abril del 2008, que tenien l'objectiu d'ajudar a dinamitzar l'activitat econòmica, sostenir-la, a facilitar l'activitat..., el finançament de l'activitat productiva, a atendre naturalment la situació de les persones amb unes condicions de més precarietat, aquest conjunt de mesures. I sí, després de la cimera que vam fer el dia 12, crec recordar, de març, una cimera que va sorgir del debat que es va fer en aquest Parlament, hi ha hagut un intent –que per part nostra ha estat un intent, li ho puc assegurar, absolutament sincer– de mirar d'arribar a un acord en mesures fonamentals.

Jo haig d'expressar la meva decepció, el meu desengany de veure que això no ha estat possible. I tinc la impressió que per part del Grup de Convergència no s'ha fet tot l'esforç necessari i s'ha volgut buscar més el protagonisme polític de l'enfrontament, poder dir «bé, aquests no volen!», no sé què, que no realment acordar mesures de veritat, de fons.

Jo l'altre dia li ho vaig dir, té la meva mà estesa encara per intentar-ho, i la hi tindrà permanentment. Jo crec que hi ha marge, efectivament, però fem-ho ben fet. És a dir, no tractem de desqualificar globalment l'acció del Govern en camps tan essencials com el de la política

de l'Institut Català de Finances, que ha estat extraordinàriament positiva, per poder dir «veuen, ara gràcies al fet que hi som nosaltres, fem quatre coses», no; siguem conscients que s'ha fet molt –naturalment, jo defensaré que moltíssim, i vostè dirà que regular; molt bé, doncs, digui-ho–, i que ara ens podem posar d'acord en tres, quatre coses noves, dos, tres coses noves, que abans no es feien, i que ens permeten avançar de veritat en terrenys en què jo estic disposat, jo no, el meu Govern, a reconèixer l'aportació que es pot fer en aquest terreny per part de Convergència. Té la meua mà estesa, i si amb això podem fer un servei al país, i jo crec que el podríem fer, doncs, naturalment, no cal que li digui que estem disposats a parlar-ne sempre que calgui.

He contestat ja algunes de les preguntes que m'ha fet tan directament: l'impacte de les mesures sobre la recuperació, si hi ha una contradicció, etcètera. Després me n'ha fet alguna de més específica; la que no pugui contestar ara, tractaré de recuperar-la després en la rèplica.

Del procés de reestructuració de caixes, jo crec que en podem fer un balanç enormement positiu; suposo que vostè també el farà. Hem aconseguit els resultats que ens havíem marcat en el seu moment, o sigui que hi hagi un procés de reestructuració, que d'aquí en sorgeixi un sistema financer català reforçat i que no ens passi el que ens ha passat històricament, que després del xàfec diguem: «Home, doncs, aquí resulta que ara hem perdut peces importantíssimes en aquest procés.»

Això ha passat històricament: va passar l'any 20, vam perdre el Banc de Barcelona; va passar l'any 30, vam perdre el Banc de Catalunya; va passar l'any 40, vam perdre l'Hispano Colonial; va passar els anys vuitanta, vam perdre la gran peça, el grup Banca Catalana –vostès ho deuen recordar, entre altres coses governaven, i no ho van poder evitar, no?–, tot el grup Banca Catalana, sis bancs, la peça grossa, més..., i ja no li parlo de la llista de bancs no tan grans, que vostè se'n deu recordar també; tampoc van poder-ho evitar, vostès, això, no?

Doncs, això va passar i ara ho hem d'evitar. I jo crec que puc dir-li, escolti..., encara esperem, perquè el procés no ha culminat del tot, no?, però jo crec que a aquestes alçades podem dir: «Doncs, home, el balanç és francament –francament– satisfactori, perquè d'aquí en sortiran entitats financeres catalanes, més fortes, més sòlides, al servei del país.»

I quant a la col·locació del deute públic no li puc..., no, escoti'm, és que no li revelaré cap secret. Avui els mercats financers estan en una situació molt complicada a tot Europa, vostè ho veu. Va començar amb el deute sobirà de determinats estats, continua amb la crisi del deute sobirà de determinats estats –ara acabo, senyor president. Els *spreads* del bo espanyol, del bo sobirà de l'Estat, estan en uns nivells més alts que mai, més de dos-cents punts bàsics respecte al bo alemany –anava a dir el *Deutsche Mark*, però evidentment no puc dir el *Deutsche Mark*, no, el bo alemany–, i això està passant per a totes aquelles entitats espanyoles que han de col·locar emissions en el mercat.

I ara s'ha estès a l'euro, de manera que és evident que estem en una situació complicada, la qual cosa no vol

dir, naturalment, que hi hagi d'haver cap mena de senyal d'alarma respecte a les finances de la Generalitat, ni a la liquiditat ni a la solvència d'aquestes finances.

Gràcies, senyor president.

El president

El senyor diputat té la paraula.

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor conseller, per començar, si m'ho permet, li agraeixo el to, sí, sí. I permeti'm que li digui una cosa més, de diputat a diputat, de diferents grups parlamentaris: si aquest fos el to, si aquest hagués estat el to de la seva primera intervenció aquest matí, conseller Castells, ens hauríem estalviat una part del debat. Si aquest és el to, de dir: «Escolti'm, venim aquí, discutim, parlem, aquí aportem una cosa, aquí aportem l'altra», i no aquest to... –senyor conseller, li ho explico i a més li ho reconec com a tal, li ho reconec com a tal–, si aquest fos el to, ens seria molt més fàcil, conseller, entendre'ns sobre aquesta qüestió. Si el to és un to en què s'acusa abans de fer qualsevol tipus d'oposició, de si fem o no fem demagògia, doncs, conseller, aquest no és el to adequat. Per això li agraeixo molt, sincerament, sense voler ressuscitar cap debat, el to que vostè ha emprat en aquesta intervenció.

Deixi'm que anem a les qüestions que em semblen clau, les cinc que em semblen clau. Vostè ens ha parlat aquí de la tendència. Jo el que li pregunto, no és que..., ja en sóc conscient, ja estem d'acord que hi ha un petit canvi de tendència, però la meua pregunta –petit, eh?, petit, és un canvi que comença a tenir alguns elements; correcte–, la pregunta meua era més precisa, era més concreta i vull conèixer la seva opinió.

Les mesures obligades que en l'àmbit de la retallada, en l'àmbit del dèficit, es veuen obligats a endegar el Govern espanyol, el Govern català i altres governs, vostè creu, sí o no, que poden afectar aquest canvi de tendència? Aquesta era la pregunta concreta.

Dit d'una altra manera, si aquests brots, en la línia en què s'han anat consolidant, poden estar en perill o no, fins a quin punt, i quin tipus de diagnosi en fa vostè des del Govern? És una pregunta molt concreta, que venint de vostè per mi té una particular atenció i un particular interès.

Dos. Vostè ens ho ha dit aquí i jo hi coincideixo plenament, diu: «Escolti'm, hi ha una bona base», hi ha una bona base per sortir de la crisi, no? Però amb això, senyor conseller, no en tenim prou. O sigui, el que hem de fer..., hem de ser capaços de veure com podem ajudar un gruix descomunal d'empreses petites del país a sortir de la crisi. Aquesta és. Ja sé que hi ha una bona base, volto pel país, parlo amb un munt d'empresaris, veig iniciatives que em conforten, veig iniciatives que ens donen esperança. I encara més, l'opinió pública ha d'estar esperançada que té una bona base i que ens en sortirem; si alguna cosa ha de treure'n l'opinió pública és: hi ha una bona base i ens en sortirem, de la crisi.

Però la meua pregunta concreta és: per a tot aquest conjunt que tant i tant i tant pateix, de les pimes, amb la quantitat astronòmica de treballadors al carrer, quines mesures concretes podem endegar. I és en aquest àmbit a on creiem nosaltres que en el capítol de la liquiditat podíem fer molta cosa comunament. I no ens n'hem sortit. Vostè aquí n'ha fet una caracterització; ho deixaré exactament per al darrer minut de la meua intervenció.

Tres. En el paquet de mesures, a nosaltres ens agradaria, conseller, una miqueta més de concreció. És a dir, jo ja entenc que vostè ha de defensar el conjunt de mesures endegades; sempre recordo quan comencen de la mateixa manera: «Aquelles mesures es van endegar el mes d'abril de l'any 2008...» Això ja m'ho sé. Però ara necessitem més una diagnosi precisa de quines mesures han resultat positives i quines mesures han resultat clarament ineficients. Fixi's que li ho poso fàcil; si no vull tampoc un cos a cos amb vostè sobre aquesta qüestió. Dic: «Escolti'm, il·lustri la cambra sobre quines coses el Govern no ha fet bé i s'ha equivocat»; una cosa modesta, senzilla, en què ens hem equivocat?, si és que aquest Govern s'ha equivocat en alguna cosa. I això és el que voldríem conèixer, sense que vostè em torni a sentir, sap?, a mi llençar-me a la jugular, «perquè vostès s'han equivocat en això i en allò!», no; exactament volem saber el perquè.

I després la qüestió clau, senyor conseller, que vostè diu: «Escolti, miri, vostès potser van pensar que a veure aquí...» No, no; conseller, hi ha un document de treball de diàleg del Govern amb els grups parlamentaris i agents econòmics i socials, que és aquest, conseller. Aquest era un document que vostè va enviar als grups parlamentaris després que nosaltres marquéssim criteris de prioritització. Nosaltres vam agafar aquest document, conseller, i li vam acceptar totes les seves propostes, totes –els senyors negociadors del Govern no em desmentiran, les hi vam acceptar totes–, i vam suggerir: miri, la proposta 14, la proposta 19 i la proposta 32 també les inclourem en el primer bloc. I era tan important, vam dir, són tan importants per ajudar les nostres pimes, és tan important per a la liquiditat de les nostres empreses, podem fer tant de bé, podem utilitzar l'Institut Català de Finances i l'ICO i Avalis en la fórmula correcta, que estem disposats a pactar amb el Govern. I què vam suggerir, senyor conseller? Home, petits retocs. Per cert, retocs que vostès, en el document final, han acceptat. Fixi's bé, conseller. Miri la primera, miri que proposaven vostès...

El vicepresident segon

Honorable diputat, vagi acabant, que se li ha exhaurit el temps.

El Sr. Fernández Teixidó

Acabo, president. Només amb la lectura..., perquè vostè vegi el tarannà, conseller. Per tant, no ens faci allò de la mà estesa, perquè no funciona. Miri el tarannà. La seva primera posta deia: «Etablissement d'una nova línia conveniada entre l'Institut Català de Finances i l'ICO de 200 milions per a la compra i renovació d'actius fixos per a l'adquisició d'empreses.» Hi estem d'acord.

Nosaltres, què vam dir? Ja ho comprendrà, el que van dir: «Escolti'm, podem moure'ns en un ventall entre 200 i 300 milions d'euros?» I ens en vam anar a casa confiant –confiant– que ens dirien que sí.

Però fixi's: quina és la primera proposta que vostès porten directament –directament– als agents socials el passat dimarts?

El vicepresident segon

Honorable diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

Acabo, president. Jo crec que...

El vicepresident segon

Acabi de veritat –acabi de veritat.

El Sr. Fernández Teixidó

«Establiment d'una nova línia conveniada entre l'Institut Català de Finances i l'ICO de 200 milions d'euros» –com havien dit–, «ampliable a 300 milions d'euros» –com havíem dit.

Conseller, i així amb les vuit propostes. No ens podíem haver posat d'acord? L'argumentació que jo vaig rebre per part dels negociadors, pels quals sento tot el meu respecte i simpatia, el senyor Morillas i el senyor Prunera, va ser el següent: «Home, posar-nos en dotze punts d'acord sobre el primer eix de liquiditat a les empreses, home!, és massa perquè això ho pugui capitalitzar un grup parlamentari.»

Conseller, és un balanç pobre i trist que jo crec que les pimes del nostre país no mereixen. I aquesta mà estesa que vostè constantment ens situa implica un esforç de generositat.

Però, com que vostè ens ha fet una proposta, miri que senzill és...

El vicepresident segon

Honorable diputat, no té la paraula...

El Sr. Fernández Teixidó

...accepti els vuit punts, més quatre, i nosaltres li diem que sí –senyor president, gràcies–, li diem que sí a tornar a parlar-ne, d'aquesta qüestió.

El vicepresident segon

Gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Finances, senyor Antoni Castells.

El conseller d'Economia i Finances

Moltes gràcies, senyor president. Començarem per aquest últim punt. No, vostè no passi ànsia: les pimes, les petites i mitjanes empreses, segueixen rebent tota l'ajuda de l'ICF. Nosaltres treballem, fa ja set anys que fem feina amb l'ICF, i millorant molt, per cert, el que es feia abans. Que ja s'havia fet el que s'havia pogut, però

millorant-ho molt i fent moltes coses, i les seguirem fent. Si ens posem d'acord amb vostè, millor; millor perquè aleshores podrem, segur..., com li ho diria?, com més voluntats hi hagi en el servei d'una bona causa, millor. Si a això és al que l'invito.

Ara, vostè, hi ha un punt en què preval la voluntat de poder atacar el Govern, desgastar-lo, erosionar-lo i dir que no ha fet res, que no al servei de la bona causa. I aquest és el problema. I la gestualització i tot plegat. M'entén? La comèdia de la política! Què vol que li digui? I és una pena.

Ara, jo li ho torno a reiterar, efectivament, i vostè ha posat un bon exemple: aquesta mesura concreta és una mesura nova, amb la qual gràcies al concurs d'uns i dels altres podríem dir fem alguna cosa nova. Però vostè no vol això, vostè vol poder dir: «Mirin, quinze mesures. Què vol dir, això? Que l'ICF no feia res.» I això jo no li ho accepto, home!; no li ho accepto simplement perquè l'ICF feia molt. I en això, per tant, per aquí no anirem bé. Vostè està disposat que ens posem d'acord sobre quatre qüestions noves que jo podré dir: «Gràcies que hem parlat amb Convergència les hem posat sobre la taula»? Fem-ho, però no em desnaturalitzi el que és un paquet que serveix per millorar, no per qüestionar, tot el que s'ha fet fins ara. Aquesta és la qüestió de fons.

Bé, escolti, ja ho sap: mà estesa, li ho torno a reiterar. Aquí la té; si vol, se l'emporta avui a casa i demà em diu què vol fer amb la mà. I si vol que l'acabem de tancar, l'acord, doncs el tanquem, i direm «entesos», que ja sap que a Catalunya dient «entesos» no cal que diguem res més, no cal que firmem massa papers. M'entén?

No, vostè al principi m'ha començat fent aquesta cosa a la qual és propens, que ja l'entenc, que forma part també de la comèdia de la política, però, miri, no doni lliçons. Jo no li'n dono a vostè, vostè no me'n dona a mi. Què li sembla? Superioritat moral, cap. Vostè opina el que opina i jo opino el que opino; jo faig el que puc i vostè fa el que pot. No em posi nota, home, que jo no li'n poso a vostè. Simplement, i ja està.

Jo he fet la intervenció que m'ha semblat convenient, aquest matí –si després vol, prenent un cafè, la comentem–, i ara he fet la que m'ha semblat convenient. Per cert, vostè també ha fet aquest dematí la que li ha semblat convenient. Doncs, molt bé. Doncs, vostè deu saber per què la fa i com la fa.

Parla de «petit canvi de tendència». De vegades em passa a mi..., sap el senyor Rajoy, que hi ha els acudits aquests que surten a vegades en alguns diaris, que va i li diu: «Mariano, Mariano, gran notícia, ¿esto va peor que nunca!»? Doncs, una mica em passa el mateix, no? «Petit canvi de tendència...», però que li sap greu? Que el canvi de tendència sigui rellevant, que sigui significatiu, que hi hagi canvis de veritat, que li sap greu? No, home, no, no és un petit canvi de tendència; és més que un petit canvi de tendència, per sort per al país i per a l'economia del país. Tots els indicadors ens diuen, i si vostè mira les corbes ho veurà, que a partir del moment en què arribem a baix, que és el primer semestre de l'any passat, ara fa un any, tot va cap amunt. Escolti'm, això és així.

Ara, amb aquestes..., compte, fixi's, tot això que estem fent ara pel dèficit, que ho hem de fer ara imperativíssimament, ho hauríem hagut de fer igual, perquè, si no, corriem el risc de no recuperar competitivitat i no tenir un creixement sòlid. O sigui, les reformes i l'ajustament l'hem de fer, en qualsevol cas, perquè nosaltres, a diferència dels alemanys i dels francesos, que tenen una productivitat molt elevada, doncs, hem de fer un gran esforç per recuperar competitivitat. I l'hauríem d'haver fet igual.

Aquest canvi de tendència es manté? Es manté i es mantindrà; contestant a la pregunta que vostè em fa, es manté i es mantindrà. Espero donar-li una bona notícia, dient-li això. Es manté i es mantindrà. La prova és que les previsions són de creixement positiu l'any que ve, són de creixement positiu.

Ara, les mesures de reducció del dèficit –li ho he contestat molt clarament– tenen un efecte contractiu –sap el que vol dir, això?, i li ho he dit a més–, i s'han de revisar les previsions a la baixa. Pregunta formulada; resposta acabada, realitzada, escolti'm. Tindran un efecte contractiu, està clar que sí; aquestes mesures i les que ha fet el Govern central.

I, finalment, per acabar, abans m'ha preguntat –a partir..., i crec que és una informació de premsa, no?– sobre si la Generalitat ha de tornar no sé quants milions! Això lliga amb el que ha dit el seu il·lustre i dilecte portaveu parlamentari: 6.000 milions!, escàndol, escàndol, escàndol! Escolti'm, 6.000 milions, a mi no em surten per enlloc. He vist una informació de premsa, que contrastaré. I segons les meves informacions, les meves dades, no s'acosta ni de lluny a 6.000 milions, del que hem de parlar.

Ara, escolti'm, vostè ho sap, no, com funciona el sistema de finançament? Els ingressos procedents de les participacions en els impostos de l'Estat es tenen d'acord amb una previsió, dos anys després es liquiden, i es dóna la diferència. Durant molts anys això ha estat en positiu i durant els anys darrers ha estat en negatiu. Doncs, és clar que sí. Què no ho sabem, això? Està clar que sí, si nosaltres vam rebre els ingressos corresponents al 2008 i al 2009, sobretot, en base a unes previsions d'impostos que havia fet l'Estat que eren manifestament superiors al que després va succeir; de manera que, quan es fa la liquidació definitiva, òbviament –ara acabo, senyor president– surt una xifra negativa. Si d'això en volen treure suc, treguin-ne el que vulguin; no li molestarà que li digui si d'això en volen fer demagògia.

Això no obsta, òbviament..., que el sistema de finançament ha representat totes les millores que hem dit, que ja es van traduir l'any passat en un ingrés addicional de més de 2.000 milions, i en el moment culminant serà de 3.780 milions d'euros. Efectivament és així.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

El novè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre les polítiques de salut.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de salut (tram. 302-00241/08)

Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustríssim senyor Francesc Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Bona tarda, senyores i senyors diputats; em deixaran que comenci avui aquesta intervenció meva mostrant el meu respecte i estima personal cap a la consellera Geli, i suposo que m'entendran. És a dir, des de totes les discrepàncies i des de tota la discrepància que faci falta, però des del respecte i l'estima personal que jo li tinc i el meu grup també li té. Valgui això per a mostrar també la nostra disconformitat per a determinades formes de desqualificació que mai han de tenir lloc en el món de la política. Per tant, queda dit això.

Dit això, aquesta moció arriba els dies en què vostès aproven la retallada de sous i tarifes de concert, al temps que vostès anuncien l'endarreriment del pagament als hospitals concertats. Sí, l'endarreriment del pagament als hospitals. Els sona, no?

També aquests dies el personal sanitari –metges, infermeres– i el no sanitari –els funcionaris– han mostrat la seva responsabilitat; l'han mostrat aquests dies d'una manera molt fefaent, acceptant determinades retallades, i sense que els agradi, però acceptant-ho. A canvi què reben?, què reben els ciutadans?, què reben els metges? No els parlo de la retallada, eh? Parlo del tracte, parlo de la dignitat, de la manera de fer les coses. Conseqüentment, parlo també del mal tracte vers uns professionals que han complert a lo llarg de la seva vida i molts altres que estan complint en el sistema. I aquí, en contrapartida, se'ls ha jubilat, se'ls jubila sense un pla de recursos humans, sense una planificació racional dels recursos i amb un cost addicional de més de 7 milions d'euros, 7 milions d'euros per a finalment no tenir metge.

Parlo del respecte als ciutadans que han vist com s'han jubilat especialistes que necessitaven i que s'ha fet contra llei, com demostren les sentències del Tribunal Superior de Catalunya i del Suprem.

Els demanem en aquesta moció respecte als metges, als ciutadans i als tribunals.

Per això els proposem la retirada dels recursos interposats pel departament en contra de les reivindicacions i de la sentències que avalen aquests metges. Els demanem que ens diguin quin és l'import de les indemnitzacions i els costos addicionals. I quelcom de més important: els demanem responsabilitat.

I els diem que planifiquin, que planifiquin un mapa de les professions, un pla de recursos, i que no ens diguin que ja ho han fet perquè són els tribunals qui els diuen que no ho han fet, qui els diuen que ni ho han fet..., i vostès ens acaben dient que probablement no ho faran.

Els demanem definir una carrera sènior seriosa, a partir dels seixanta-dos anys, per tal d'aprofitar el coneixe-

ment, les habilitats i l'experiència dels nostres immillorables professionals. Els retallen el sou; no ens retallen a tots les possibilitats i el capital que representa el seu coneixement.

Deixin-me dir-los una altra cosa, ja els ho han dit des d'Europa: les coses estan difícils, no s'estan ficant difícils, ja estan difícils, molt difícils. Mentre, vostès segueixen anunciant més i més infraestructures sanitàries, sempre a major glòria de reivindicacions locals, de necessitats d'alcaldes o de dirigents de determinades comarques. Aquesta tarda ho han vist. I sense pla funcional.

Mirin, més centres no significa més qualitat. La proliferació d'hospitals i CAP, sense pla funcional, sense millores de gestió, no és el camí. Ara ens trobem amb un gran problema. S'han preguntat si no val la pena fer seixanta quilòmetres per a una intervenció d'alta complexitat si amb això millorem la qualitat, la gestió i l'estalvi, com els ho diuen molts experts –l'Iasist, per exemple. Els últims deu anys, els diuen, els últims deu anys han crescut molt poc els ingressos; ha crescut l'activitat, s'ha duplicat la cirurgia major ambulatoria; en aquest temps s'ha incrementat tremendament les plantilles, i curiosament la productivitat a penes ha pujat. Enfront d'això hi han fórmules de gestió millors. Els hospitals, amb aquests nous models de gestió, tenen menor estada mitjana, més cures ambulatories, els mateixos nivells de qualitat ajustada al risc, amb molt menys cost.

Aquest és el desafiament: donar més per menys. Els proposem un nou paradigma. Ja sé que no ens entendran. Ho ha demostrat avui el president, ho ha demostrat el president Montilla. No ens entendran. De fet, el que els proposem és governar i governar bé; per vostès això és un impossible. Les noves tecnologies, les tecnologies de la informació i les comunicacions. Un nou paradigma envers més servei amb menys despesa, una nova visió sobre els hospitals, noves fórmules que estan donant resultat a tot Europa. Saben que a Europa s'està revisant el funcionament dels hospitals i que fins i tot en tanquen alguns? Ho saben? Com és que vostès no s'hi apunten, a això?

Els interessin molt determinats hospitals de determinades comarques a major glòria d'alcaldes i dirigents locals, sense l'aprofitament necessari d'infraestructures que estan al costat i que podrien donar el mateix servei...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Sancho i Serena

I al final sap qui ho paguen? Ho paguen els ciutadans i al final ho acaba pagant el tracte que reben, també, els professionals.

Els demanem que revisin aquest paradigma, que governin bé, tot i sabent que, això, demanar-los-ho a vostès, ja els ho hem dit, és impossible.

El president

No s'han presentat esmenes. Per tant, poden fixar el posicionament els grups parlamentaris. I té la paraula l'honorable senyora Caterina Mieras, en nom del Grup Parlamentari Socialistes.

La Sra. Mieras i Barceló

Gràcies, senyor president. Abans de posicionar-me sobre la moció, em permetrà, senyor Sancho, que em semblava que estàvem en un altre lloc, perquè al llarg de quatre anys aquesta diputada ha estat membre de la Comissió de Salut i vostè portaveu del seu grup i no han fet res més que demanar més, més, més, més i més, més de tot, i mai han recolzat cap proposta de racionalització a la comissió.

Però, dit això, suposo que és que comencen ja la campanya, i en salut, doncs, vostès volen dir allò de «Mas per menys». Doncs, en matemàtiques, senyor Sancho, més per menys sempre dona menys.

Miri, li anuncio que el meu grup rebutjarà tots els punts de la moció. Tot i que en la seva interpellació va fer un balanç positiu de totes les lleis consensuades en aquesta legislatura amb els grups que donem suport al Govern i va explicar-nos el gran sentit de la responsabilitat que té el seu grup, la moció que ens ha presentat avui queda molt, molt lluny de la voluntat de consens i encara més lluny del sentit de la responsabilitat.

Els set punts de la moció que ens ha presentat els podem agrupar en dos blocs. El primer bloc, els cinc primers punts fan referència a les incidències de la jubilació forçosa als seixanta-cinc anys de metges estatutaris, dels metges de l'ICS, que el Departament de Salut va portar a terme el 2004. Si intentem analitzar les propostes que fa en aquests cinc punts, diria simplement que vostè el que ha fet és anar pel broc gros. Ja va fer-ho en la seva interpellació; va posar tots els metges jubilats en el mateix sac, tots, els especialistes, els metges dels hospitals, els que tenien contracte de dos hores, i dona per fet que cap d'ells es volia jubilar i afirma amb rotunditat que sense cap dubte tots ells feien una aportació especial al sistema de salut. Es nota que vénen eleccions.

Passa per alt que el 2005 es van regular els emèrits, que el 2007 es va negociar i modificar el pla de reordenació que permet en aquests moments l'excepcionalitat en la jubilació de sis especialitats deficitàries. També passa per alt que el pla de recursos humans vigent i negociat amb la mesa sectorial.

I el mateix fa amb les resolucions judicials, amb els recursos, amb els tribunals, tot ho barreja; i a sobre acusa el departament de malgastar diners, i després, en el punt 1, ens demana l'aplanament jurídic del departament. Pel broc gros.

I pel que fa referència al segon bloc –al segon bloc–, el de les infraestructures, els punts 6 i 7 de la moció, no tinc qualificatiu. Ara resulta que hem invertit massa. Ho diu fins i tot el senyor Mas; ja li ho he dit d'entrada. Els convido a fer una llista de tots els equipaments que consideren sobrers. La diputada Carme Figueras li ha parlat del...; sí, jo li puc parlar del Barcelonès nord.

Els hauria de posar..., la cara de vergonya, eh? Això està molt clar.

I no tan sols ens explica això, sinó que diu que no els aprofitem les vint-i-quatre hores del dia. Mai com ara s'havien aprofitat els equipaments! Ens acusa de mals gestors! Vol que li expliqui quants quiròfans teníem tancats, tarda i nit, als hospitals de la Vall d'Hebron i de Bellvitge, quan era conseller de Salut el seu gran gestor, el senyor Trias? Tots tancats –tots tancats. I sap que vàrem ser l'única comunitat autònoma que, gràcies al senyor Trias, no va contemplar la figura de dedicació exclusiva dels professionals? L'única. Cregui'm, això va suposar molts problemes per obrir els quiròfans a les tardes. I, si us plau, no em parli de retrovisor, perquè, en democràcia, totes les decisions polítiques que es prenen tenen repercussions, repercussions a curt i a llarg termini i cal assumir-les, en el que és bo i en el que és dolent, això és el que dóna autoritat moral.

En la seva interpellació va acusar també al Govern del Departament de Salut d'estar de festa –d'estar de festa. Una festa, per cert, que ha incorporat més d'un milió de nous ciutadans al sistema de salut, sense abaixar ni la qualitat ni el nivell de satisfacció del ciutadà amb els serveis, i que ha posat més d'un 30 per cent més de professionals al servei de la població.

I, clar, engrescat com està, vostè s'ha donat una festassa amb aquesta moció subsegüent; una festassa de la qual nosaltres no volem participar, i, per tant, votarem negativament tota la seva moció.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyora diputada, entenc que s'ha posicionat en nom dels tres grups que donen suport al Govern. I, per tant, donem la paraula a la il·lustre senyora Belén Pajares, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

La Sra. Pajares i Ribas

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, senyories, jo revisava, doctor Sancho, la seva interpellació i haig de dir-li que em quedo amb una paraula, que resumiria la seva interpellació, que és «gestió», o millor dit «no-gestió», no-gestió d'un departament cabdal per les polítiques que porta a terme, perquè són les que afecten de manera més directa els ciutadans. Un departament que, a més, pel seu número i pel seu pressupost, és com una gran empresa; per tant, cal tenir una visió de futur, assolir la màxima eficàcia i eficiència amb un objectiu molt clar, que és la salut de les persones i donar uns serveis sanitaris de qualitat. Per tant, els recursos humans entren dintre d'aquestes actuacions prioritàries que ha de portar a terme el departament.

I és que, justament, dels professionals de la sanitat, n'hem parlat en moltes ocasions, en diferents iniciatives parlamentàries, i totes han evidenciat que la política de recursos humans del Departament de Salut no ha estat, precisament, una de les decisions més brillants del departament. I, des d'aquí, podem parlar i parlar,

però els problemes de fons segueixen vigents i a qui li correspon resoldre'ls és al Govern.

I l'exemple més clar el tenim amb la seva interpellació, no?, que és la jubilació forçosa dels metges als seixanta-cinc anys, que ha suposat, des de l'any 2004, que s'hagin jubilat de manera forçosa al voltant d'uns sis-cents metges, molts d'ells d'especialitats deficitàries, o sigui necessitem metges i, per contra, es jubilen de manera forçosa sense tenir cap necessitat de fer-ho.

Sí que m'agradaria, aprofitant que tinc l'ús de la paraula, fer un aclariment, perquè es parla molt de la Llei 55/2003, del Estatuto marco del personal estatutario de los servicios de salud, és una llei del Partit Popular, que va ser aprovada per unanimitat. I, en base a aquesta llei, s'han aplicat aquestes jubilacions forçoses, però aquest article 26.2 diu, exactament, i –lo voy a leer *da capo al fine*, para que quede claro– diu: «Punt 2. La jubilación forzosa se declarará al cumplir el interesado la edad de sesenta y cinco años. No obstante, el interesado podrá solicitar voluntariamente prorrogar su permanencia en servicio activo hasta cumplir como máximo los setenta años de edad, siempre que quede acreditado que reúne la capacidad funcional necesaria para ejercer la profesión o desarrollar las actividades correspondientes a su nombramiento. Esta prolongación deberá ser autorizada por el servicio de salud correspondiente, en función de las necesidades de la organización articuladas en el marco de los planes de ordenación de recursos humanos.» I justament aquí, en el pla de recursos humans, ha estat on els tribunals de justícia han donat la raó, primer, als metges que van reclamar i, segon, anul·lant el decret que va aprovar el Departament de Salut.

I jo estic d'acord amb vostè que el perjudici va molt més enllà de l'àmbit econòmic, que és important; però aquí estem parlant d'altres coses que també ho són, per exemple, el coneixement i l'experiència en un moment on el dèficit de metges i de professionals de la sanitat és evident.

Nosaltres, ja sap que l'any 2007... –i no m'agradaria fer una intervenció tipus «ya te lo dije», eh?– el Partit Popular ja vam demanar, a través d'una proposta de resolució, que s'anul·lés aquest decret, però no de manera selectiva, com va reformular la conselleria. I, per tant, donarem suport en tots aquells punts on vostè parla, en la seva moció, d'aquest decret.

I també estem totalment d'acord amb el fet que és necessari un pla d'ordenació de recursos humans, no? I el Grup Popular també ho ha reclamat en diverses ocasions: un mapa de les professions sanitàries, primer, per saber amb què comptem i poder decidir cap a on hem de d'anar.

Jo no tornaré a reproduir algun dels episodis més negatius que ha viscut la sanitat pública catalana, perquè sembla que, durant aquests dos governs tripartits, no hagi passat res, però penso que està en la memòria de tothom.

Per tant, nosaltres, senyor diputat, donarem suport a tots i a cada un dels punts de la moció que era subsegüent a una interpellació.

Gràcies, senyor president, senyories, honorable consellera.

El president

En nom del Grup Mixt, té la paraula l'illustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *consellera*, ilustres diputados y diputadas, yo creo que la diputada Belén Pajares ha situado muy bien el balón en el terreno de juego, que es el balón en el terreno de la ley; creo que, en definitiva, estamos hablando, aquí, de la aplicación de la norma.

Es notorio, porque los tribunales lo han venido diciendo ahí, que, en su día, la *consellera* se equivocó al aplicar la normativa, y eso motiva una necesaria rectificación. De ahí que ya anuncie el voto favorable a algunos de los puntos, no a todos, por lo que ahora explicaré.

Creo que es necesario que se haga, realmente, un nuevo mapa para las profesiones sanitarias y, de hecho, es un aspecto imprescindible. Es necesario elaborar un plan de recursos humanos y bueno es que sea de acuerdo con lo que ha fijado la jurisprudencia tanto del Tribunal Supremo como del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña, y es bueno que se aplique la ley, en lo que hace referencia al Estatuto marco del personal estatutario, sobre la jubilación forzosa de los medios estatutarios. Porque yo creo que hubo un exceso de celo, en su momento, por parte de la *conselleria* a la hora de aplicar un criterio restrictivo en esta materia. Yo creo que eso ha de ser asumido y creo que para corregirlo, primero, hay que empezar a asumir el error. De ahí que ya anuncie el voto favorable a los puntos 2, 3, 4 y 5.

El punto 1 no lo puedo votar a favor, y no lo puedo votar a favor como jurista, porque pedir que se retiren todos y cada uno de los recursos interpuestos por parte del Departamento de Salud de la Generalitat en relación con la jubilación forzosa, sencillamente, sabe usted aquella tesis de Chesterton que le preguntaron por los franceses, ¿no?, y dijo: «¿Qué opina usted de los franceses?» Y él contestó: «Pues, no sé, no les conozco a todos.» Pues, no puedo decir que se retiren todos y cada uno de los recursos interpuestos, porque yo, como Chesterton, no conozco todos los recursos. A lo mejor en alguno de ellos tiene razón el departamento, con lo cual, por tanto, permítanme que aquí me abstenga; es decir que, en principio, parto de la prueba de la equivocación del departamento en esta materia, pero no puedo darle..., como jurista y, puesto que, en este caso, los papeles me vinculan..., una presunción en contra del departamento.

En lo que hace referencia a la división del Plan de infraestructuras sanitarias, la verdad es que ya le gustaría a la *consellera* —estoy seguro— y al departamento poder proceder a revisar el Plan de infraestructuras sanitarias. Es más, en este final de legislatura y en estos momentos en los que nos encontramos, y a la vista del incumplimiento de los planes..., porque, *consellera*, podemos asumir todos que estos planes se han incumplido, y, en consecuencia, sí que, desde luego, es imprescindible

su revisión, porque han partido de una base, pues, excesiva en cuanto a la ambición y que, luego, no se han materializado en la práctica. A lo largo de la legislatura, hemos estado insistiendo en la necesidad de construcción, de renovación de centros sanitarios, de hospitales y en todas..., ha sido una práctica habitual el retraso en la terminación de la ejecución de las obras y, muchas veces, incluso en su puesta en marcha.

Por lo tanto, sí que daré apoyo a la propuesta, al punto 6 y al punto 7, pero..., partiendo de la base que es desde un punto de vista voluntarista, puesto que somos conscientes, desde luego, que la voluntad se manifiesta, y yo creo que sería bueno que el Gobierno que venga en el futuro asuma esta revisión y, además, asuma estos compromisos, no sé si unos u otros, pero que, realmente, en todo caso, sea conveniente.

De lo que sí me gustaría hacer mención es que a este diputado se le pueden achacar muchos defectos, pero, a lo largo de la legislatura y en la comisión, cuando se han planteado estos temas, siempre que se han abordado los temas de creación de nuevas infraestructuras, siempre ha hecho referencia a la necesidad de racionalizar el personal. Es decir, no creemos la infraestructura sin el personal adecuado, porque nos parece excesivo generar unas expectativas que luego no se cumplen en la práctica.

Por lo tanto, ya le aventuro que daré apoyo a casi la totalidad del precepto, atendiendo al espíritu del mismo, mucho más que a la literalidad, pero al punto 1, permítanme que, aquí, el celo del jurista me pueda y no le pueda apoyar en este primer punto.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Per tant, entenc que hi ha votació separada del punt primer, eh?

(Pausa llarga.)

S'ha demanat votació separada del primer punt. Votem, doncs, aquest primer punt de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 62 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

Votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 65 vots a favor i 69 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'adopció de mesures d'ajust econòmic per a afrontar la crisi i l'elevat dèficit públic (tram. 302-00242/08)

El desè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre l'adopció de mesures d'ajust econòmic per afrontar la crisi i l'elevat dèficit públic. Té la paraula l'illustre senyor

Enric Millo, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta és la moció que presentem, subsegüent a la interpellació que vam fer al Govern sobre l'adopció de mesures d'ajust econòmic per afrontar la crisi i l'elevat deute públic.

Concretament, és cert que en la interpellació vàrem tenir ocasió de debatre amb l'honorable conseller sobre diferents aspectes que afecten no només el problema concret del dèficit i del deute, sinó també tot allò que fa referència als elements necessaris per a la reactivació econòmica, la creació d'ocupació.

Però l'objecte de la interpellació, l'objecte últim, i també el contingut de la moció, com tots vostès han pogut comprovar, és precisament el d'afrontar d'una manera valenta, segons la nostra opinió, aquest tema de la retallada del deute, o sigui, la retallada del dèficit públic, i per tant del deute acumulat.

La interpellació es va fer abans de conèixer el contingut del Decret llei 3/2010, que hem tingut ocasió de debatre aquest matí i que ha estat aprovat amb el vot dels grups que donen suport al Govern. Ens hauria agradat veure un grau de coincidència més alt del que vam poder comprovar quan el Govern va aprovar el decret, però la veritat és que vam tenir certa decepció. Fins i tot sabíem que ens arriscàvem una mica presentant una moció quan encara el Govern no havia fet el decret i estava la cosa, doncs, a punt de sortir, no?; estàvem tots una mica a l'espera d'aquest part, no?

Però ens vàrem aventurar i ens va semblar, atès que el Partit Popular català té una proposta concreta, i que l'hem explicat en termes de resolució, quant a què caldria fer per afrontar d'una manera valenta la reducció del dèficit, doncs, ens va semblar que era oportú presentar-la en forma de proposta de resolució.

El decret que vostès han convalidat avui no ataca, segons la nostra opinió, d'arrel el greu problema que tenim de sobredimensionament de l'Administració catalana –sobredimensionament de l'Administració catalana–, no concreta mesures concretes, mesures amb relació a aquest tema, sinó que es limita a afrontar qüestions relacionades amb la nòmina dels empleats públics i algunes qüestions més, però no afecta directament el que considerem que hauria de ser una atenció decidida a reduir la mida de l'Administració.

Hauríem volgut trobar disponibilitat de diàleg i negociació per part del Govern en aquest àmbit –al de la reducció del dèficit, em refereixo–, més enllà de la retallada de salaris, com dic, dels empleats i determinades despeses socials.

Vull recordar que nosaltres –i agraeixo molt que hi hagi la presència del senyor conseller, que en les mocions no sempre tenim l'ocasió de comptar amb la presència dels membres del Govern, li ho agraeixo– no ens hem aixecat de la taula de negociació –parlo de la cimera, aquella cimera que vàrem fer després del debat extra-

ordinari sobre la crisi. Nosaltres no ens hem aixecat de la taula, senyor conseller; no ens aixequem normalment si no ens fan fora, no?, i hem mantingut el diàleg encara fins avui, no?, perquè en aquell document no hi havia pràcticament res relacionat amb la reducció del dèficit públic, i vostès ens van dir que això volien tractar-ho a part. Per tant, seguim asseguts en aquella taula i li mantenim també la nostra mà estesa, perquè crec que seria bo que hi hagués algun acord en matèria de mesures concretes de reactivació de l'economia.

Però avui volem posar l'accent concretament en aquell paquet de mesures concret per a la reducció del dèficit i de l'endeutament. No hem rebut esmena dels grups que donen suport al Govern; intueixo per aquest motiu que no vénen avui amb disponibilitat de negociar cap acord, no sé si ho intueixo bé o no.

L'acceptació i posada en funcionament de les mesures proposades en la nostra moció, aquesta que presentem avui, permetria estalviar més de 1.500 milions d'euros sense tocar el sou de cap funcionari. Em sembla que és una qüestió important sobre la qual, si més no, valdria la pena poder parlar amb calma i poder establir algun tipus de negociació. No podem acceptar amb resignació un dèficit anual que es situa ja per sobre dels 6.000 milions d'euros, és a dir, més d'1 bilió de les antigues pesetes, 1 bilió amb be de Barcelona.

I, per tant, doncs, estem disposats a flexibilitzar la nostra proposta, sempre que vostès estiguin també disposats a assumir el compromís de prendre les mesures dins d'aquesta legislatura, i no com hem escoltat darrerament, que plantegen algunes mesures en l'àmbit de la racionalització del sector públic, però que aquestes mesures no tindrien efecte fins a una propera legislatura, tot i que avui el president del Govern, el president Montilla, sembla, m'ha semblat entendre que deia que sí, que abans de finalitzar la legislatura tindríem mesures concretes. Bé, doncs, aquest pla amb què vostès treballen al nostre entendre és massa genèric, poc concret i no està quantificat, no parla de diners; per tant, no sabem exactament quin seria l'estalvi. I a sobre, doncs, això, no?, ens diuen que a més a més probablement no es podria aplicar en aquesta legislatura. Per tant, ho considerem poc seriós.

La nostra moció té dos blocs: un, en què demanem que el Parlament es manifesti en contra de qualsevol pujada d'impostos, i un segon, en el qual demanem, a través de quatre punts molt desenvolupats, una reducció de la dimensió de la despesa, mantenir el nivell de qualitat dels serveis socials, afectar la totalitat de l'estalvi generat per la disminució del dèficit, reduir la dimensió de l'estructura de l'Administració –proposem concretament passar de quinze a onze conselleries, és a dir, de catorze més la de Presidència a onze–, i un quart punt... Això, evidentment, en la moció, doncs, està molt detallat...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

Acabo, senyor president. La moció està molt detallada i molt concretada; hem volgut, doncs, fer un model que pogués ser discutit.

I un quart punt en què afectem directament sobre totes aquelles despeses que entenem que són sobreres, superflues, innecessàries i que formen part de tot allò que cal en aquests moments, moments de crisi, reduir d'una manera clara i dràstica.

Quedo, per tant, a l'espera de les seves intervencions, i amb la voluntat, per part nostra, de poder arribar a un acord en aquesta matèria.

Gràcies, senyor president.

El president

Ha presentat esmenes el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i té la paraula la il·lustre senyora Meritxell Ruiz per defensar-les.

La Sra. Ruiz i Isern

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, parlo en nom de Convergència i Unió per defensar el nostre posicionament i també les esmenes que ha presentat el nostre grup parlamentari en aquesta moció de mesures d'ajust econòmic per afrontar la crisi i l'elevat dèficit.

De fet, Convergència i Unió ja fa temps, bastant de temps, que advertim sobre aquest elevat dèficit i l'enorme despesa que ha creat el tripartit. Vostès ho han negat repetidament. Bé, ho han negat repetidament fins avui, que han vist que és cert i s'han posat a retallar. La realitat és tossuda i els números clamen al cel. El mes de març Convergència i Unió ja va presentar una iniciativa en la mateixa direcció que la que avui presenta el Partit Popular.

I només tinc cinc minuts per defensar l'esmena i el nostre posicionament, però vull deixar clar que, si hem presentat aquestes mocions i Convergència i Unió ha fet ja dues interpellacions en aquest sentit, deriva de la irresponsabilitat del Govern.

Irresponsabilitat, en primer lloc, de crear un dèficit ingent i desmesurat. Vostès havien previst que el dèficit de l'any 2009 seria de 1.900 milions d'euros. Saben quin ha sigut? De moment de 5.200 milions d'euros. Han gastat 5.000 milions d'euros més durant el 2009, i, clar, ara han de fer pagar els plats trencats als funcionaris, als mestres, als metges, als discapacitats i a les classes mitjanes.

I una altra irresponsabilitat greu: l'increment excessiu i extraordinari de personal d'administració. Avui els ho hem dit: 530 alts càrrecs, 86.000 funcionaris més, són molts diners. O 200 treballadors més a l'Incasol, 142 a GISA, 123 a Adigsa, 144 a Turisme Juvenil, etcètera.

No creuen que s'han excedit en la contractació de la gent? Perquè el Govern no hauria de ser una agència de col·locació, sinó que és la institució pública més important d'aquest país i la que ha de treballar més intensament per a sortir de la crisi. I no creiem que sigui

engreixant l'Administració que resoldrem el problema de l'atur.

La irresponsabilitat d'aquest Govern es pagarà molt cara. Mirin, en èpoques de bonança, les polítiques erràtiques, doncs, poden passar més desapercebudes, però en moments difícils és quan es paguen les conseqüències d'una mala gestió. I el que em sap més greu és que, si vostès haguessin fet bé la seva feina, ara no haurien de fer retallades socials.

M'imagino que deu ser dur ser el primer govern de la democràcia que provoca aquestes retallades socials. Però és que si haguessin sigut més responsables això no caldria. El divendres 21 de maig el president de la Generalitat, el senyor Montilla, va dir en una associació que es diu Dincat, diu: «Racionalitzar, sí, però retallar l'estat del benestar, no.» Doncs bé, potser a partir d'avui hauran de donar explicacions a la ciutadania.

Convergència i Unió el dia 11 de març ja va presentar una moció en aquest Parlament en el mateix sentit que la que avui ens presenta el Partit Popular, el de reduir la despesa i el dèficit de la Generalitat. El tripartit hi va votar en contra.

Avui Convergència i Unió presenta unes quantes esmenes a la proposta, perquè creiem que pot millorar el text. Al punt b.2 introduïm que la part d'aquest estalvi que farem no només es destini a reduir el dèficit, sinó també a una cosa que és molt important, que és l'impuls de l'economia. I en el punt b.3.1 mantenim la reducció dels departaments de la Generalitat, però sense entrar tan detalladament en l'estructura; mantenim les seves mesures, però hi hem introduir alguns canvis. Vostès diuen passar de quinze a onze. Passar de quinze a onze o de quinze a deu..., bé, no sabem el nombre; per tant, això és el que hem modificat. O vostès diuen que el Departament de Treball se'n vagi al Departament d'Acció Social i Ciutadania. Doncs bé, nosaltres creiem que es podria fer d'alguna altra manera. Això és el que hem intentat fer amb aquestes esmenes.

Si ens acceptem aquestes esmenes, hi votarem a favor; però, si no, ens abstindrem, tenint en compte que en el fons defensem el mateix i nosaltres ja vam presentar una proposta de resolució.

Avui, però, el Govern malauradament ens ha presentat un decret descafeïnat, que serveix..., per a una cosa sí que serveix, és per fer propaganda, però poca cosa més; unes mesures que ja els ho hem dit avui, que arriben tard, que perjudiquen les classes mitjanes, i que resulta que la seva mesura estrella, que és aquesta famosa pujada d'impostos a les rendes més elevades, no tindrà efecte fins al 2012. Resulta, i nosaltres ho considerem oportú, que evidentment que els que més tenen més han de pagar, però és que resulta que actualment els qui més tenen en tot cas pagaran el 2012 i els qui menys tenen i les classes mitjanes el mes que ve, que els pujarà l'IVA, serà quan pagaran. Per tant, els pensionistes que se'ls congelen els sous el mes que ve pagaran més; els funcionaris, que vostès avui els han abaixat el sou, gràcies a la pujada de l'IVA, pagaran més.

Mirin, si realment el que volen fer és treballar per a les rendes mitjanes i baixes, el que han de fer és aturar a

Madrid la pujada de l'IVA i reduir tantes despeses que tenen innecessàries. Mirin, reflexionin sincerament si això que han aprovat avui és el millor que poden fer per aquest país, perquè Convergència i Unió creu que no ho és.

Gràcies, senyor president.

El president

Poden fixar posició els grups, ara. La il·lustre senyora Judit Carreras té la paraula.

La Sra. Carreras Tort

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats..., senyor Millo, en la interpellació que va precedir aquesta moció que avui ens proposa el Grup Popular, vostè estava molt interessat a saber quines mesures prendria el Govern de Catalunya per reduir el dèficit públic, i el conseller li va contestar, i li va contestar en quines línies estava treballant el Govern: la reducció de les retribucions de personal, la reprogramació de les inversions, l'alentiment en el ritme d'aplicació de determinats serveis, l'augment de l'impost de transmissions i actes jurídics documentats, i la racionalització i la simplificació del sector públic.

Davant de la resposta, vostè ja ens va avançar que no compartien les mesures per reduir el dèficit públic, llevat d'una, precisament en la que vostè avui s'ha centrat, en aquesta moció.

Molt bé, tot el respecte, només faltaria; tenim posicions polítiques diferents. Bé, de fet, suposo que les tenim, diferents, perquè, en matèria de reducció del dèficit públic, no sé com ho farien vostès. Ho corregeixo: sí que sé com ho farien, ens ho acaben de dir, ens ho han dit amb la seva moció; vostès reduirien el dèficit amb les mesures de contenció de la despesa aprovades pel Govern del 29 de juliol de 2010... Aquí hi ha un lapsus, perquè entenem que 29 de juliol de 2010..., estem, eh?, en la data que estem, per tant, aquí hi ha algun error; entenem que vostès es referien al 15 de juliol del 2008. *(Pausa.)* Bé, en qualsevol cas, el 15 de juliol del 2008 el Govern ja aprovava mesures de contenció de la despesa.

En qualsevol cas, un altre dels punts de la seva moció feia referència..., o el gruix de la seva moció fa referència a la reducció de la dimensió i l'estructura de la Generalitat.

I un altre, un darrer punt fa referència a reduir la despesa destinada a estudis i treballs tècnics, i publicitat, etcètera.

Doncs, el que li deia. Veient les seves propostes, veient les mesures que ha acordat el Govern, li hem de fer alguns comentaris. Per un cantó, ens alegrem que vostès en aquesta moció reconeguin que el Govern ja ha pres, no ara, sinó ja fa temps, que està prenent mesures de contenció de la despesa.

Amb referència a la reducció, la dimensió i l'estructura de la Generalitat, doncs, miri, en el paquet de mesures darreres que ha aprovat el Govern, a banda de les que fan referència a l'esforç i al sacrifici que demanem als treballadors de l'Administració pública o de

les mesures de contenció de la despesa, que suposaran un estalvi d'uns 90 milions d'euros, derivat del pagament de menys interessos, doncs, hi ha també mesures aprovades pel Govern que contemplen la reducció de la dimensió de la Generalitat, reduint el nombre d'entitats del sector públic; i, de fet, ho hem repassat en el decurs d'aquesta sessió parlamentària: d'un total de 247 entitats en desapareixeran 63 per integrar-se en d'altres, fusionar-se o dissoldre's..., diferents fórmules.

Que desapareguin aquestes entitats no vol dir, evidentment, que es deixin de prestar uns serveis; perquè, de fet, nosaltres estem convençuts que són necessaris els serveis que estan prestant aquestes entitats i que estan fent bona feina. Però en aquests moments, doncs, ens toca prendre decisions doloroses, difícils, però que per responsabilitat el Govern les ha pres.

Els acords de govern, més enllà de la reestructuració de l'Administració, també preveuen, doncs, reduir un percentatge d'un 10 per cent, per exemple, en les dietes d'assistència a consells d'administració d'entitats del sector públic. I, hi insisteixo –i aquest matí s'ha dit, potser no caldria que ho tornéssim a dir, però, hi insisteixo–, aquestes no són les primeres mesures de contenció de la despesa que el Govern de la Generalitat ha posat en marxa. Des del 2007 que el Govern ha adoptat diferents acords per a la reducció de despeses en l'àmbit de la Generalitat. I no els sorprendrà, per tant, si els dic que des del nostre grup parlamentari pensem que les mesures que ha pres el Govern són més encertades, més efectives i fins i tot, deixi-m'ho dir, més exigents que les que vostès ens presenten en aquesta moció.

Nosaltres, vistes les mesures que pren el Govern i que ha pres el Govern i les que vostès ens presenten, doncs, evidentment li anuncio que no podem donar suport a la seva proposta, a la seva moció. En una cosa sí que estem d'acord: cal reduir el dèficit en aquesta moments. I ni les seves..., ni les mesures del Govern ni les que vostès presenten són agradables, però són les que ens cal prendre en aquests moments. De fet, tot Europa està fent forts sacrificis.

Més enllà de les mesures, evidentment, aquest Govern també està prenent mesures per fer front a la situació econòmica i per transformar el model industrial, que tindrem ocasió d'anar-ne parlant en seu parlamentària en altres sessions.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Senyor Sergi de los Ríos, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula.

El Sr. De los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor Millo, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana no li votarem favorablement aquesta moció subsegüent que avui ens presenta i li intentaré argumentar, en el breu espai de temps que tenim, el perquè no la hi votarem favorablement.

En primer lloc, situar aquest debat, perquè crec, doncs, que no és realment cert que des del Govern ni des dels grups parlamentaris que donem suport al Govern haguem descobert el dèficit públic abans-d'ahir. Ens aquests casos el que convé és agafar el diari de sessions i anar repassant quins han estat els debats precisament en aquesta cambra. I agafant, doncs, el que es va produir el 18 de novembre de l'any passat, just quan debatíem les esmenes a la totalitat del pressupost de la Generalitat per a enguany, per al 2010, ja en parlàvem, del dèficit públic. I de fet va haver-hi un debat sobre si era o no era assumible aquest dèficit públic i, de fet, en diverses intervencions, la del conseller Castells, la meua també, situaven que hi havia un límit en aquest dèficit públic i que arribaríem en aquest límit d'aquest dèficit públic que s'havia d'afrontar. I aquest debat es va produir i, per tant, no és cert que haguem descobert que aquest país té un gran dèficit públic des de fa quatre dies. De fet, la pròpia situació econòmica ha obligat les administracions públiques a fer un sobre esforç, que s'està pagant, precisament, amb dèficit públic.

Quant a l'arrel de la seva proposta, parla del sobredimensionament de l'estructura de l'Administració catalana. Però, evidentment, com a país dependent que encara som en aquests moments hem de mirar també el conjunt de l'Estat, quan parlem d'aquest sobredimensionament de l'Administració. I realment, mirant enre- re en la història, fa més de vint-i-cinc anys a nivell de l'Estat espanyol es va decidir fer una descentralització en el seu moment i la creació de les diferents comunitats autònomes.

Aquesta descentralització el que implicava i el que va implicar de fet va ser el traspàs de competències que fins aquell moment només tenia en exclusiva l'Estat espanyol, passar-les a les comunitats autònomes, en el nostre cas a la Generalitat de Catalunya. Bé, si tu traspasses unes competències que tens en exclusiva i les descentralitzes, és lògic que quan es creaven aquestes noves administracions, en el nostre cas la Generalitat, l'Administració de la qual provenien, que era la de l'Estat, s'aprimés. I això no va passar; no va passar ni fa vint-i-cinc anys ni durant tot aquest període fins a l'actualitat. I aquí una part de responsabilitat també és precisament del grup que avui ens presenta aquesta moció, que és el Partit Popular, que van ser responsables del Govern espanyol durant una bona colla d'anys, que aquesta Administració, en comptes d'aprimar-la, van fer tot el contrari, engreixar-la, malgrat que els traspassos de competències ja s'havien fet i alguns s'estaven realitzant en aquells moments. I precisament nosaltres entenem que l'estructura d'administracions o els diferents nivells d'administracions públiques que tenim en el nostre país..., precisament d'on plora la criatura és d'aquí, d'un sobredimensionament de l'estructura de l'Estat, ho repeteixo, perquè aquestes transferències es van fer i no es va aprimar en aquell moment.

Per tant, des de Catalunya estem pagant, estem pagant des de fa una bona colla d'anys amb el nostre dèficit fiscal –no públic, amb el nostre dèficit fiscal–..., és a dir, tots aquells impostos que aquí es recaptin i que no retornen cap aquí, sinó que van a pagar una altra administració sobredimensionada. I quan parlem d'estructures

sobredimensionades hem de parlar de l'Administració de l'Estat. Efectivament, malgrat això s'ha racionalitzat l'Administració catalana, no només amb aquest decret llei que avui hem ratificat aquí, al Parlament, sinó amb les divuit mesures. Un dels primers països d'Europa que vam prendre mesures, el Govern de la Generalitat de Catalunya, l'any 2007. Efectivament, amb divuit paquets de mesures des d'aquell moment fins a l'actualitat, passant per el decret d'avui, s'han pres mesures de racionalització en un país, Catalunya, que si mirem la ràtio de funcionaris per habitant som dels més baixos no només de l'Estat espanyol, sinó també del conjunt d'Europa. I això també ens hauria de fer reflexionar quan fem aquests titulars, aquestes afirmacions que la nostra estructura administrativa està sobredimensionada. Compte, comparem-ho i mirem aquestes ràtios.

Se m'acaba el temps. No entraré en altres aspectes d'impostos. Crec que els debats sobre l'impost de successions i el tram de l'IRPF s'han produït ja aquest dematí a bastament i el nostre posicionament, del nostre grup parlamentari, ha quedat ben clar. Per tant, senyor Millo, per tots aquests motius, no donarem suport a la moció que presenta el grup del Partit Popular.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Laia Ortiz.

La Sra. Ortiz Castellví

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors dipu- tats, ho han dit altres que m'han precedit i avui pràcticament estem fent un ple monogràfic sobre reducció del dèficit públic i molts dels arguments, doncs, sí que ja han estat exposats per altres diputats. Però, sincerament, amb aquesta moció posen per escrit la demagògia que aquests dies aquest nou «partit dels treballadors» en què s'estan erigint ha utilitzat, a la vegada que es contradueix amb el que han dit vostès aquest mateix matí.

Com ja deuen suposar, el nostre grup parlamentari no votarem la seva moció, sobretot perquè estem a les antípodes en política econòmica i en política fiscal. Però només amb algunes d'aquestes afirmacions que hi ha en la mateixa moció ja es retraten. El seu primer punt i el més important, perquè és on posen l'accent els dos grups de la dreta d'aquesta cambra, és el rebuig a qual- sevol increment d'impostos, peti qui peti i sigui a qui sigui. I és el seu dogma i el repeteixen. I així estem. Perquè des d'Iniciativa - Esquerra Unida no és per al 2012; ho estem repetint ja des del 96, aquesta aliança..., quan el Partit Popular i Convergència i Unió van començar amb les seves rebaixes fiscals per als que més tenen, ho hem continuat dient quan el PSOE, amb la complicitat també de Convergència i Unió, ha anat suprimint impostos –patrimoni, rebaixes de l'IRPF... Sí, sí, però sempre amb la complicitat de la dreta catalana.

Per tant, no parli d'irresponsabilitats, perquè això sí que hipoteca els serveis públics, les contínues rebaixes i regals fiscals per als que més tenen. I aquí és quan més

aixequen el to de veu; quan aquí s'apugen els impostos, aquí sí, aquí sí que ja no ho poden tolerar. Però, en canvi, sí que poden tolerar la congelació de les pensions a l'Estat, perquè s'ha fet amb la publicitat precisament de Convergència i Unió. Així que, parlar d'irresponsabilitat..., apliqui's una mica la lliçó, perquè precisament és conseqüència d'aquesta irresponsabilitat que avui estem com estem.

Però mentre aquest matí també parlaven de reducció de la despesa de la Generalitat, deia el senyor Millo: «És improvisada i injusta, sobretot la reducció salarial.» I és rigorós venir amb una moció com aquesta i dir: «Retallar la despesa corrent un 15 per cent»? Què significa retallar un 15 per cent la despesa corrent? Això no afecta els salaris? Això no afecta el personal de l'Administració? Això no afecta les necessitats per prestar els serveis públics? Però és que la senyora Ruiz va més enllà: «No, no, el que sobra és personal; ha crescut molt», quan estem a la cua d'Europa en la ràtio d'empleats públics per població. I ho diu quan aquí s'han construït dues escoles per setmana i es necessita personal per cobrir aquestes escoles, o no necessitem més mestres?, o no necessitem més metges? Clar, i vostès aquí vénen a dir: «No, és que el que cal és reduir més personal», mentre, això sí, posen el crit al cel per apujar els impostos. I ho continuen dient. Bé, o sigui, estan en contra..., perquè la senyora Pifarré deia «la rebaixa salarial», però en canvi vostès proposen la disminució del personal públic. I ho diuen mentre a Catalunya hem assumit més competències, on es presten més serveis, on ha augmentat un milió i mig de persones en pocs anys. I això necessita persones, persones per cuidar dels serveis que necessita la gent.

Però, clar, també parlen de simplificació administrativa com si no haguéssim fet res. I precisament hi ha un acord de govern on s'aprova aquesta simplificació administrativa. Que això és el que està aprovat i no ho hem fet fruit d'una improvisació o de quatre consignes, com les que apareixen a la moció: «Escolti, ara, a quatre mesos de legislatura..., fusionin el Departament de Treball» –en plena crisi econòmica i amb el nombre d'aturats...–, «fusionin-lo amb un altre departament.» Aquesta és la solució? No, la simplificació administrativa es fa precisament fruit d'un estudi fet que diu quines són aquelles entitats que podrien desaparèixer o fusionar-se.

Bé, aquest Govern ha vist venir la crisi i també la davallada d'ingressos. I s'han adoptat mesures: el 2007, el 2008, el 2009 i també el 2010. I, escolti, si s'aplica la reducció salarial..., ja sé que a vegades el Partit Popular, l'estat de dret, doncs quan no convé no l'assumeix, però aquesta reducció salarial ve per un imperatiu legal del decret de Madrid. Ho dic perquè la senyora Esperanza Aguirre això també ho acostuma a fer; aquelles lleis que no li agraden, doncs, no les apliquen. Però sí que..., una cosa. Perquè una cosa recurrent del Partit Popular és dir: «Els informes, publicitat.» Bé, aquest Govern ha fet els deures i els ha rebaixat, doncs, en més d'un 60 per cent. Però, clar, cal una mica de coherència, perquè sap qui té el rècord en despesa en publicitat i propaganda? Doncs, miri, precisament, la Comunitat de Madrid. De fet a la premsa, a les hemeroteques ho poden veure: Madrid

gasta cinc vegades més que Catalunya i quasi la meitat que tot el Govern central en publicitat i propaganda. Per tant, el seu balanç allà on governen..., queda més que palesa aquesta incoherència. Vostès allà on gestionen privatitzen, retallen serveis públics. I en temps difícils vostès no posen solucions, sinó que volen fer soroll posant en risc el que sigui.

Per tant, nosaltres no avalarem ni la seva política ni votarem a favor la seva moció.

El president

El senyor José Domingo, en nom del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Lo cierto es que después de escuchar el debate con mucha atención llega uno a una conclusión: no hay nada que hacer. No hay nada que hacer puesto que, si ya se descubrió anteaer que el déficit existía y que había un endeudamiento enorme y se adoptaron las medidas adecuadas, no sé por qué hoy se ha convalidado un decreto ley con urgencia. Algo fallaría ¿no?, en esas medidas.

Claro. Y la razón que se nos da aquí es que no ha lugar a la simplificación administrativa puesto que eso debe ser realizado de una manera rigurosa, cierta, solemne, estudiosa, con informes técnicos, con todos los... Si tienen ustedes un informe técnico de hace unos días, que hoy lo ha mostrado el señor Oriol Pujol, en que decían sus técnicos, los técnicos del Gobierno: «Ciento cuatro entidades deben ser reformadas.» Y ustedes reforman sesenta y tres.

Pero es que tienen ustedes... Hace unos días, con motivo de la Ley de la Agencia Catalana de la Inspección de Trabajo, los antecedentes de la Agencia Catalana de Inspección de Trabajo decían –los suyos, ¿eh?, sus técnicos, su dirección general–: «No creen una agencia, creen una dirección general.» Crean una agencia. Sus técnicos, en el tema de la agencia de inmigración: «Valoren la conveniencia de crear una agencia en materia de inmigración. A lo mejor es suficiente con una dirección general.» Crean una agencia. Eso hace unos días.

Prácticamente no ha habido una ley en esta legislatura que no haya incorporado un órgano nuevo: agencia, consorcio... Han hecho ustedes de toda la tipología de personas jurídicas, de forma que ahora nos encontramos con que Cataluña, con diferencia, con mucha diferencia –ya que les agradan los términos de comparación tanto a la señora Ortiz como al señor De los Ríos–, pues con diferencia, con mucha diferencia es la comunidad autónoma con más personas jurídicas diferentes y creadas en esta legislatura. No sé si la razón de crear tanto es para dar tanto a algunos o sencillamente porque era necesario. Me da la impresión de que no, de que fundamentalmente la razón era un tema de reparto y de reparto de cargos y de puestos dentro de un tripartito que necesitaba mucha gente para colocar más que la razón en beneficio del bien público.

El espíritu de la moción, podemos decir que lo compartimos casi en su literalidad, no en todo, puesto que

entra en el detalle, y en el detalle realmente no podemos estar en todo de acuerdo. Evidentemente que es necesario reducir la dimensión y la estructura de la Administración de la Generalitat; evidentemente que es necesario simplificar y reducir, cualitativamente y cuantitativamente, los departamentos. No sé si es el momento, ¿eh?, porque yo casi prefiero que no lo hagan ahora, visto lo que queda, puesto que nos costará más si lo hacen en estos momentos, con lo cual creo que en su día perdieron la oportunidad y ahora mejor «Virgencita, Virgencita, que se queden como está», porque si no realmente puede ser un verdadero despropósito reestructurar, para el tiempo que queda de legislatura, el Gobierno de la Generalitat.

Pero hay algo que me veo obligado a desmentir, señor De los Ríos, porque aquí se está instalando la convicción de que la culpa de la falta de racionalización del sobredimensionamiento de la Administración es del Estado y ustedes no tienen nada que hacer. Pues le voy a poner un mero ejemplo, verá que lo va a entender enseguida: la Agencia Estatal de Meteorología. Como usted sabe, la competencia exclusiva en materia de meteorología es del Estado. Una agencia que da servicio a todo el Estado. Sin embargo, no solamente Cataluña, sino otras comunidades autónomas han decidido crear su propio servicio meteorológico: innecesario, doble gasto, mucho más gasto. ¿Para qué? Aquí tiene usted un ejemplo de falta de racionalización administrativa.

Pero otra historia que va calando y que no es cierta, la ratio de funcionarios por habitante. Pues claro que, evidentemente, la ratio de funcionarios por habitante es menor en Cataluña. Pero, dígalo todo. ¿Sabe por qué, no? Porque no hay ningún sitio como Cataluña en que haya tantos conciertos educativos y tantos conciertos sanitarios. ¿Eso quiere decir que es más barato –que es más barato– el servicio? No –no. Así que no engañen y no digan, ustedes, que estamos ante un país ideal en el que existen muy pocos funcionarios porque en realidad lo que se produce es una externalización de los mismos. (*Remor de veus.*)

Ya acabo, señor presidente. Únicamente señalar que se dará apoyo a todo el cuerpo de la moción, aún cuando realmente no en todo se está de acuerdo, pero en el punto A nos abstendremos, sencillamente, porque nos parece excesivo decir que nunca –nunca, nunca–, nunca más se producirá ningún incremento de impuestos. Vaya usted a saber lo que nos depara el destino. No queremos aventurarnos y pillarnos las manos, puesto que no se sabe lo que puede ocurrir, ni siquiera para ustedes, que vayan ustedes...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Domingo Domingo

...a tener en cuenta que en alguna comunidad autónoma seguro que se van a subir.

Muchas gracias.

El president

Senyor Millo, té la paraula per posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Per posicionar-nos amb relació a l'esmena i lamentar profundament aquesta ceguesa, no?, que tenen els grups parlamentaris que donen suport al Govern que vénen aquí a la tribuna a negar coses que són evidents. Vénen vostès aquí a negar l'evidència. Catalunya, i això ho ha de saber tothom, és la comunitat autònoma que té l'Administració més gran de tot Espanya, és la que té més conselleries de tot Espanya, és la que té l'Administració més sobredimensionada de tot Espanya. Escolti, això és així; per tant, admetin aquesta realitat.

Ara, vostès es declaren incompetents, per reduir-la? D'acord. Es declaren incompetents i incapacitats per reduir-la. D'acord. Ara, escolti, no vinguin a dir que això no és veritat. Aquesta és la realitat: ni Andalusia, que té una població més gran que Catalunya, té tants consellers. Per què això? Home, suposo que se sap també que no passa tampoc en lloc de tot Espanya que hi hagi tres partits governant. I, possiblement a l'hora de fer el repartiment de les àrees, doncs, clar, necessàriament s'ha de tenir una administració més gran.

Si això no fos així i el que jo estigués dient ara no fos veritat, a mi no em costaria gens admetre-ho, vostès tindrien relativament facilitat, com han fet en altres indrets i altres comunitats autònomes que estan reduint el nombre de conselleries, vostès també ho farien aquí, i no comparin amb altres administracions.... Escolti, vostè ho compara amb Madrid. Home, doncs, Madrid té bastant menys dèficit públic que nosaltres. Per tant, escolti, no facin comparacions que finalment els acaben perjudicant a vostès. Tenim l'endeutament més gran de tots també. Per tant, hi ha una situació greu, hi ha un problema greu a resoldre i vostès no el resolen directament, no?

Lamento aquesta poca capacitat que tenen i, sobretot..., efectivament, clar que estem a les antípodes, estem a les antípodes quan vostès continuen pensant que en moments de crisi el que convé és continuar engreixant l'Administració, continuar creant, encara, agències noves i continuar permetent que els diners, en lloc d'estar a les butxaques dels consumidors per incentivar el consum i la demanda, estiguin engreixant l'Administració encara amb més burocràcia.

Nosaltres, per tant, mantenim la nostra proposta. Ens agradaria, realment, que aquest sostre de límit que el diputat d'Esquerra Republicana em deia que havien descobert fa temps... Home, si és..., no és veritat, és al revés –és al revés. Vostès han passat d'un sostre de límit del dèficit públic de l'1 per cent del PIB fins al 3,5 per cent i l'han anat, vostès, aplaudint cada vegada que el Consell de Política Fiscal i Financera l'augmentava. Si l'augmentava a proposta de vostès!

I el conseller d'Economia, que és el màxim responsable de política econòmica d'aquest país, en aquest Parlament ha defensat sistemàticament el creixement

del dèficit i del deute! Com poden venir ara a dir que això fa temps que ho han descobert? No és cert –no és cert–, diguem les coses pel seu nom.

Agraeixo molt l'esmena que ha presentat Convergència i Unió, l'agraeixo perquè és constructiva, però també des del mateix respecte els demano que entenguin que en aquests moments nosaltres volem mantenir-la tal com està plantejada, perquè em sembla que és un model complex. Si haguéssim d'entrar a debatre i a negociar el contingut concret hauríem de fer-ho amb molt més temps.

En canvi, el que sí que demanaria –i amb això acabo, senyor president–, és que en el moment de la votació poguéssim votar de manera separada el bloc A, que demana que el Parlament manifesti el seu rebuig a l'apujada d'impostos, del bloc B, en què hi ha tota la descripció detallada i concretada de quina és la reducció d'Administració i les mesures concretes que demanaríem per tal de reduir el dèficit públic i l'endeutament del Govern de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Pausa.)

El president

Votarem, doncs, en primer lloc, l'apartat A d'aquesta moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 59 vots a favor, 69 en contra i 2 abstencions.

Votem seguidament l'apartat B.

Comença la votació.

Que ha estat rebutjat per 16 vots a favor, 69 en contra i 48 abstencions.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de set del vespre i dotze minuts.

P R E U S

<i>Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya</i>				
Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)	52,00	euros		
Número solt	1,60	euros		
<i>Diari de Sessions del Parlament de Catalunya</i>				
Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)	41,00	euros	IVA	
Número solt	1,10	euros	inclòs	
<i>Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya i Diari de Sessions del Parlament de Catalunya</i>				
Subscripció conjunta (edició impresa o en microfitxa)	83,00	euros		

ISSN 0213-7984 (sèrie P)
0213-7976 (general)
Dipòsit legal: B-27.966-1980
Impress a Multitext, SL • Barcelona

**Les publicacions oficials
també es poden consultar
a www.parlament.cat**